

889.0
A76

TUDOR ARGHEZI

SCRIERI

45

VERSURI

15762

ACADEMIA ROMÂNĂ
FUNDAȚIA NAȚIONALĂ PENTRU ȘTIINȚĂ ȘI ARTĂ
INSTITUTUL DE ISTORIE ȘI TEORIE LITERARĂ
„G. CĂLINESCU“

Volum îngrijit de MITZURA ARGHEZI și TRAIAN RADU

București • 2005

Redactor: DACIANA VLĂDOIU
Tehnoredactor: VASILE CIUCĂ

Cartea a apărut cu sprijinul MINISTERUL EDUCAȚIEI
ȘI AL CERCETĂRII

ISBN 973-7934-54-7

NOTĂ

În contractul general de editare a seriei *Scrieri*, Tudor Arghezi a inclus și următoarea precizare: «În cadrul volumelor din seria *Scrieri* se vor adăuga lucrările noi, în versuri și proză, ale autorului, apărute concomitent cu lucrările de același profil din seria de *Scrieri* sau ulterior».

Potrivit acestei clauze contractuale, prezentul volum cuprinde versurile antume și postume din plachetele publicate după tipărirea volumelor *Scrieri* 1-4, cele publicate antum și postum în periodice precum și versurile pentru copii.

Secțiunea *Versuri pentru copii* cuprinde și ciclul inedit Școala «Pui de Găină».

În secțiunea *În volume*, într-o *Addenda* am grupat poeziile apărute numai în volumul *Versuri*, ESPLA, 1959 și cele treisprezece *Agate negre*, publicate de noi în secțiunea *Inedite* a vol. *Opere II, Versuri*, Editura Univers Enciclopedic, 2000.

Editorii

IN VOLUME

CADENȚE
(1964)

BUNĂ-DIMINEAȚA, PRIMĂVARĂ!

A! Bună-dimineața, Primăvară!
Iar proaspătă te-ntorci în țară,
Tu fragedă, și ea întinerită.
În țara de răspântii verzi, fii binevenită.
Te aștepta cu cofa plină
De rouă nouă și lumină.
Te-ntâmpină-n cămașa de in și boranțic,
Tivită cu chenare de iederă și spic,
Pe poale cu garoafe și cu vâpăi de mac,
De boance și crăițe, și-albastre flori de ac,
Împodobită toată, de marea sărbătoare,
În așteptarea-n luncă a scumpei surioare.
Purtată-n umăr, cofa ți-o pleacă pân' la gură,
Să iei, ca-n sărutare, din ea, o sorbitură.

Băuși destule lacrimi într-altă primăvară,
Din ciutura cu sânge și-aghiazma lor amară.
Ți-au semănat în cale, aminte să-ți aduci,
Pământul cu morminte și cu păduri de cruci.

Dă-i mâna, copilandră de-a pururea fecioară,
Că vă-ntâlniți depline, acum întâia oară,
La început de vremuri, nădejdi și învieri,
Două-nfloriri de muguri și două primăveri.

«Gazeta literară», an. X, nr. 16, 18 aprilie 1963, p.1.

ASCEZĂ

Păianjenul visării parc-ar sui cu frică,
Parc-ar călca pe firul nădejiilor întins,
Care-și scoboară vârful, pe cât i se ridică
Un căpătâi în haos, de-o stea, de unde-i prins.

Singurătatea-n zale mi-a străjuit cavoul
Ales pentru odihna rănitului oștean,
Și i-a cules auzul catifelat ecoul
Cu șase foi, al frunzei căzute din castan.

De mult păzește cripta și pragul ce scoboară,
Dar vremea, nentreruptă de morți și crăci uscate,
Prin mâinile tăcerii, de ceară, se strecoară,
Ca un fuior de pulberi și brume deslănate.

Puse-n vârtejul ritmic al unui singur vers,
Ar mai simți Cadența, de-a pururi ascultată,
De valuri și de ceruri, egale-n pasul mers,
Când s-ar opri secunda și inima să bată?

«Gazeta literară», an. X, nr. 51, 19 decembrie 1963, p.1.
Datată: Decembrie 1963.

SUS

Bagă de seamă, omule de carne,
Că umblă orice zi să te răstoarne,
Că orice oră umblă să te frângă.
Dar lacrima durută nu ți-o lăsa să plângă.
Ia seama bine, somn să nu te fure,
Nu te opri, înalță-te vultură.
Ajunge o secundă să șovăi. Chiar de azi

Ai și-nceput să șchioapeți și să cazi.
Neadormit și teafăr se cuvine
S-arunci și trândăvia ispitei de la tine.
Primejdia s-o cauți de-a dreptul, într-adins.
Nu te lăsa de semeni și timp rănit și-nvins.
Cu traista în spinare, cu câinele tău, leul,
Dă luptă nentreruptă cu ceasul rău și greul.
Călătorind de-a pururi prin zări și peste zare,
Să nu te afle viața culcat, dar în picioare.

«Steaua», an. XIV, nr. 3, martie 1963, p. 3.

AȘTEPTARE

Toată ziua-n drum mă uit
Și-aștept ziua ca să uit.
Va veni ori nu mai vine?
Au trecut opt vremuri pline
Și soroc după soroc.
Îl aștept să-și facă loc
Sau prin apă, sau prin foc.
E un drum,
Ori o pârtie de fum?

Vezi că mi-a fâgăduit
C-o să vie negreșit,
Nu mi-a spus cu gura lui,
Ci cu a ghiocului.
Toată lumea grăitoare
Având gura în zăvoare,
Am crezut ghiocului,
Lacătul norocului.

Noaptea ochii nu-i închizi
Colcăiți ca de omizi.

Auzi fagurii din stup:
Se răscoc și, plini, se rup.
Omul tace, gândul umblă
Ca un hoț prin grâu și-n umbră,
Și-asculți gândurile-n șoapte,
Târlă lungă-n pas de noapte.

«Revista Fundațiilor Regale», an. XIII, nr. 3,
martie 1946, p. 481.

IRODUL

Cela ce încă nu te-ai zămislit
Și te târăști prin beznă către soare,
Nainte de-a te fi-ncolțit
Chemarea lui din veac biruitoare;

Cela ce-mpins de oarba ta putere
Te plămădești în datini și soroace,
Din scânteierea câtorva mistere
Și din tăceri ai și pornit încoace;

Cela ce poate-ai și sosit și te ridici
Și sorbi cu mine vânt, fără să știi,
Din zarea mea, ivit printre pitici,
Desăvârșit și frământat, și viu;

Închis în pântec sau cuprins la țâță,
Te simt că te apropii și că ești,
Plod ticălos de câine, făt de mătă,
Vierme de om în căile domnești.

Până ce viața ta să nu m-ajungă
Să mă stărpească de puteri și slavă,
Pun cu cuțitul meu ca să-ți împungă
Prin întuneric ochii de otravă.

Copilărie care mișuni primprejur
Și zvârli cu pietre-n morții din icoană,
M-am înțeles cu umbra să te fur
Și să te dau pământului pomană.

Sutașii mei în taină dau porunci
Să bată grâul, papura și floarea,
Și-ngenunchindu-i, prinși, pe prunci,
Să le reteze, ca la mieci, înghițitoarea.

Măreț ca mine și temut ca mine,
Viteaz în patru vânturi, nu-i pe
Întinsul meu, păzit amar și bine,
Robul în vârstă, sulița să-mi scuipe.

«Adevărul literar și artistic», an. IX, nr. 388,
13 mai 1928, p. 3.

GHIERSUL ÎNGÂNAT

Nu te-am văzut la față, dar, vecine,
Te simt mereu alături, lângă mine.
Nu te aud când intri, ci, deslușit în șoapte,
Te-ntrezăresc de cum se face noapte.

Mă caută de-o viață-ntreagă,
Oriunde-ajung, ființa ta pribeagă,
De ceață și de umbră sau de gând,
Și-aștept să se-nsereze mai curând.

Aș iscodi cuvântul în zadar
Să te numesc: duh, înger, fum sau har,
Însă simțind că te apropii, psaltul,
Trezit pe foaia mută din teanc, se face altul.

O scăpărare fulgeră deodată
Nemărginirea lumii-ntunecată
Și, ca un tibișir de aur, trage-o dungă
De scapără departe întreaga zare lungă.

Iar dacă pana psaltului dă spic,
Eu n-aduc la-ncolțirea lui nimic,
Că mâna mâna ta mi-o mână,
Și ghiersul meu e-al tău; doar ți-l îngână.

Obișnuit cu pasul, ți-l aștept
Cu mâinile unite-a smerenie, la piept.
Un jilț în dreptul rafturilor pline
Stă pregătit, nălucă, pentru tine.

Vream să-ți sărut odată opinca de lumină,
Dar, ca și mine, nu știi ce-i tihnă și hodină.

«Gazeta literară», an. X, nr. 24, 13 iunie 1963, p. 1.
Datată: iunie 1963.

APRIL

Într-o ramură-nflorită
E-agățat un cuib, în tei.
Ramura e legănată
Legănându-și cuibul ei.
Vântul murmură prin floare.
Adormind-o cu descântul.
Pasărea surâde-n aripi,
Cunoscând că-i numai vântul.

Mi-a zburat de mult din floarea
Sufletului pasărea,
Aripi ca-ntre fulgi cicoarea,
Verde-n piept ca zarzărea.

O tot caut de atunci
Prin pădure, prin copaci.

Pasăre cu aripi lungi,
Unde ești și ce mai faci?

«Gazeta literară», an. X, nr. 27, 4 iulie 1963, p. 1.
Cu titlul: *Un april.*

DRAGOSTE TÂRZIE

Da, te-aș iubi cum mă iubești și tu
Inim-ar spune da, cugetul nu.
Te-ai așteptat vâlvoarea să mă ia
Și să mă ardă în dogoarea ta.
De unde te-ai ivit să mă-mpresori
Cu-atâtea stele și cu-atâți fiori?
Nu ți-ai dat seama, și de-abia
Vedeam și eu că ai putea
Să fii copila mea.
Simțirea dragostei, ades nebună,
Răzlețele streine le-mpreună.
Și vârstele le face deopotrivă.
Femeie pătimașă, aprinsă, uscățivă,
Ești tânără, trufașe și frumoasă.
Mă vrei al tău și-atât, și nu-ți mai pasă
De toți ai tăi, de toți ai mei,
Jertfiți unei femei.
Ai vrut să te desfaci dintre dantele,
Să mi te dai ca versurilor mele.
Beția te prinsese deodată,
Și vrei să fii a mea de tot și toată,
Călcând o pravilă, uitând
Că ai ieșit din rând.

Și te-am făcut să suferi, știu,
În ce aveai în tine mai zvâcnit și viu.
M-am prefăcut că nu-nteleg,
Ca să rămâi ce ești, și eu întreg,
Și te-am jignit cu voie, să mă ierți.
Poți să blestemi și să mă cerți,
Din depărtarea care îți ascunde,
Cu plânșii ochi, și coapsele rotunde.

«Gazeta literară», an. X, nr. 23, 6 iunie 1963, p. 1.
Datată: *Iunie 1963.*

O VIȘINĂ

A mai rămas în ramuri, neculeasă,
O vișină-n grădina de acasă,
Mărgăritarul roșu al pomului stufos.
De ce-l faci, Doamnă Fire, atâta de frumos?

Alături și caișii,-ncărcați cu portocale,
Arată-mbelșugarea risipei Dumitale,
Și-n mijlocul atâtor iviri, ar fi-n zadar
Să nu simt că zvâcnește și-n noi același har.

De-o seamă cu sămânța de grâu și cu porumbul,
Mi-năbușe-ncolțirea pământul greu ca plumbul,
Dar sfărâmă țărâna, și gingașa tulpină
Se-nalță mângăiată de boare și lumină.

«Gazeta literară», an. X, nr. 23, 6 iunie 1963, p. 1.
Datată: *Iunie 1963.*

RÂVNĂ

Îngreuiate de pământul din răzoare,
Petalele au năzuit să zboare,
Cum nu fuseseră sortite la-nceputuri,
Desprinse de țărână și desfăcute fluturi.
Dar înșelate-n râvna cât mai sus,
Să se-nvârtească-n jurul lămpilor s-au pus.

Zace pe cărți un fluture întins,
După ce candelă și mie mi s-a stins.
Nu se-aștepta că, rupt de pe tulpină,
Îl va ucide visul fanatic de lumină.

«Gazeta literară», an. X, nr. 27, 4 iulie 1963, p. 1.

TRÂNDĂVIE

15762
Într-o lumină-a foc scăpărătoare,
Se-ntinde-amiaza zilei pe oraș.
Biserica, în coif, ca un ostaș,
O dogorește-n secetă arșița.
Ce bine-i stau pridvoarelor ei, șița
Și petecul de prispă, de umbră și răcoare!

De-aș fi biserica din poarta mea,
Încinsă cu picturi medievale,
Să-i mai deschid altarul n-aș putea,
Cu stranele mai șubrede și goale.

Un vultur în văpaie se ridică;
Pe cât se-nalță mi-e mai frică.
Gândule înger, nu zbura. Noroc!
Să vezi că și vulturile ia foc.

«Gazeta literară», an. X, nr. 27, 4 iulie 1963, p. 1.
Datată: *Iunie 1963.*

PE O HARPĂ MEDIEVALĂ

Vino-mi iarăși, lângă suflet, și să plângeți amândoi.
Voi pleca, și către seară vei rămâne întristată,
Câtând pasul amintirii printre frunze și-n trifoi.

I'u, de sufletul meu spânzuri ca o iederă-uscată
Dezlipită de fereastra turnului cu-ogive multe.
Cine-și pune-n vânt urechea, șoaptele să i le-asculte?

Așteptarea simți că ține cât un șes pustiu de viață.
Ai ghicit că-mbrățișarea e zălogul cel din urmă.
Te zăresc într-o poveste cu cerdac și cer în față,
Măsurând în fiecare seară ziua ce se curmă.
Și tresari la-nvăluirea liniștilor dintre ploi,
Încercând din amintire umbra ei să ți-o dezgropi.

Ceri văzduhurilor pâcla tainelor să și-o despice
Și să-ntoarcă drumul negru, așternut ca un plocat,
Însă ochii-n pleoape, umezi, vor veghea, ca două spice,
Până ultima nădejde le va fi și secerat.

«Gazeta literară», an. XI, nr. 4, 23 ianuarie 1964, p. 1.
Datată: 1964.

PRIVIGHETOAREA

Prinsă din zbor și cântec, în crâng, privighetoarea,
I s-a cernit deodată toată zarea.
Dusă din lumea largă și slobodă-n robie,
Se zbate, zi și noapte, de moarte,-n colivie.

Milos în scris și predici, la chin și suferințe,
Duhovnicu-i dă zilnic tainul de semințe,

Dar spune, cu țigarea pe buze: – «Nu-nțeleg:
Îl tot gălesc deoparte, cum i l-am pus, întreg.»

Zădarnică, o rază mângâie prin zăbrele
Amara nostalgie a tristei filomele.
Se-avântă, se rânește și se strânge.
El împăcat că-i cântă, privighetoarea plânge.

Hermance, 1963

PESTE LUMI

Dezlegată iar, aripa vrea să fie călătoare.
Stea de sus, te-am luat cu mine dintr-un vis într-o vâltoare.
Odihnit în peșteri, vântul pleacă iarăși în prigoană.
Ia-mă, du-mă, smuls zăbranic de la sfânta din icoană.
Împrejurul meu urâtul zace ca un schit închis.
Racla moaștelor așteaptă un pomelnic tot nescris.

Ia-l și du-l să zboare-n zarea scăpărată, dintre sorți,
Rătăcit peste beteala scânteiată-n mii de bolți.

«Gazeta literară», an. XI, nr. 6, 6 februarie 1964, p. 1.
Datată: 1964.

MONOTONIE PE VIOARĂ

De când nu mi-ai mai cântat
Sunt, vioară, întristat.
N-ai putea ști ce mă doare
De tot cad într-o-ntristare?
Întristat de ce să fiu?
Că-i devreme, că-i târziu?

Și n-am cine să mă-nvețe,
De mi-e dor sau mi-e tristețe,
Ca să știu, la întreat,
Că ceva s-ar fi-ntâmpat.
Dor de ce-ar putea să-mi fie?
De-altă nevinovăție?

Nu-mi dau seamă ce-ntristare
Negrăită, iar mă doare.
Întristările ți-s multe.
Cine să ți le asculte?
Cine ți le înțelege
Întristările pribege?
Că nici eu nu le-nțeleg,
Să le-nșir, să le dezleg.
Te-ntristează când și dacă
Alții cântă, râd și joacă?
Scripcă veche, mai de mult,
Doar tăcerea ți-o ascult,
Nu-mi dau seama ce-ntristare
Decât altele te doare,
Oare trebuie să-mi pară
Că-a murit ceva-n vioară?
Ori, vioară, simți mai bine,
N-a murit ceva din mine?

«Viața românească», an. XVI, nr. 9, septembrie 1963, p. 3.

VITEAZULE

Viteazul își oprește calul
Unde se-ntunecă de noapte malul.
Însetoșați de goană, de două vieți întregi,
Prin țările uscate, de râpi și ghimpi, pribegi.

Ia, vuietele undei sunt aproape,
Și calul până-n șolduri intră-n ape.
Albastrul râu stingher
E plin de stelele din cer.

Viteazule, veghează, de se poate,
Să nu le soarbă calul tău pe toate,
Îmi trebuie și mie una,
Că-mi pierd din fereastră luna.

Ieșit în zori din lanțuri și-nchisoare,
Îi sunt dator să-i fac scrisoare
De tot ce mă apasă și mă doare,
Cui mă iubește-acasă și nu mai m-a uitat.

Fusesem mort, viteazule, și-am înviat.

«Gazeta literară», an. X, nr. 28, 11 iulie 1963, p. 1.
Datată: Iulie 1963.

PLECAREA

Se-nalță, iată-i, ridicăți în zare,
Cocorii-n rânduri călătoare.
S-au adunat, când a-nceput să plouă,
Să plece către țară nouă.
La noi e frig, și zilele-s mai rare,
Mocnite-n șase luni de-ntunecare.
Și vânturile-s aprigi.
Îi cheamă cerul caldei Africi.
La noi îngheață apele ca sticla,
Și-n șesul mort împărătește sihla,
Și vulturii rămân pe creasta șuie.
Nici aripile lor, când suie,

Nu sunt mai slabe-n slăvi ca ale voastre.
 Dar ei străpung văzduhurile-albastre
 Mai sus ca voi, și poate că prin vânturi
 Să fi ajuns și-ntr-alte noi pământuri,
 Dar încruntați, scrâșniți în plisc,
 Înfruntă vremea-ncremeniți pe pisc.
 Voi părăsiți clopotnița din sat,
 Cu nepăsare, și-ați zburat.
 Erați aci, unde-i prăpăd și moarte,
 Și astăzi, fericiți, sunteți departe,
 Acolo unde-i bine,
 Și zilele cu soare sunt senine.
 Când piaza-rea ne paște,
 Voi pescuiți în zămruri, pe-acolo, șerpi și broaște.
 Doar vrăbiile, biete, sărace,
 Rămân cu noi, cu gerul să se-mpace,
 Flămânde și gingașe,
 Și tremurând, desculțe și-n cămașe.

PARCĂ

Închide cartea, rândul ți se-ncurcă,
 Nu mai deosibești ce urcă
 Și scade-n seva ei,
 Ori dacă gândul cărții are trei
 Corzi în arcuș, sau șapte,
 Că s-a făcut și-n cartea asta noapte,
 Ca și-n grădină și în casă.
 Și gândul cântecului vrea să iasă
 Și nimerește-n câte părți,
 Ca fluturile,-ntr-alte nopți, dintr-alte cărți.

«Gazeta literară», an. XI, nr. 23, 6 iunie 1964, p. 1.

ÎNGÂNARE

Ziua-nflorește-albastră în noaptea din fereastră.
 Zăbranicul perdelei trăsare-ncet și rece
 Și, fragedă, lumina în sânul nopții trece,
 Întregul cer se-așază la geamuri ca o glastră.
 Mai treaz în cuibul lumii cu stelele-am durat
 Și-am priveghiat cu ele până-n apusul lor.
 Mă simt mai tânăr parcă și parcă mai curat,
 Că timpul curge-n jghiabul veciei mai sonor.

Când mi-a murit nădejdea și când a înviat?

«Gazeta literară», an. XI, nr. 12, 19 martie, 1964, p. 1.

PASTEL

Mai noua dimineată rămâne-n amintirea
 Plutașilor pe ape, din zori, la-ntâiul ceas.
 Cântau, la deșteptare, cu toată omenirea,
 Cu vâslele lăsate-n oglinda de atlas.
 Făcând ecoul aripi de stoluri călătore,
 Venea ca de departe și parcă din trecut.

S-au răzvrătit în clocot talazele-n vârtoare,
 De s-a pierdut și pluta și vocile-au tăcut?

«Gazeta literară», an. XI, nr. 15, 9 aprilie 1964, p. 1.
 Datată: April 1964.

FLUTURE, TU

Fluture, tu, pe unde prin perdele
 Putuși intra-n chilia mea?

Ce știri mi-aduci din primăvară,
Frumosule de catifea solară?
Echer plâpând te-ai și prins de părete,
Uitându-te la cărți și la caiete
Cu ochii-aprinși ca jarul de rubin.
Ai și tu o chemare? Ai și tu un destin?

Deschideți-i fereastra dintre ramuri
Să nu-și lovească frăgezimea-n geamuri.
Puiul luminii caută-ntr-afară.
Lovit în frunte poate să și moară,
Aci, în foișorul nostru din cărare,
Unde nici nimeni, nici nimic nu moare,
Decât pe înserate vreo stea sau câte-o floare.

«Gazeta literară», an. XI, nr. 14, 2 aprilie 1964, p. 1.
Datată: *April.*

ÎNTOARCERE LA BRAZDĂ

Pământ al țării mele și al meu,
Nu m-ai uitat? E pasul meu. Sunt eu,
Cea mai nevredească odraslă de plugar.
Primește-mă, preabunule, în brațe, la hotar.

Am hoinărit până la Marea mare,
Peste mai multe rânduri de hotare,
Cu fluierul, cu câinele-asmușitul,
În brâu și cu tovarășul cușitul.
C-am învățat din vreme, de la tata,
Să-l sufăr fără teacă și de luptă gata.

Am tras și eu în tine o brazdă, nu degeaba.
Mă asuprea nevoia, mă-nghesuise graba.
Am pus altoaie-n spin și mărăcine.
Primește-mă, Pământule, cu bine.

Fusei un pom hoinar în lumea toată.
Cu poamele mai rumene câteodată.
Simțindu-le din ramuri cum se coc
Și-ntinerit, dar trist de-atât noroc.
Mai ridicat cu poamele-n lumină,
Copacul mă durea din rădăcină,
Căci scânteiat de stelele streine,
Pământule de-acasă, ea rămăsese-n tine.

«Gazeta literară», an. XI, nr. 11, 12 martie 1964, p. 1.
Datată: *București, 9 martie 1964.*

BADE IOANE...

Bade Ioane, m-aș gândi să-ți fac
Un cântec nou, de ți-ar mai fi pe plac.
Dă-ți de la buze buciul deoparte,
Că sună prea departe.
Eu ți-aș cânta mutește, cu slove ca de carte...
Cum ți-ar plăcea ca ghiersul să mai fie?
De bărbăție și de vitejie?
Bărbat ai fost, o spune
Pământul tău, muncit și-n rugăciune.
Că ți-ai purtat prin veacuri, greu, povara,
Mărturisesc ogoarele și țara
Clădită-n suferință și răbdare.
I-ai dat și sânge, și sudoare.

Când ceasul dezrobirii ți-a sunat,
Și sânge și sudori le-ai înviat.
Ți-ai deșteptat și morții, și cu toții
V-ați dovedit măreți și strănepoții.

Să-ți fac un cântec? Vorbele-mi sunt goale
Și nu au frumusețea din cântecele tale.

«Viața militară», an. XVII, nr. 3, martie 1964, p. 3.

INSCRIȚIE PE CUTIA DE POȘTĂ

Scriitoru-i răsplătit
În ce scrie, omenește;
Nu că lumea l-a citit,
Dar că omul îl iubește.

Când te-ajunge vreo scrisoare
De la munca orișicare, —
Slove de necunoscuți, —
Gândul simte și tresare.
O deschizi și o săruți.

«Contemporanul», nr. 17, 24 aprilie 1964, p. 1.
Datată: *București*, 22 aprilie 1964.

CÂNTECELE MELE

Pe la geamurile voastre
Care-au stat întunecate,
Trec și astăzi, pe-nnoptate,
Și le văd acum albastre.

Pe la ușile-ncuiate,
Pe dureri și osemite
Se-aud voci și-aud cuvinte
Din cântările uitate.
Dar prin geamuri și prin uși,
Șchiopătând prin bătătură,
Cântecele mă murmură
Din cimpoaie și arcuș.

«Contemporanul», nr. 18, 1 mai 1964, p. 1.

ROMANȚĂ DE MAI

Văzându-te plecată pe carte sau pe ac,
Gingașe copilandă, la casa din dantele,
De câte ori pornisem șovăitor să-ți fac
Mărturisirea mută-a neliniștilor mele!

Apropiindu-mi umbra de frunza ruginită
A pomilor de aur cu ciucuri de azur
Și cu ciorchinii-n streășini, simțeam o nesfârșită
Nevoie, cartea, acul și ghemul să le fur,
Ca să te uiți la lucru și slovă mai puțin.

Căutătura numai de-o clipă, dimineața,
Nu mi-e de-ajuns, cu toate că gândul tău senin
Cu zâmbetul lui fraged îmi îmblânzește viața.

Îți pregătisem parcă și-un cântec în neștire,
Pe când suna cavalul departe, dintre Alpi,
Opriți ca niște cârduri, în șir, de coviltire,
Și se jucau în aer, pe sus, vulturii albi.

Dar ajungând în dreptul ferestrei cu glicine,
Mă încerca musturarea căderii în ispită,
Că iar a fost lumină o noapte-n geam la tine
Și-am mai pierdut o noapte întreagă nedormită.

Fribourg, 1906

«Gazeta literară», an. XI, nr. 18, 30 aprilie 1964, p. 1.

SILABE
(1965)

MAMĂ ȚARĂ

Maică, mulți te-au dușmănit
Că ești neam blagoslovit.
Unde sapă sapa locul
Sare din pământ norocul.
Ai pământ și ape multe,
Vântul stă să ți le-asculte,
Și izvoare
Călătoare.
Crapii-n ele-s cât berbecii,
În pomi, piersici cât dovlecii,
Pepenii, de zahăr roșu,
În grâu, spicul cât cocoșu.
Pui un bob, din el răsare
Mia de mărgăritare:
Dulce binecuvântare.
Fiecare fir de vânt
Îl adie un descânt,
Fiecare stea de sus
Îl mângâie cum l-ai pus.
Noaptea-l coace și ea, luna,
Caldă lui întodeauna
Și pe câmp cu ceru-n față
Câmpul pletele-și răsfăță.
În adâncul lui tresare
Altă vatră de izvoare
(Ți-a făcut destinul semnul)
Untul negru, undelemnul.

Florissant, 23 august 1964

«Gazeta literară», an. XI, nr. 36, 3 septembrie 1964, p. 1.

Cu opaiț și cu lună,
Ne-am scris nopțile-mpreună.
Și la rău, ca și la bine,
Nu prea m-am uitat la mine,
Ascultând numai povața:
Omul să-și muncească viața.
Mi-am muncit-o — și atât —
Ca să-mi treacă de urât.

21 mai, dimineața

«Contemporanul», nr. 21, 22 mai 1964, p. 1.

MULȚĂMITĂ

Mi-a ieșit în drum cu bine
Fata donițelor pline,
Aducând de la izvor
Apă vie tuturor
De la seceră și coasă
Fata ochiului frumoasă,
Zveltă, naltă și ușoară
Cu glezne de căprioară.
Și desculță parcă zboară.
Mulțumescu-ți, Păpădie,
Că mi-ai dat să sorb și mie,
De-atunci mintea mi-e mai vie
Și o nouă fericire
Mi se-așterne pe psaltire.
Toate-mi ies mereu din plin,
Înmulțite cum îmi vin.

Și am fost și eu întâiul
De ți-am sărutat călcâiul.

Otopeni

«Gazeta literară», an. XI, nr. 47, 19 noiembrie 1964, p. 1.

FATA DIN DAFIN

Dacă te muți, aibi grije de aproape
Nimic din ce mângâie să nu-ți scape.
Nici cărțile de stihuri și povești
Pe care toată noaptea le citești,
Nici gândurile triste, vrând-nevrând,
Ivite dintre cărți din când în când.
Să nu uiți pisoiașul culcat într-un târlig.
Nici pe cățel. Că-i frig.

Și, mamă mică a lumii diafane,
Să nu lași florile orfane.

«Gazeta literară», an. XI, nr. 51, 17 decembrie 1964, p. 1.
Datată: Decembrie 1964, *Otopeni*.

CALE FRÂNTĂ

De când m-alese viața drept martor și drept sol,
Prinzându-și o scânteie de insul meu de fum,
Și-a hotărât din vatra tăcerii să mă scol,
Mi-a tras cu tibișirul prin râpi și stânci un drum.

M-am încrezut într-înșă supus ca de-o menire,
Dar viscolul și vântul drumeacul mi l-au șters,
Și m-am simțit mai singur, străin în omenire,
Cu o catapeteasmă, în drum, de univers.

Uitat între pământuri și ceruri, în strâmtoare,
Nu mai știam cunoaște nici calea nici soția
Și-am doborât cu pumnii și umerii stihia.

Căci căutând odihnă și duhului repaos,
Intram prin constelații și negură în haos.

«Gazeta literară», an. XI, nr. 48, 26 noiembrie 1964, p. 1.

SUFLETEASCĂ

Dau sufletului tău ocol
Prin spini uscați și l-am găsit tot gol,
Și pe la răsărit și din apus —
Și caut în deșert și turlele, în sus.

Ceasornicul clopotniții-i oprit
Că ceasurile toate i-au murit.
Pare că limbile — păcatele! —
Arată vremea de-a-ndaratele.

O sală-n suflet, și ea goală
Cu bănci tot goale. Pare-a fi fost o școală.
O tablă neagră. Parcă era-ntr-un colț și-un vers
De tibișir, aproape șters.
Parcă și numere și parcă o formulă
Cu semnul infinitului și-o nulă.
Aș descifra căznindu-mi ochii, poate,
Silabe de sentință, pe sfert, pe jumătate,
Un grai de semne mut,

Care-ar fi fost și s-a pierdut.
Fusese un sfârșit? Un început?
De-aș fi găsit măcar
Vreo urmă — cine știe? — de altar

Cu sfeșnicile sparte, cu strănile lui rupte,
Ca-n urma cu năvala unei lupte.

Nimic, și-atât, o pulbere domoală
Se lasă lin într-o-ncăpere goală.

«Gazeta literară», an. XI, nr. 20, 14 mai 1964, p. 1.
Datată: 5 mai 1964.

PE UN PRAG

Umblând prin holde-o zi întreagă și-oprit în snopi
cu seara-n loc,
Am scos din traistă cartea sfântă în care zilele
se-nseamnă,
Ca să citesc pe întuneric prin paginile ei de foc,
Și să zăresc ce mai rămâne ascuns în slove și
mă-ndeamnă.
Îngenunchiat cu codrii-n spate, clădiți de stâlpnici
și Icari,
Păream un paznic de la templu, culcat pe treapta
de intrare.
Șoptindu-și rugăciunea nopții în cântecele din
stejari,
Cu ochii îndreptați la stele aprinse-n munți ca pe
altare.

«Gazeta literară», an. XI, nr. 42, 15 octombrie 1964, p. 1.

SCRISORILE

I s-a ivit o lacrimă-n neștire
Și i-a căzut în carte. O gândire.
A plâns o amintire?
A fost odinioară.
Și lacrima-i amară.
Ce suferă, ce-l doare?
Amarul n-are întrebare.
Sufletu-i călător, departe
De pleoape și de carte.

Dar lângă gânduri strâns de-atâtea ori
Stă risipit un teanc de vechi scrisori.
Iscălitura de-o mai fi pe lume
Poartă-ntr-un colț, mereu, același nume.
E încă auzită și tot vie
Mâna de-atuncea care nu mai scrie?
Ar căuta să știe.
S-a așternut peste condei o viață,
O noapte fără nici o dimineață.
Pare-a fi fost și pare că nici nu e
Și se ferește să și-o spuie.
Pe șoapta inimii, ei nu mai sunt stăpâni,
Rămasă în scrisorile de altădată. Doi bătrâni.

«Gazeta literară», an. XII, nr. 3, 14 ianuarie 1965, p. 1.
Datată: Ianuarie 1965.

ORA RĂZLEAȚĂ

E către seară. Zarea stă grămadă
Și goii arbori parcă vor să cadă.
Adorm și-n sus și-n jos, în lac,
Dormind și lacul parcă de un veac.

Străbuni, strămoși din zeci de neamuri,
Copacii au rămas doar trunchiuri între ramuri,
Giganți în ruină: un trecut,
Morți în picioare-ntregi, cum au crescut.

Nedeslușită, umbra te-mbie și te cere.
Singurătate, ceață și tăcere.

«Gazeta literară», an. XI, nr. 41, 8 septembrie 1964, p. 1.

SURÂSULE

Deodată, o clipită, tresari din nevăzut,
Ceva din licărirea unui surâs pierdut.
Al cui ai fost în lume, desprins și fără glas?
Din cei pieriți, atâta, surâsul, ne-a rămas.
De unde vii să tulburi și te trimite cine
S-ajungi, trezit din moarte, tot proaspăt și la mine?
Ești semn că din lumina ei stinsă-n curcubeie,
A dragostei, rămâne pribeagă o scânteie.
Surâdeți diafane, din dorurile mele,
Defuncte și mutate în cerul vostru, stele.

«Gazeta literară», an. XII, nr. 2, 7 ianuarie 1965, p. 1.
Datată: 31 decembrie 1964.

RITM CHIRILIC

Într-o lumină-a-tot-scăpărătoare
Se-ntinde miezul zilei pe oraș,
Pe holdă, văi, pe piscuri, pe izvoare.
Biserica, sub coif, ca un ostaș

A-ncremenit prin sate pe picioare,
Și-i dogorăște sufletul arșița.
Ce bine-i șade casei scunde șița,
Și prispelor de subt învelitoare!

Zid lângă zid și turle lângă turle
Orașele oprite au rămas.
Cât ar putea palatele să urle
De-ar fi să aibă casele și glas!
De-aș fi biserica din fața mea
Cu patru turle-ncinse de rugină
Să stau pe loc de mult n-aș mai putea
Și-aș fi plecat, biserica fiind plină.

PSALM

Am fost să văd pe Domnul bătut de viu pe cruce
Singur în câmp cu corbii și-a cerului rășină
Uitându-se la soare cum sângerat se duce,
Cu care se simțise de-un fel și-o rădăcină.

Și soarele se duce. În zări un șir de care
În pulberea fierbinte plângea din roți și osii,
Iar pui de corbi cu pliscul deschis pentru mâncare
Săreau în jurul mumii prin spinărli și bozii.

Opaițele nopții s-aprind la mii de poștii,
Din țări în țări de stele, din ce în ce mai sus,
Din fundul Mării Moarte până-n văpaia Cloștii
Nu-i nimenea nemernic și singur ca Isus.

Ne-am așteptat un înger să-aducă-ne isop,
Am așteptat din ceruri un semn, o-mbărbătare,

De vreme ce-nțeleptul a fost trimis cu scop,
Să moară printre oameni vândut prin sărutare.

Și se făcu-ntuneric, tăcere și răcoare.

«Rampa», an. XII, nr. 3070, 13 aprilie 1928, p. 1.
Cu titlul: *Monotonie creștină*.

AȘTEAPTĂ

Așteaptă ca prin mâna umbrii să treacă lucrurile toate.
Velința câmpului începe să se-nfășoare-n vale sul.
Târât de bivoli, plugul nopții va răsturna cetăți și sate
Și somnul le va strânge-n fânul și paiele dintr-un pățul.
Așteaptă să-și scurteze drumul îndelungarea și să piară,
Să-ți fie stâncile de smirnă și pașii-n pietre ca de ceară,
Să se apropie vecia de noi și-n șesuri să se verse,
În vreme ce din Tabla Legii prind grai și rândurile șterse,
Așteaptă să se piardă viața, care atâtă și-nfioară,
Urâtul să se tupilească pe după șurile din curți,
Să-și puie și durerea noastră o coardă nouă la vioară
Și stâlpii granițelor negre să ți se-arate strâmbi și scurți.
Atuncea, în odăjdii albe, prin plopii paznici de hotare,
Vom strecura comoara vie spre ceruri mai nemuritoare.

«Gazeta literară», an. XII, nr. 6, 4 februarie 1965, p. 1.
Datată: 1965.

INSCRIȚIE PE AMFORA LUI

Pășiți încet cu grijă tăcută, feții mei.
Să nu-i călcați nici umbra, nici florile de tei,

Cel mai chemat s-aline, din toți, și cel mai teafăr
Și-a înmuiat condeiul de-a dreptul în luceafăr.

12 mai 1964

«Contemporanul», nr. 20, 15 mai 1964, p. 1.

POSTERITATE

*Iar deasupra tuturor
Va vorbi vrul mititel,
Nu slăvindu-te pe tine,
Lustruindu-se pe el.*
EMINESCU

Gătisem pentru tine averi de frumusețe
Ca să te-ncing de-a pururi cu floarea lor de mai,
Dar te-am zvârlit în vântul furtunilor drumețe
Ca singură cenușa țărâniilor lor s-o ai.

Grădina risipită pe șesul dintre ape
Am strâns-o adunată cu luni și cu izvoare,
Să fie ca și mine prin pulberi călătoare.

MĂRGELE DE PLOAIE

E ploaia, iarăși ploaia. Comoara lui august,
Iscată pentru pure lumini și unde-ntinse
Cu care strălucește din florile aprinse,
Atârnă desfrunzită pe un pământ îngust,
Înăbușită-i iarăși cântarea muncii-naltă.
Ilăul mort, săcurea bolnavă-n grindă par.

Ne amintim în ploaie, veghiați de minutar,
Că și-n tăcerea noastră muncește o unealtă.
Ea zgârie metalul din noi neconținut.
Ca pe-o monetă vârful de-oțel, adânc și fin,
Tăind înfățișarea unui profil străin
Și cu chenar de aur un cap de prinț pocit.

«Contemporanul», nr. 47, 20 noiembrie 1964, p. 1.

MECENA

MECENA

Nu știu ce-o avea cu mine,
I-am făcut atâta bine
Încât, dragă, sunt mirat
Că-i pe mine supărat.
Fă și tu acum o treabă:
Întâlnește-l și-l întreabă.

TETIS

Te bârfește și te-njură
Cum îi vine lui la gură.
E de-ajuns să-i suni la scară
Că te face de ocară.
Și să vezi că îl ascultă
Și îl crede lume multă.

MECENA

Îl știam sfiios odată
Ca o fată rușinată.
Când vorbea sufla din greu
Se-ncurca-n cuvânt mereu.

De-aș fi vrut aș fi crezut
Că-i șiret și prefăcut.
Uite, sta în fața mea
Unde stai și dumneata
Și scotea rar un cuvânt
Cu privirea în pământ,
Îi smulgeai o vorbă, ia,
Ca un clește o măsea.
Nu știa nici câte-oleacă
De ce vine, de ce pleacă.
Da pe-aici din când în când,
Mai tăcând și mai oftând.

CANINĂ

Câinilor din Otopeni

De-aseară latră, latră, latră.
E miezul nopții, multe stele
Au ostenit în cer și ele
Și s-au întors în cuib, la vatră.
Nenumărat mi-a fost drumetul
Care-a pierdut, nenumărate,
Pornirile-mi învierșunate
Să sfarm cu câinele cotețul.

El însă nu s-a ostenit,
E noapte neagră ca-ntr-o turlă.
Ceasu-i de urlet potrivit.
Și câinele-a urlat și urlă.

El o să latre până-n zori...
Adio gânduri și luare-aminte!

Căteii-au dreptul și-s datori
Să latre și de-aci-nainte.

Era un cățeluș cuminte...

«Contemporanul», nr. 41, 9 octombrie 1964, p. 1.

CUCUL

Din fereastra-n dreapta, sus,
Cucul meu bălțat s-a dus.
A plecat să mă-nsoțească
Până-n țară franțuzească.
Dar lipsind, vreo săptămână,
Mi-este dor și de țărână.

Du-te, cucule. Noroc!
Ciclamena ia-o-n cioc,
Floarea-n Alpi cea mai frumoasă,
Du-o, cucule, acasă.
Zboară drept și pune-o drept
Cititorului la piept.
Sau, mai bine, dă-i-o-n mână,
Stihurile când le-ngână,
Să și-o puie el, mai nouă,
Proaspătă de somn în rouă –
Obicei de vreme veche –
Ca flăcăii, la ureche.

Geneva, 1964

«Contemporanul», nr. 28, 10 iulie 1964, p. 1.

OLTENEASCĂ

Sâmbătă, pe la Nagaica,
Își răsfață pruncul maica,
Pe când pruncul suge țâță
Lângă mătă.

Oțul mamii, cel frumos,
Te dași din copaie jos.

Oț în sus și oț în jos,
I-a ieșit în creștet moț.
Oț voinic și iscusit
Fără bătă și cuțit.

Foaie verde leuștean,
M-a făcut muica oltean,
Și, cobzare, spune drept,
Muica m-a făcut deștept.

«Gazeta literară», an. XII, nr. 15, 8 aprilie 1965, p. 1.

POVESTE PENTRU ZGOMBI

Trei moșnegi
Cu bărbi întregi,
Trei măgari
Nici prea mici și nici prea mari,
Și vreo iepuri douăzeci,
S-au pierdut de prin poteci,
De nu mai puteai să treci,
Jucând leapșa toți grămadă
În doi metri de zăpadă.
Unul gras, moș Niculaie,

Fără pat și nici odaie,
 Altul fuse moș Ajun,
 Plin pe barbă de magiun
 De pe fundul de ceaun
 De-al celui de moș Crăciun.
 Și-a ajuns după trei zile
 Și de-alde moș cârn Vasile.
 Intrând moșii toți în hora
 Țstora și tuturora,
 Cocoșaii și înalții
 Căzând unii peste alții.
 I-am zărit de dimineață
 Dându-se de mâini, pe gheață.
 Mă gândeam pe ger la tine.
 Ursule, mbracă-te bine
 Și ferește-te de albine.
 Să te-ncalți cu papucioii
 Împlețiți din lăna oii,
 Că e frig și n-ai putere
 Să furi stupii toți cu miere.
 Și-ți îngheață labele
 De nu-s gata babele
 Să-ți coasă mânușile
 La jar cu păpușile.

Însă, iată, astăzi nu-ș
 De ce nu mai e ghețuș.

Decembrie 1964

«Contemporanul», nr. 50, 11 decembrie 1964, p. 1.

LA MULȚI ANI!

Cititor de vreme bună,
 Să-ți urez pe nai și strună,

Lăutar și de condei,
 Ce-i mai bine din ce vrei.

Să-ți trăiască toți ai tăi
 De prin munți și de prin văi,
 De prin târguri, de prin sate
 Risipite prin bucate
 Semănite, secerate
 Țării tale-mbelșugate.
 Jignițele fie-ți pline
 Cât și zilele senine,
 Deie-ți anul bună ploaie,
 Târle lungi de oi bălaie
 Și frumoși ca soarele
 Căutând ogoarele
 Fie-ți, dragule, copiii
 Struguri albi, ciorchini de vie,
 Fetele, ca piersica.
 Să-ți trăiască vitele,
 Cele cu copitele
 Cât și potcovitele.
 Și să aibi viței câți vrei,
 Născuți mulți, tot câte trei,
 Și femeia ta din casă
 Fie-ți zveltă și frumoasă
 Ca vlăstarii pomului,
 Bucuria omului.
 Și copii
 Cu ochi căprii
 Și frumoși ca soarele
 Păzindu-ți ogoarele.
 Băieții ca mugurii,
 Fetele ca strugurii.
 Piersicile să le cadă
 În cămașe, din livadă.

O urare pentru voi,
 Cititori de slove noi.

Anul care, iată-l, vine
Să v-aducă numai bine.

1964-1965

«Contemporanul», nr. 1, 1 ianuarie 1965, p. 1.

COLINDEȚ

De la sorcova de flori
De hârtie-n cinci culori
Presărate cu argint
Printre bumbi de măgărint,
Iaca strâng și eu petale
Pentru Anul dumitale,
Cititorule!
Și-un coș plin cu mușetele
Cu tot felul de mărgele
Din grădina mea săracă
Cu miros de busuioacă.
Însă vezi că le-am cules
Dinainte mai ales,
Cititorule!
Voie dă-mi de Noul An,
Altoit cu măghiran,
Coșul plin cu grâu și orz
Să ți-l vărs cu fundu-ntors
Peste creștet, peste umeri,
Cu ani mulți, să nu-i mai numeri,
Cititorule!
Fii în țara mea lumină,
Și când mergi ca o grădină
Ridicată în picioare
La ureche cu cicoare

Și în buze cu o frunză
Doina ei să ne pătrună,
Ești în lume-o rădăcină,
Fă-te-n lume o tulpină
Printre seminții și neamuri,
Printre fluturi, printre flamuri,
Cititorule!

1964-1965

«Gazeta literară», an. XII, nr. 1, 1 ianuarie 1965, p. 1.

DESTINE

Nu știu cum se-mpreună stihiiile cu sorții,
Că blestemul dreptății are puterea morții.
De nu te ocrotește norocul în delir,
Nu scapi să te ajungă nici mort în cimitir.
Oriunde te-ai ascunde, te caută cuvântul
De jale terfelită, și-l duce-n lume vântul.
Că ai trăit din moarte, din ură și minciună
Nu te cruci că ura se-ncinge și răzbună.
Ai alungat săracul venit flămând la ușe
Să-ți ceară o lipie târâtă prin cenușe.
Stă-ți sufletul pe-o cracă deasupra gropii tale
Și croncăne-n pustiul suișurilor goale.
Ți-au pus la cap o cruce gătită cu-o cunună
De ghimpi uscați și putrezi și-un snop de mătăgună,
Și-n creștetu-i o zdreanță și-un ciob de oală spartă,
Murdara pomenire nu uită nici nu iartă.
Păzește-te de rele, că-ntr-un bordei din zare
O văduvă blestemă, șoptind la lumânare.
Ea știe și să lege în veac și să dezlege,
Fără să ție seama de pravilă și lege.

Molitvele citite de preoți la morminte
Nici slova pe hârtie nu le mai ține minte.
Se duc cu tine-odată când te-au lăsat puterile
Și neamurile strâmbe cu hoții și muierile.

1907

«Gazeta literară», an. XII, nr. 5, 28 ianuarie 1965, p. 1.
Datată: *ianuarie 1965.*

1943

Pe când dormeași un somn zăcut de ani,
Un om a prăvălit o stâncă,
Nămiaza mare-n gloata de dușmani,
De vuietul se mai aude încă.

Pribeag și-apoi și călător în noapte,
Nu strigă, nu se bate-n piept, nu cere.
Dar voi, flămânzi de slavă fără fapte,
Isprava lui știută o treceți sub tăcere.

*Noiembrie 1943,
Lagărul Tg. Jiu, sub dictatură*

SÂNGELE

I

Nici piatra, nici pământul n-au sânge. Numai ție
Ți-a dat ursita noastră această avuție.
În veșnicia toată
A fost făcută cu vraje și sfânt numai o dată,

46

Că sacra lui comoară
Nu se mai face-n lume, pe veci, a doua oară.
Când l-ai primit în taină, porunca ți s-a dat
Să ți-l păstrezi de-a pururi întreg, nevătămat.
Și-n tot aceeași taină, purtat mereu în tine,
Să-l lași drept moștenire și celui care vine.
Și ți-a mai dat ursita și lacrima, de-atunci,
Să ți-o păstrezi de-așijderi și-n gol să n-o arunci.
Ți-ai dat tu oare, seama, tu, omule, de-aproape,
Că lacrima-i tot sânge în roua strânsă-n pleoape?
Ce ai făcut cu ele, neomule, corcit
Dintr-un strigoi zănatec, pribeag și chinuit?
Tu sângele sfințirii alese l-ai vărsat:
Dureri peste durere, păcat peste păcat,
Și jurământul vieții uitate l-ai călcat.
Te-ai furișat prin noapte și spada ta murdară
Neîntrerupt pândeste în somn și ne omoară,
Să prade și să fure...
Blestem asupra voastră, și spadă și săcure!

«Gazeta literară», an. XII, nr. 16, 15 aprilie 1965, p. 1.
Datată: *April 1965.*

DECEPTIE

Unde să șed și unde să rămâi
Ca să-mi desfăc vioara și să cânt?
De-ajung târziu sau de-am ajuns întâi
Nu mă găsesc la timpul meu că sunt.

MIEZUL NOPTII

Fie nori, fie senin,
Noaptea gândurile vin,

47

Întrupate, nu în vis.
Nu știu cine le-a trimis.
Și mă-ntreabă: «Ce-ai făcut
De când nu ne-am mai văzut?
Ce-ai făcut în timpul zilei?
Ai dat dajdiile milei?
Ai dat dragoste și pace?
I-ai dat dragostei pomană?
Ai pus vrăbiilor hrană,
Florilor apă-n ghivece,
Îngrijat că ziua trece?
Ai cernut din praf și tină
Vreo fărâmbă de lumină? –
Strânse, gândurile-ntreabă,
Gând cu gând și împreună, –
Spune de-ai făcut o treabă
Împlinită-n vreme bună?»
Să răspund la întrebare
Parcă vorba ei mă doare
Și răspunsul vine greu:
Mi-am făcut puținul meu.
O să caut să m-ascult
De pot face și mai mult.
Însă mergeți și-ntrebați
Ce-au făcut și ceilalți frați.
Nu cumva furați de șoapte
Ziua lor e tot o noapte?

«Gazeta literară», an. XI, nr. 21, 21 mai 1964, p. 1.
Datată: *Mai 1964.*

ADIERE

Dacă uitat trecutul ți-a mai rămas un dor,
Îți mai aduce-aminte de el parfumul lor,

Amestecat în toamnă cu-al frunzelor ce cad.
Stă un platan pe luncă: fusese parcă brad...

Și-n cartea răsfoită capitolul se curmă.
Aștepti să i se-ntoarcă și foaia cea din urmă,
Nu! Pune peste carte o piatră, că o ține
Să nu se întoarcă alene de la sine.

«Tribuna», an. VIII, nr. 21, 21 mai 1964, p. 1.
Datată: *Mai 1964.*

DE ZIUA TA

De ziua ta, primiși o floare în ghiveci,
Ca să trăiască dulce și cu tine-n veci,
Tot proaspătă și nouă pe tulpină,
Dând câte-o floare zilnic la lumină.
Tot înmulțite florile,-ntrebai
Câte mai sunt că nu le mai știai.
În dimineți, tu le găseai mai multe,
Ivite-n sus, de parcă să te-asculte,
De parcă să-ți vorbească,
Într-altă limbă decât omenească,
Mereu mai pure și mai înălțate,
Deschise-n rouă câte-o jumătate.

Dar într-o dimineată rumeoară
Văzuși că florile-ncepeau să moară.
Mai câte una după câte una,
Le sărutase-n agonie luna.

Vezi, cel puțin că de-astă dată
Moartea se face fragedă și delicată.

Otopeni

«Gazeta literară», an. XI, nr. 50, 10 decembrie 1964, p. 1.
Datată: *Decembrie 1964.*

POSTERITĂȚI

E-o prietenie caldă atunci când nu mai ești,
Și când te pierzi, începi pierind să crești.
Ferește-te la vreme,
Țărâna ce-ți rămâne să nu ți se blesteme.
De te-a ales destinul cu literă sau piatră,
Să lași din tine-n urmă măcar un jar de vatră.
M-ai dușmănit o viață, împrietenit cu mine,
Și-ți îplinești chemarea precum ți se cuvine.
Într-altfel îți rămâne o inimă, și-un nume
Trăind, în fapte bune,
Să fie amintite în gând și rugăciune.
Fără o râvnă sfântă în milă și iubire
Nu-ți poți lăsa, ca viermii, nimic în amintire.
Că timpul re trăiește în fiecare ins
Când, amăgit să-ți ardă, lumina ți s-a stins.

«Gazeta literară», an. XII, nr. 8, 18 februarie 1965, p. 1.
Datată: 1965.

CANTILENĂ

Trăindu-și zilele și anii,
Pier prietenii, pe rând, ca și dușmanii,
La fel, și legea ta nu cruță.
I-ai încărcat de-a valma-ntr-o căruță
Cu calul orb, bolnavi de boala vieții
Și proștii și isteții.

Le-ai dat și-un gust de grea eternitate
Că-au fost ori buni, ori negri de păcate.

La fel, totuna ți-e, și viața și neviața.
Începe noaptea. Unde-i dimineața?
E frig în suflet, sufletu-i sărac
Și nu pot ști cu ce să-l mai îmbrac.
Mi-e mintea înghețată.
Am fost cândva și n-am fost niciodată?
Măritule, blajinule, tu poți
Să mi-i ucizi în parte, ca eu să-i plâng pe toți.

«Gazeta literară», an. XII, nr. 12, 18 martie 1965, p. 1.
Datată: 15 martie 1965.

DISTIH

Te-ai luptat să fie viața tuturor mai frumoasă
Și te sângeri, însă vieții prea puțin de viață-i pasă.

April 1965

«Gazeta literară», an. XII, nr. 15, 8 aprilie 1965, p. 1.

RITMURI
(1966)

RECUNOȘȚINȚĂ

Le-am sărutat odată, ei secera din mână
Și lui ciocanul muncii, cu care se îngână;
Ea înotând în holdă, el potcovar și faur –
Și mi le dăruiră în giuvaier de aur.

21 mai 1965

«Gazeta literară», an. XII, nr. 23, 3 iunie 1965, p. 1.

LUI GHEORGHIȚĂ, MAMĂ

Primăvară, Primăvară,
Te-ntorseși din nou în țară
Și cu cofele tot pline
Ai ajuns până la mine —
Și cu sânul plin de poame,
Nu mi-e sete, nu mi-i foame.
Să te cânt că-mi ești frumoasă
Lacrima nu mă mai lasă,
Și din călimara ei
O tot scot și pe condei.
Dintr-o șipcă mai ușoară
Încearca să fac vioară,
Dar arcușul, cum l-aș duce,
El cu scripca face-o cruce.
Și cu strunele de păr
Cântă mută și-n răspăr.

Te-am cântat, duioasă fată,
Și credeam, pe viața toată,
Într-ăst an vioara tace
Și-ntr-ntre flori închise zace.
Ziua ta de sărbătoare
Mă-ntristează și mă doare.
Scripca, de-obicei ușoară,
Îmi ajunge o povară.
Mi se frânge, că-i bolnavă.
Era lină și suavă.
Cât aș încerca să cânt,
Între noi stă un mormânt.
Nu mai geme, nu mai sună
Din vioară nici o strună.

Dintre noi, un vânt nebul
L-a furat pe omul bun.
De prisos orice cântare
S-a pierdut în noaptea mare.
Făcătoarea de minuni,
Stinge-n rouă trei cărbuni,
Încolțește cucuruzul,
Pleacă-ți într-aci auzul
Să ascuți pe înserate,
Inima că nu mai bate.
Parc-am fi pe moarte toți,
Și străbuni și strănepoți.
Și dă-mi cu descântecul
Scripca mea și cântecul.

«Gazeta literară», an. XII, nr. 23, 3 iunie 1965, p. 1.
Datată: 1 mai 1965.

MARILE TĂCERI

La geamul sufletului tău
Se-ngrămădesc păreri de rău.

Le uiți un timp, dar ele se adună
Și se șoptesc alături împreună.

Voiai să uiți de tot, să uiți de toate,
Și, încercând, văzuși că nu se poate.
Să fie leac? Să ți-l aducă cine?
Că morțile, și ele, se-ngrămădesc în tine.

Și lacrima-i amară,
O lacrimă de rouă și-o lacrimă de ceară.
Că am aprins în geam o lumânare
Și-o candelă, la ce-a mai fost și doare.

Au tremurat ca două stele,
Într-o-ngânare mută între ele,
Măhnirilor și vieților trecute,
Răbdate pe tăcute.

De câte ori, trăite, ai murit?
Măhnirile ascunse le-ncepi și n-au sfârșit.

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 2, 13 ianuarie 1966, p. 1.
Datată: 1966.

CREION

Printre castanii puși la rând
Bolnavii cască meditând
În vânăta lumină ștearsă,
De faclă și feștilă arșă.

Ei se mai sprijină de viață
Urziți în sita firului de ceață,

Și-i sorb încet, în moalele părete,
Văzduhurile sure, de burete.
Ce caută subt negură și frunză,
Ține să tacă-n lut și să se-ascunză.

Mi-a fost cândva și mie dor
De lucrul sufletului lor.

«Magazinul», an. II, nr. 24, decembrie 1932, p. 22.

PIȚIGOII

Pițigoi, pițigoi,
Nu mai treci și pe la noi?
Umbli prin copaci streini
Și te vād pe la vecini.
Aveam două rândunele
Și-au plecat din cuib și ele.
Vă feriți de prispa mea
Parcă v-am făcut ceva,
Pe când eu, mereu deștept,
Toată noaptea vă aștept,
Toată ziua, toată vara,
Să v-ascult ciupind vioara.
Pițigoi, mă simt sortit
Să mă știu tot părăsit.

«Gazeta literară», an. XII, nr. 24, 10 iunie 1965, p. 1.
Datată: 3 iunie 1965.

Vă regăsesc în Alpi,
Lăstuni din țara noastră...
Cum părăsirăți coasta ei albastră?
Mă-ntâmpinați cu țipet ascuțit
De țitere și scripci, de «bun-venit».

De peste lac și granița franceză
Se-aude o fanfară cu cor de Marseilleză,
Strigată de poporul, trezit când cei sătui
Benchetuiiau din pâinea și suferința lui.

La întâlnirea, zilnic, de amiezi,
Vă adunați în jurul meu grămezi,
Veți face iarăși slujba rândunelilor în goană,
Căzute și-necate în Mediterană?
Că berzele-ostenite de-aripile-ncărcate
Nu le puteau, sărmane, purta-n furtuni pe
toate.

Florissante, Geneva, 14 iulie 1964.

«Contemporanul», nr. 29, 17 iulie 1964, p. 1.

INSCRIȚIE PE EVANTALIU

Îți rupe floarea nouă, plăpândă, din grădină,
Fără să-i fie milă copilei de tulpină,
Și când îți culci pe sânii tăi virginali buchetul,
Ea suferă-n crepuscul și moare pe încetul.

«Gazeta literară», an. XII, nr. 24, 10 iunie 1965, p. 1.
Datată: 7 iunie 1965.

Ceahlăul e statuia ta...
Luceafărul te aștepta
De veacuri vechi, mai multe sute,
Piscul în creștet, cald, să ți-l sărute.
S-a întâlnit adâncul cu înaltul
Și nu mai scăpărase din piatra țării altul.
Fusesse noapte-n cerul așternut
Pân-ai primit botezul de sărut.
Singulară luna, sfânta, v-a văzut,
Fecioara scumpă de tristeți și jale
De peste toate dragostele tale.

Ești al pământului tu, Doamne, dintre lunci,
Ori ai rămas în ceruri ostatec de atunci?

«Contemporanul», nr. 25, 19 iunie 1964, p. 1.

PSALMUL MUT

Sătul de ce se vede, flămând de nu se vede,
Ai încercat țâțâna și lacătul, aede.
Dar cheile de-nbuie făptura și-o descuie,
Ascunse la-ntuneric, le ții bătute-n cuie.
Le-am descântat să cadă în pulbere, grămadă
Îndată ce-nlăuntru dă ochiul tău să vadă.

De cum îl ia ispita, rănit de-nuietoare
Nici n-o atinge omul cu mintea, că și moare.
Te poți fâli cu slova și graiul. Nu mă tem.
Am pus pe tot ce pare, pecete și blestem.

Ai vrut să umbli-n minte și degetele-ncete
N-au dezlipit, din câte-am strivit, nici o pecete.
Pribeag prin cimitirul a tot ce nu se știe,
Ți-ai prins mantaua-n criptă, crezând că de stafie,
Că mortul de sub tine te trage îndărăt.
Vreai să mă vezi prin lucruri și nu vreau să m-arăt.
Ți-ajunge câtă minte ți-am dat și-o vrei mai mare,
Nimicule, că mintea zburdainică te doare.

«Gazeta literară», an. XII, nr. 45, 4 noiembrie 1965, p. 1.

MIREASMĂ

O viață-ntreagă te-am păstrat,
Ce mai îmi ceri, buchetule uitat?
Te tot fărâmi de câte ori te mut,
Vrei să-mi aduci aminte de trecut,
Murind și el secundă cu secundă
Și căutând în tine să se-ascundă?
Mi te-a întins, ții minte,-o dansatoare.
Smulgându-te din șold și cingătoare
În seara darului juca
Un ritm din poezia mea.
O clipă doar 1-a dus la gură,
Ca să-ți sărute floarea de răsură,
De tufânici, garoafe și iacint
Încinse cu o panglică de-argint.
Tu ți-ai pierdut parfumul din verbine,
Dar mirosul stăpânii n-a mai plecat din mine.

DOUĂ STEPE

O stepă jos, o stepă neagră sus.
Se-apropie-mpreună și sugrumă

Calul de lut și câinele de humă
Și omul lor, din umbra de apus.

Drumul s-a strâns din lume ca o sfoară,
Gheme de drumuri zac în heleșteu.
Hambarul n-a lăsat nimic afară.
Noaptea-ncuiată e, cu lacăt greu.

Noi, singuri trei, dăm lumii-nchise roată,
Cercăm, strigăm... Nici un răspuns.
Că oboseala pribegiei ne-a ajuns
Și n-avem loc să stăm și noi odată.

Unde ne ducem? Cine ne primește?
În poarta cui să cerem crezământ?
Hai, calule, hai, câine, pământeste,
Să batem, frânți, cu pumnii în pământ.

«Revista Fundațiilor Regale», an. XIII, nr. 5,
mai 1946, p. 3.

CE MAI NĂVALĂ!

Ce mai năvală, Doamne, peste mine,
Ce-nvălmășeală de maimuțe și jivine,
Cu graiul nădușit și-ntărât!
De se mângâie, pare că se bat
Pe demâncare și simbrerie,
Și ocărăsc răstit când se îmbie.
Strâmbi și la gând și la căutătură,
Nasul turtit le stă lipit de gură.
Și nările sleite pe măsele
Arată neamul rar, ca la cățele.
Peltică-n buze, limba lor trândavă
Frământă vorba grea, ca o potcoavă.

Gingia, rozătoare din părinți,
Rânjește și surăde furiș, cu patru dinți.
Șașie mintea și-n desert sireată,
Te linge și-mbălează totodată.

Mărite Doamne, un dușman
Mă-nfruntă-aproape-n fiecare an
Și n-am avut, din leat în leat,
Nici un cules netulburat,
Mânjind mereu cu săbiile scoase
Tărâmul de porumburi cu mătase.
Suntem, e drept, viteji din vrej în vrej,
Dar nentrerupt să fim viteji,
Fiindcă poștește fiara la bucate,
Din toate uscăciunile nesemănate?

Din *Letopiseși*.

«Revista Fundațiilor Regale», an. VIII, nr. 10, octombrie 1941.

A apărut cu titlul *Aici, la noi*, cu diferențe nesemnificative.

BLESTEME DE BABĂ

Mânce-te viermii, hoitule, din viață,
Viermii mărunți de dimineată,
Să-ți sfredelească, după-prânza,
Limbricii rânza și osânza;
În toată vremea și-n tot ceasul
Viermii de câine să-ți mistuie nasul
Cu zgârciurile, până-n rădăcină,
Și să-ți rămâie-o gaură, jivină.
Să colcăie-n tine, ca într-o căldare,
Odraslele lungi ale viermelui mare,

Gângania cu-o mie de picioare.
Libarca și căpușa
Să-ți cuibărească gușa.
Din ochi și urechi
Să-ți curgă copturi de buboaie vechi.
Broaște, lipitori și râme
Să te-aștepte-n pat și să te râme.
Ca-ntr-o mocirlă așternută,
Și să le simți că vin câte o sută.
Norii de muște
Să-ți cânte-mprejur, să te muște.
La subsuoară și pe șale
Furnicile să-ți dea târcoale.
Urcioare, hârdaie și oale
Să-ți sece și să-ți rămâie uscate, de goale.
Să fugă apa proaspătă de tine,
De scârbă, de greață și rușine.
Când pipota de sete ți se-ațăță,
Să-ți dea izvorul, ud de mătă.
Șoarecii să-ți pipăie seara
Buzele, ceafa și nara.
Omizile negre să ți se adune
În sân, spurcăciune.
Și noaptea să visezi, de ți-e încă permis,
Un vis:
Că te sughe
Păianjenul cât tine de mare, și fuge
Ca o maimuță neagră pe stârvul tău culcat,
Și că te-a duminat.
Mânjit să-ți fie tot ce e curat,
Și puturos.
Tot ce miroase dulce și frumos.
Când ai iubi și tu să te trezești că-ți trece
Pe frunte-o mână moartă, cu mângâierea rece,
Să te trezești că buza ți-o prinde s-o sărute
O hârcă jumătate cu carne, și că pute.
Să te agațe spinul și să te scuipe floarea,
Înghete-te căldura și arză-te răcoarea.

În tot ce-ncerci să faci
 Să-ți mișune mușiță și gândaci,
 Și-n ciorba ta din străchinile-adânci
 Să fii silit de foame să-i mănânci.
 Să-ți zboare ciori și cucuvăi
 Prin odăi,
 Să nu poți să te aperi și să dai în ele,
 În ciori și cucuvele.
 Să te batjocorească măgarii, porcii, vitele,
 Și să te-alunge râțul și copitele.

Ai vrea în deznădejde s-auzi un cântec și tu
 Să-ți mângâie sfârșitu'.
 Nu, fiară, nu! Nu pieri atât de iute.
 Ticăloșiile ți-s multe mii și sute,
 Le vei plăti cu chinuri, chibzuit,
 Călăule nelegiuit.
 Blestemul te ajunge și se ține
 Ca umbra după tine,
 Venit din pușcărie, din cimitire și spânzurători,
 Și n-ai muri să vrei să te omori.
 Să nu vrea să-ți încapă
 Stârvul nici o groapă
 Curată sau murdară,
 Că te-ar zvârli din el pământu-afară.
 El nu te vrea culcat într-un sicriu,
 Ci aruncat în groapa lui, de viu.

Din *Letopisești*.

DU-TE VINO...

Împărăția face sărbătoare
 De zeci de ani întruna, lăutare.

Luminile din geamuri nu se sting
 Și alte hore nentrerupt se-ncing.
 Mii de părechi se duc și vin.
 Palatul e întodeauna plin
 De dansatori și dansatoare,
 Care sfărâmă vremea în picioare.
 Pleacă pe rând și alții vin la rând.
 Îi văd pe cei ce pleacă lăcrămând
 Și cei ce vin să le ia locul
 Încearcă, și ei veseli, nenorocul.
 Toți știu, o scară intră și-alta iese,
 Dar vin mereu noi miri și noi mirese,
 Treptat cu ceialalți coboară,
 Târându-și oboselile pe scară,
 Cocoloșiți și triști și speriați.
 Nu-i mai opriți și nu-i mai întrebați,
 Căci dedesubtul nunții nentrerupte,
 Adânc, la fund, duc trepte rupte
 Și-n loc de zgomotul de sus, de danțuri,
 Se-aud în vaiet murmure de lanțuri,
 Și geamătul aproape mut
 Al celor ce, uitând, au petrecut.
 A! cum roiesc în cărduri lungi și-n cete,
 O noapte să se-nvâрте, să se-mbete,
 Nădăjduind un vis de bucurie.
 Ca fluturii de noapte la făclie.

Dar toți se duc grămezi, de parcă-i ia furtuna
 Și nu se mai întorc nici unul și nici una...

Monaco

«Gazeta literară», an. XII, nr. 17, 22 aprilie 1965, p. 1.

A FOST...

Scumpi copii, după vacanță
Vă mai amintiți de Zdreanță,
Cel cu ochii de faianță,
Cum l-am scris și l-ați citit?
Câte unul, câți ați fost,
L-învăța și pe de rost.
Răsfățat și mult iubit
Zdreanță-al nostru a murit.

Rămăsese din frumosul
Prieten bun, pielea și osul.
Își pierduse și mirosul
Și vederea, schiopătând
Și căzând din când în când.
Mă striga din glod și apă
Să-l mai scot din câte-o groapă.
Aducându-și poate-aminte
De un drum de mai nainte,
O lua strâmb printre strujani
Dând cu botu-n bolovani,
Pentru ca întâi și-ntâi
Să-l ridic și să-l mângâi.
Zdreanță, fără să mă vadă,
Mă știa cam prin livadă.
Sufăr de atunci cumplit
Să știu Zdreanță că-a murit.

Plânge sufletul din mine.
Îl aștept și nu mai vine.
Mai aflați, și nu e bine,
Că ce fuse nu mai vine.

Vremea deapănă și toarce
Și ce-a fost nu mai se-ntoarce.

Mărțișor, septembrie 1965

«Gazeta literară», an. XII, nr. 39, 23 septembrie 1965, p. 1.

DE ZIUA TA

Se-ncinsese sărbătoare
Și sub munte horă mare,
Pentru mirii viitori,
Din ținut și călători.
Care mari și coviltire,
Pentru fiecare mire,
Cu belșug și multă zestre.
Nechezau caii-n căpestre,
Capre, târle, oi în turmă
Erau zestrele din urmă,
Și cirezi întregi de vaci,
Câini, ciobani, berbeci și baci,
Mânzii, copilandri noi,
Adunați de prin zăvoi,
Se jucau sărind cu mieii
Nu mai mari decât cățeii,
Și pe lături cu viței.
Gospodarii și primarii
Încărcaseră măgarii
Cu tot felul de mândreți
Pentru fete și băieți,
Unii buni dar săracuți
Și la vârstă mai trecuți.
Fetele purtau pe sâni
Salbele de la bătrâni,

Și, ca solzii de balaur,
Icusari și sfanți de aur.

Un fruntaș cu plete dese
Zise: – «Fata-i pe alese».
Tineretul se-mbulzea
Către zestrea cea mai grea.

Mă bătea de mult un gând...
Luasem fetele la rând
Și strigai când am sfârșit,
Să fiu bine auzit:
– «Eu aleg pe uscățiva
Fără zestre, Paraschiva.»
– «Paraschivă, fă-te-ncoace.
Ție mirele îți place?»
– «Ce să zic? – zâmbește, – parcă
Ceva nou mă și încearcă.»

Se-arătau cu scăpărare
Niște fel de degetare.
Scăpărau și stelele
Măndre, ca inelele.

– «Marea binecuvântare»,
Zise preotul cel mare,
Și, din hora lui, cuvântul
Și-a zidit așezământul.

Câtă vreme-i de atunci,
Peste noi și peste prunci?
Seară, cât și dimineață,
A trecut și vine-o viață.

14 octombrie 1965

«Gazeta literară», an. XII, nr. 42, 14 octombrie 1965, p.

MURMURE DE PLOP

Pentru Mitzura

Trunchiu-i geme în pământ,
Sufletu-i se zbate-n vânt,
Ca se zbate-n
Patru vânturi deșteptate.

Fără piatră de mormânt
Plopu-i cedrul nostru sfânt.
A trecut prin dreptul lui,
În genunchi, omul silhului,
Fost copil al nimănui
(Plopul n-a știut să spuie)
Pironit în patru cuie,
Pe o cruce,
Neputând-o-ntr-altfel duce
Am aflat, precum a spus
Scrișul, că era Iisus.

Plopii ce grăiau az-noapte
În murmur de-atâtea șoapte?
Cânta parcă un norod
Stihurile de prohod...
Cânta-n cer, până departe,
Parcă bocete de moarte.
Toată noaptea mi-au vorbit
Cu murmur neliniștit.
L-auziși? Se frământa
Plopul pe durerea ta.

Inimile ni s-au strâns:
Plopii n-au cântat, au plâns,
Între fulgere și ploaie
Corbii trec prin ei convoaie.
Plopii-ar da să se-ncovoie

Dar nu pot atâta vreme,
Rădăcina cât le geme.

25 octombrie 1965

«Gazeta literară», an. XII, nr. 44, 28 octombrie 1965, p. 1.

PIȚIGOII MEI

Mi-era tare dor de voi,
Pițigoale, pițigoi.
I-așteptam mereu să vină
Pe subt streășini și-n grădină.

Cam de mult n-am auzit
Glasul vostru ciripit.

Am să-i caut – însă unde
Ceata lor se mai ascunde?

Și căzuse jos, în praf
Sârma și de telegraf.

Înșirați la rând pe fir
Veneau și plecau în șir,
Tot în zbor, mereu în zbor,
Adunându-se sobor.

Îi vedeam cum se adună
Să vorbească împreună
Și să puie-n ramuri goale
Și câte ceva la cale.

Dar așa, din întâmplare.
De-a venit ceva scrisoare,
Mă uit, ca de-atâtea ori.
În cutia de scrisori.

O deschid, și ce să vezi?
Nici nu ți-ar veni să crezi.
Dau de șase pițigoi,
Doi părinți cu puii noi.
Tată, mamă,
Înveliți cu-o telegramă.
Într-un plic
Doarme puiul cel mai mic.

M-au certat cu toții-n cor
Că am dat de cuibul lor.
Mă iertați, răspund atunci,
Nu știam că-aveți și prunci.

Cum se-nghesuiau în cuib,
Ca să nu-i deochi, îi scuipe.
Și, încet, c-avui noroc,
Închid cutia la loc.

«Gazeta literară», an. XII, nr. 47, 18 noiembrie 1965, p. 1.

LACRIMA

Lacrima e sfântă, fată.
Îi-e sufletului dată,
Când graiul a încetat
Și tăcută, pustricește,
Numai lacrima vorbește,

Cu oftatul mut și sfânt,
Despărțită de pământ.

Dar cu seara împreună
Îți urează noapte bună.
Vii tu, lacrimă, din lună?

«Gazeta literară», an. XII, nr. 46, 11 noiembrie 1965, p. 1

BALADA UNIRII

Maica mare are mii
De ani mari între vecii,
Dar mai tânără mereu
S-a-ntrecut cu Dumnezeu.
Omul când credea că moare
Da dintr-însa altă floare,
Pentru lumea trecătoare.
Ea venind și pe la noi,
A dat florile-i mai noi.
A intrat cu ochii-n cer
Pe la Porțile de Fier,
Alegându-și cale grea:
Muntele și Dunărea,
Și trecând-o fără pod,
Fără drum și nici norod,
Între munți de cremene
A făcut să-i semene,
Trei fecioare gemene.
Le-a făcut și-apoi s-a dus
Să se-ntoarcă într-Apus,

Și-a rămas sora cu sora
Vrajbă-n calea tuturoră,
Câteștrei și câte una
Dușmănite-ntodeauna.
Doritoare să se vadă,
Din livadă în livadă,
Se uitau doar între ele
Printre spini și prin zabreie,
Alergând prin ghimpi oprite,
Obosite și rănite,
Numai cântecele toate
Puteau negura străbate,
Și trăiau îndurerate.
La fântâna dintr-o zare
Se-ntâlneau, cu trei urcioare,
Sorbind visuri și răcoare,
Într-o zi s-au sfătuit,
Cumpăna de răstignit
S-o dărâme negreșit.
Secerându-și rapița
Două-au spart și granița.
Și din seceră scânteia
O trezi pe cea de-a treia.
Suferință cu noroc,
Au luat granițele foc.
Și-mprejur de munți și țară
Se făcuse foc și pară,
Lanțurile li s-au rupt
Cu dușmanii dedesupt.
Și în fostul cimitir,
Peste spini și peste pir,
Se încinse hora mare
Pentru Sfânta Sărbătoare
A frumoaselor fecioare,
Cu grădinile de brâu,
Pisc cu pisc și râu cu râu,
O cunună, o brățară,
Curcubeu culcat pe țară.

Și d-acu veciile
Vor trăi cu miile.

Otopeni. 14 ianuarie 1966

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 3, 20 ianuarie 1966, p. 1.

OMUL MEU

Mi-ai dat un trup și mie, înalt și zvelt, de floare,
Ca fragile de fraged, ușure și plăpând,
Dar ridicat spre ceruri și-mpiedecat să zboare
Se leagănă-n călcăie, voind și încercând.

Fusese parcă gândul, desprins, ieșind din humă
Să-i faci un drum spre stele, în care-i oglindit,
Căci nu-nțeleg făptura, un joc a fi din glumă,
Când talpa de țărână și lui i-ai dezlipit.

M-ai fi uitat mai bine legat de-o rădăcină,
Să mă prăvale timpul, trunchi putred, peste ea,
Și candela pribeagă-a scântei de lumină
Să nu mi-o duc purtată de vânt din stea în stea.

Mă zgărie și spinul și cremenea și fierul,
Și rabd în veac ispita vicleanului meu vis.
La ce mai folosește făpturii giuvaierul
Ce scapără-n cutia în care l-ai închis?

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 8, 24 februarie 1966, p. 1.

DOI FLĂMÂNZI

E gheata ca de piatră și piatra ca de gheata.
Se-ntunecase de cu dimineață
Și, pe la prânz, gângăv și mohorât.
Nici orologiul turlei nu știe ceasu-i cat.
Tot somnoros, mai bate
Cu orele-ngânate, din timp redeșteptate.

Era pe la amiază,
Într-un ajun cu ger de Bobotează.
Ca din văzduh, taman
Când se ivi un câine căzuse și-un ciolan.
Drumeț în pribegia prigoanei dușmănoase.
La temniță cu tihna odihnei se-nvățase
Și se-arăta, din când în când,
Mai frânt în osteneală și flămând.
Venea din depărtare mare
Părând o arătare
Zbârlită din spinare.
Călit la-ncăierare cu lupii de la stână,
Dulău cu blana sură, purtată prin țărână,
Cu ochii-n frunte crunți.
Ii e-nnădită fruntea parcă din două frunți.
Împiedecat ciolanul, căzând din cracă-n cracă,
Ciobanul îl așteaptă și-l înșfacă
Și, tăbărât pe pradă,
Se-așterne să o roadă.

Un osândit pe viață
Văzuse că-l înhață,
Și, socotind ciolanul al câinelui că nu-i,
Se chibzuia, pesemne, că i se cade lui.

Ar fi sărit la câine, dar nu poate,
Călcăiele fiindu-i în fier încârligate;
Căci o ghiulea cu lanțuri i-atârână de picioare,
Târând-o crăcanat prin închisoare.

Îl huidui să fugă, dar câinelui nu-i pasă,
Știa de cătelandru, ce-i un chiabur, de acasă,
Tichia pe ureche și hainele-i vârgate
Nu-l fac să-și lase dreptul, la os, de-ntâietate.
Cioban și baci bătrân,
Nu vrea să-și recunoască asemenea stăpân.
Dar ațâțat și omul și-a zis: ce-o fi să fie,
Tot rabdă pușcărie și-osândă pe vecie.
Se-aruncă peste câine, ca un buștean, și iată,
Se-ncinge, om și câine, o luptă încleștată.
Tâlharul vrea să-i fure ciolanul gras, cu zgârci,
Târându-se pe brânci.
Se zvârcolește omul, prins între colți și zbiară,
Și câinele și-aduce aminte că e fiară.
Când îl trânteste omul, când câinele-l doboară.

Cu foamea-ntărâtată,
Câinele-l și apucă, pe om, de beregată.
Își vâără-ntr-însa botul,
Îi rupe și obrazii și buzele, cu totul.
Până atuncea sânge de om nu mai gustase.
Simțind înghițitoarea în dinți cum se descoase,
Se cascade, se desface,
Sângele omului îi place.
Roată-mprejur, întreaga închisoare
Îndeamnă trânta-n huiet, făcând pe om prinsoare.
«Băieți! care pe care?»

Spre noapte, după toacă,
Murmurele se-opresc, să tacă.

Clopotnița adoarme treptat, din trepte-n trepte.
Și-ncep să se deștepte
Bufnițe, huhurezi și cucuvele.

Și-n cerurile sfinte luminile din stele.

Din Flori de mucigai

«Gazeta literară», an. X, nr. 20, 16 mai 1963, p. 1.
Mențiune: *Dintr-un viitor volum «Flori de mucigai».*

TECLA

Pe poarta închisorii a intrat
Convoiul adunat
Al celor prinși hoinari, de prin oraș.
Doi câte doi, un prins și un ostaș. —
De la o vreme-ncoace, suspiecții, strânși grămadă,
De osteneți și foame sunt slabi și stau să cadă —
Cu baioneta-n țeavă și țeava puștii-ntinsă
Pășește greu, bătrână, desculță, și o «însă»
Se uită speriată, ca o cățea bătută.
Câți ani să aibă? Poate vreo nouăzeci, vreo sută.

Era cam pe la toacă, cam pe la scăpătat...
— «Ați întrebat-o, mă, ați cercetat?
Ce-i cu muierea asta și cine-i și de unde?»
— «Tot întrebăm de-az-noapte. Trăsare, nu răspunde.
Mută ca moartea, geme, nu vorbește,
Nu știe boacă rumânește.
La tot ce-o-ntrebi e „Tecla“, și pe urmă tace.
Tecla mereu, și pace.
Hârtii, am scotocit-o, n-are neam.»

Șeful cu trese multe are la ochi un geam.
Grăiește rar și cu accent: e cărturar.
Zice-n sfârșit: — «Bizar!»

Și cu o voce cântăreață, de artist:
– «Orice suspect ca ăștia-i spion ori comunist.»

Dă ordinul să se desprindă, la celule, zece.
– «Lăsați-o pe bătrână, să mă iertați, că-o trece
Adăoga soldatul, – lăsați-o lângă mine.
Săraca e bolnavă, și-abia de se mai ține.»

Cu șovăială dulce o ia ușor de mână
Și-o ndeamnă să-nțeleagă, pe bătrână:
– «Fii bună, te-aș ruga frumos,
Și pune-te acilea jos.
Nu-i lucru de rușine, nu-ți fie nici o teamă,
Că ai putea să-mi fii și mamă.»

Din Flori de mucigai

«Gazeta literară», an. X, nr. 13, 28 martie 1963, p. 1.

MONOPOL

Un scriitor ilustru ajuns proprietar
Pe scris și pe tipar.
Da tuturora aspre muștrări, dojeni și lecții,
Învierșunat, la pândă în sute de direcții, –
Politică, știință, guvern, literatură, –
Nu-i da răgaz să sufle cu pana nimănui
Străin de tămâierea și de pulpana lui.
Cine voia să-i placă, și ca să-i meargă bine,
Era silit condeiul la idol să-și închine,
Căci îi plăcea, de-a lungul, de către orice ins,
Frecat cu mirodenii, să fie-ntins și lins.
Te-nchiriai pe lună
Penița-ți era bună,

Colegii lui de meserie,
Desigur, au făcut vreo murdărie.
De vreme ce sunt puși în slujbe mari,
Fără a fi cât el de cărturari.
S-ar consola că geniul e-o ființă
Făcută pentru greu și suferință.
Viețile mari au parte de puzderii
Copleșitoare, de mizerii.
Citește seara câte-o poezie
Sau câte o biografie.
Dar n-are nici tutun și nici cafea.
Nevastă-sa e iarăși grea
Și-l cam privește în tăcere,
Că n-are-n casă ce se cere
S-aducă un bărbat.
De i-ar vorbi, l-găsește mereu mai supărat.
I-a mai crăpat o gheată petecată,
Mai e un rest cizmarului de plată,
Li s-a închis și apa de trei zile.
Lucreția, Jermena și Bazile
Nu prea-nțeleg ce se petrece
În căsnicia lor cu plita rece,
Când ronțăiesc pe un jurnal
O coajă mucedă de cașcaval.

Ce mai încoa și-ncolo? Hotărât,
Lumea-l urăște, lumea l-a urât.
Te-așteaptă moicli și persecuții.
Nu ți-s permise nici discuții,
Nici atitudini pentru proști și răi
Cum sunt egalii și mai-marii tăi,
Geloși de calitate.

Dar o să vie și-o posteritate
Cu o statuie pe un soclu mare,
Amenințând prostimea în picioare,
Căci viitorul știe ce-i răsplata.
Urmașii lor vor zice: «Ăsta-i tata»,

Bătrâni atunci, și ei, în dascălie,
Îi trebuie deocamdată și o pălărie.
Niște pantofi, ciorapi și o cămașă.
Cu număr mic, că nu se mai îngrașă.

Dar ce-are domnul profesor suplinitor
Că le displace tuturor?
I-a cam lipsit ceva de la naștere.
Un lucru de nimic, anume care?
O alianță mută-l înconjoară,
O măfie din țară, și una de afară
Îl urmăresc mereu și pas cu pas,
De-o lună, două, nici nu s-a mai ras.

Tot o să vie însă și ziua glorioasă,
C-așteaptă ziua unei răzbunări în masă.

BILETE DE PAPAGAL [I]

1

Când se-adună la un loc
Se admiră reciproc.

2

Între clipele sublimе
Umblă după ritm și rime.

3

A uitat să mai lucreze,
Știe numai să creeze.

4

È un «capodoperă»,
Vino și-l descoperă.

5

Nici nu poți să te mai miști
De talente și artiști.

6

Numai zâmbetul și laba
Le mai dai și tu degeaba.

7

Vreți să-i faceți o plăcere?
N-o refuză dar n-o cere.
Nu știu cum se potrivește:
Altul cere, el primește.

8

Cu priceperea și treaba,
De ne-ai lua-o înainte,
Ți s-ar înțelege graba.
Dar te-nghesui la plăcinte.

9

Nu purta căciulă mare,
Că-ndeobște, nesătulă,
Nu știi muștii ce-i năzare,
Că se pune pe căciulă.

Bizuit pe-nghiitoare,
Ai ales bucata mare!

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 53, 30 decembrie 1965, p. 1.

ZINTÂI DE MARTIE

Îți zice lumea Moartea, domnișoară,
Și-ai fost și ești de-a pururea fecioară.
De când colinzi pământul n-ai aflat
Vrednic de dumneata nici un bărbat.

În noaptea nunții rupi cu fiecare,
Măhnită de aceeași remușcare,
C-ai șovăit în recile virtuți
Și te-ai lăsat bărbatul să-l săruți.

De-altminteri, împăcată-ntre măhniri,
Iei și miresele, pe lângă miri,
Și te-nfrățești cu ele de aproape,
Până le suflă somnul peste pleoape.

De câtva timp, la geam, scrutându-i zarea,
Văd că te uiți cum îmi fumez țigarea,
Și-i o sclipire-n ochi și, tulburat,
Fac semne că nu sunt încă om de înșurat.

Mai uită-mă o vreme, te-aș ruga,
Și-o să-mi aduc aminte eu de dumneata.
Și lasă, cea mai castă din fecioare,
Să-ți pun de gât un șir de mărtisoare.

– «Domnul, Sfântul, mă cunoaște.

Îs Ilie care paște
Lunca mare prin răchite.
Fără oi și fără vite,
Cu un câine după el.
I-am trimis un porumbiei
Să-i dau veste că sosesc
Pe pământ dumnezeiesc,
Dând, pesemne,-n cer, de orz,
Văd că nu s-a mai întors.
I-am trimis și-un cocostârc,
Și s-a dedulcit la zmârc.
Nu știu de-a sosit cu bine
O păreche de albine.
Le-am trimis de-acum vreo lună
Cu doi saci de miere bună,
Și-am trimis și-un brotăcel
Verde ca de pătrunjel.
Nici unul, vreau să-ți arăt,
N-a mai venit îndărăt.
Dă, te rog frumos, de știre
Că-s aci, la mănăstire,
Și c-am rupt pe drumuri cinci
Părechi groase de opinci.
Pân' te-ntorci, Sfinția ta,
Dă-mi ceva a îmbuca.
Sunt lihnit de foame, frate,
Și-am slăbit la jumătate.»

Ce să vezi? Acolo-n poartă,
O să-mi vie, Doamne iartă,
Un ospăț ca o gustare,
Nemaipomenit de mare,
Cât clipești, subț frunza deasă,
S-a-ntins un pogon de masă
Cu bucate și fripturi
Ca pentru cinzeci de guri.
Zece bucate cu sos,

Pâine albă, vin vârtos,
Și o ploscă de rachiu
lute ca argintul-viu.
De știam așa, vezi bine,
Te luam, Zamfiră, cu mine.
Parcă văd, în stoluri, mii
De sticleți și de scatii,
Vor veni ca să cuteze
Și ei să se ospăteze,
Și de-a bușile prin iară,
Cățelandri mici cu barbă,
Iară stareța, băbușca,
Îi alungă cu biciușca.
La șerbet de trandafiri
Vin și alți noi musafiri
Cu aripile subțiri,
Moi și mici ca niște pleoape,
Mierea crudă să o pape.

Popa-n drum, la cap de sat,
S-a-nvrăjbit că l-am «tăiat».
Nu știu de la cine-aflase,
Că-l văzui că mă descoase:
Ce-am de spus și ce-am să cer
Și ce caut eu în cer?
Am uitat ce-au zis părinții
Că-n drum te mănâncă sfinții?
Nu-s destul de mulțumit
Că sunt viu și zămislit?
Ce-mi lipsește, ce îmi vine?
Nu e-n sat destul de bine?
Nimeni nu a cutezat
Să se ducă nechemat.
— «Doamne! câtă îndrăzneală!
Tu nu simți nici o sfiială?»

— «Dar ce-ți vine-așa de greu,
Nu-i și Dumnezeuul meu?

Chiar de la Sfinția ta
Așa sfat n-aș aștepta.
Eu mă duc cum sunt, Ilie,
Fie ce o fi să fie.
De-oi da greș, cum văd că-ți place,
O să mă întorc, și pace.»

— «Spune-mi, sunt adevărate
Șoaptele din sat, bărbate?
Prinde vorba în norod
Că Ilie-ar fi nerod.
Lumea vorbește de ieri
Că ai vrea să mergi la ceri.
În cer nimeni n-a mai fost.
Popa te tot face prost.
Zice că o să-ți citească
Molită arhierească.
Protopopul din Vaslui
Este de părerea lui.
Doftorul se chibzuiește
Care leac îți trebuiește.
Dascălul nostru de școală
Crede c-ai, — și el, — o boală.
Dar a zis primarele
Că tu faci pe marele.
Și, cu el, încă vreo trei,
Că ți-ai bătut joc de ei.
Numai cei cu ochelari
Și chelie-s oameni mari.
Și-au lăsat, ca să se facă,
Să le crească-ntâi o floacă.
De-ai cu burtă și cărunți
Spun că umbli să-i înfrunți.
Orișice ar fi și-ai vrea
Nu e după voia ta.
Trebuie să iei hârtie
Scrisă, de la primărie.
Nu poți fi nici viu, nici mort,

Fără nici un pașaport.
Ca să mergi la Dumnezeu
Să te faci protoiereu.
Stareț sau arhiereu,
Și, pe urmă, s-o vedea
Cine voie o să-ți dea,
Episcopul, prefectura?
Dă-n stânca tăcă-ți gura.
Știi, bărbate, lumea toată
E pe tine supărată.
Fii blajin și înțelege:
Să nu cate să te lege.»

— «Fată dragă de nevestă,
Nu-i nici glumă, nici năpastă,
Și n-am pus de gând să râd
De nici un posomorât.
Că mi s-a făcut de cer,
Bolnav sunt, rău și stingher?
Le vorbești de Dumnezeu
Și-i vine și popii greu.
Sunt cu-atâta vinovat,
Că am stat și-am judecat.
Primarul, de multă burtă,
A făcut la minte scurtă.
Popii sufletul îi zace
Ca broscii din băltoace.
Îmbuibat, ca la suhat,
Și boierul s-a-ngrășat.
Cine se uită la mine
Să mă-ntrebe de mi-e bine,
De mi-e rău?
Fată, numai ochiul tău.
Cât eram flăcău frumos
Am fost, știu, cam somnoros.
Mă uitam la tine-n gene
Și simțeam că mi-e alene.
Iar de când m-am însurat

Boii nu i-am dejugat.
Noi pusesem an săcară,
Și-a ieșit neghină-amară.
Am pus grâu de-l mare-n bob:
Parc-am pus țândări de ciob.
Numai plugul licărește,
Și secera ruginește.
Parcă intră în pământ
Un blestem și-un jurământ;
Tot ce pui n-are prăsilă,
Și brazda primește-n silă,
Lacomă, după tipic,
Numai la trup de voinic.
Șobolanca-și pune plozii
Cuibăriți în spini și bozii.
Coropijnița, omida,
Scaietele, pălămida,
Mărăcinele, mohorul
Rod și-năbușe ogorul.
Și, fără izlaz și vite,
Țărinii negunoite
Îi e sete de feciori
La un veac de două ori.
Cât vezi: ciorile în stol
Și movile de sobol.
Când am pus în ea porumb
A dat tot știuleți de plumb.
Pui ovăz și iese pir,
Semeni ca în cimitir.
Cu vreo șase-șapte toale
Tot mi-s picioarele goale,
Și m-am încăpățânat
S-ajung și eu om bogat,
Să îți fac fote de joc,
Catrință de iarmaroc,
Fuste noi de borangic,
Salbă grea de aur mic
Și brățări încolăcite.

Vreau să cumpăr cai și vite.
O să-i cer lui Dumnezeu
Să îmi dea și dreptul meu.
Că, de seamă am băgat,
Mi l-a cam înstrăinat.
De o fi să tot aștept
Mi-ajunge nasul la piept.

O să-i zic: „Doamne, vecine,
De vrei, bine – și tot bine
De nu vrei, că mi-i totuna“,
Și-o să plec la drum ca luna.
Însă n-o să zic așa,
O să-i zic: „Măria ta“,
Și-o să-i spui vreo lingușire
Din Mineie și Psaltire,
Vorba dulce, ca oricui,
I-o plăcea și Dumnealui.
Că de mare este mare,
Dar supus la alintare.
Ici-colea câte-un cuvânt
Am învățat să-l și cânt.
Apoi, poate, pe-ndelete,
Scot și fluierul din bete,
Că de n-oi mai avea grai
Tot am o țevă de nai.

Dă-mi și tu câte-o povață
Să nu fac vreo boroboăț.
Dacă mă primește bine,
Viu să te iau și pe tine.
Că de-o fi cum este-n grai,
Ne mutăm cu toții-n Rai.
Dacă-i precum povestește
Popa pe bisericește,
Sus, la Dumnezeu, în Rai,
Todeauna-i luna mai.
Vremea zilelor și anul

Sunt cu carul și toptanul.
Nici nu vin, nici nu se duc,
Că stau prinse în văzduc
Păzite de Sfântul Duc.
Toate, nemaipomenite.
Sunt călare ocolite.
Auzi clopotul că bate
Cale veac și jumătate.
Mușețelul altul nu-i
Decât floarea-soarelui,
Boaba neagră din ciorchin
Ține cât plosca de vin,
Că ciorchinele având
Vin cât zece buți la rând,
Cu o prună nu prea mare
Umpli rasă-o zăcătoare.
Și-i atât de mult borhot
Că nu-ncape-n ceruri tot,
Și-i dospit, ca-ntr-o căldare,
Într-o albie de mare.
Că măsura
Este pâlnia și gura.
Banița și chilele
Sunt cât toate zilele,
Strachina e cât copaia,
Lingura cât altă aia,
Friptura cât mătura,
Lipia cât pătura,
La pofta mâncării țoiul
Cât bobocu-i și rățoiul.
După ochi, după sprinceană,
La prânz, vin, o damigeană,
Ori un boloboc,
Dacă mai rămâne loc.
Ce privește apa, apă
Cred că nu e nici în groapă.
Când e nevoie de ea
Ploaia vine pe cană.

A fost vinul încercat
La spălat și la-mbăiat,
Dar Părinții, droaie, clăie,
Toată ziua făceau baie,
Așa parcă mi-ar fi spus,
Rătăcit, un zvon de sus.
Chiar ocaua rânduie,
Ar avea fundul de sită,
Și, de-asemena cu vadră,
Numele numai pe a patra.
Că, bătu-l-ar să-l mai bată,
Îl miroși că și te-mbată.
De băut bei câte vrei
Vedre, una, două, trei,
Socotind la patru una,
De băut ai todeauna,
Pe mâncate, nemâncate,
Pe dormite, pe sculate.
Până ce-au cântat cocoșii,
Beau cu toții, moși-strămoșii,
Și-nțelegi cu cerul gurii
Toate tainele Scripturii,
Că și gura are cer,
Păcătosului stingher.

Două sute de ceaune
Cu gura cât o pășune,
Unul la câte cinci poști,
Păzite de sfinții proști,
Fierb la rând pe pirostriei,
Proștii povestind prostii.
Mii de căruțe cu cai
Toarnă-n mămăligi mălai,
Și catării în spinare
Aduc dășagii cu sare.
De-altă parte, și acușă
Boii iau și duc cenușă.
Scormonite, vetre mari

De uncheși mămăligari,
Se văd noaptea din cătune
Cu scânteia pe tăciune.
Carul Mare s-a golit,
Carul Mic s-a-mpleticit,
Luna, maica stărița,
Scarmână cu rărița.
La Cioșca și Puii Cioștii
Ne uităm și noi ca proștii,
Când în ceaunele berci
Făcălețele-ntorc terci.
Că, pesemne, nici în Rai
Nu mai scăpăm de mălai.
Dar vezi că, de mult belșug,
Omul ia și beteșug,
Și-amintindu-și de la sat,
Vine pofta de păsat.
Dumnezeu cel negrăit
La de toate s-a gândit.»

— «Nu cumva tu ești Păcală
Care umblă traistă-goală
După mere și ciuperci
Și-ai venit să mă încerci?
Umbli de la tinerețe
După pere pădurețe.
Nici nu stai, nici nu te duci,
Nici desculț, nici în papuci.
Umbli doar așa, hai-hui.
Altceva n-aveai să-mi spui?
Ai venit și ai trecut,
Și ești tot la început,
Dând și pravila-n uitare,
Cum ar fi în Postul Mare,
Când îți întăreai puterea
Așteptând și Învierea.
Și te lasă de tutun.
Ce găsești că-n el e bun?»

- «Ce să fac, Tată Părinte,
Să mă-nvăț cu cele sfinte
Învățat a mă-ndopa?
Nu-s ca Preasfinția ta,
Învățat cu alte rosturi,
Răbdător în patru posturi,
Și cum naiba o fi fost:
Miercuri post și vineri post.
Și mai agățai și luna,
Să ne ierți deșertăciunea,
Dar și asta o să treacă,
Vremea vorbelor de clacă.
Te rog dă-mi certificat
Că nu am nici un păcat.
Carne nu am prea mâncat
Și să știi că am răbdat.
Doar măligă cu păsat.
Să mai scrii, te rog fierbinte,
De fasole și de linte,
Te-aș ruga să nici nu minți
C-am mâncat în post plăcînți.

Ăsta-i dreptu,-n sfântă jale,
Numai al Sfinției tale.»

POSTFAȚĂ

Obiceiul ne învață
Să încep cu o prefăță.
Bănuiesc că se pricepe:
Nu începe unde-ncepe.

Că prefăța a venit
Tocmai după isprăvit,

Începutul la sfârșit,
Asta s-a mai pomenit.
Lucruri și mai minunate
Merg de obște de-a-ndarate,
Căci avem învățăminte,
Coadă când o ia-nainte,
Capul, ca să nu se vadă,
Să fie mutat la coadă,
O greșeală de naștere
Primind astfel îndreptare.

Aș avea de povestit
Altceva: cum a ieșit
Dintr-un joc, dintr-o prinsoare
Cartea mea povestitoare.
Slove, glasuri, vorbe, stihuri,
Scame, ațe și nimicuri.
Toți, bătrânii și copiii,
Dascăli ai academiii
Noastre din gospodărie,
Au pus pana pe hârtie.
Babe, fete, unchi, băieți,
Șapte zile cântăreți,
Ghiersul s-au luptat să-l sune
Din arcușuri fără strune.
Și-ntr-o săptămână-ntreagă
Trebuia să se aleagă.
La hotărâtul soroc,
Am cântat toți la un loc,
Și taraful, vai de mine!
S-a făcut și de rușine.
Trebuiește povestit
Balamucul ce-a ieșit.

Unul însă, cum e dat,
Se cădea încununat,
Că nu suntem, mici și mari,
Noi de-a surda cărturari.

Celui ce a fost ales,
Mai pleșuv, i s-a pus fes,
Și-mprejur, ca un turban,
Un covrig fără susan;
Pregătisem, în zadar,
Tichii de mărgăritar,
O manta, ca pentru fapte,
Dintr-o cămașe de noapte,
Și, ca la sultani, alături,
Doi harapi cu două mături
Autorul, în picioare,
A primit o cuvântare,
Pentru care, într-ascuns,
Pregătise și-un răspuns.
Și ca un mai mare dar
I-am dat cartea la tipar,
Și răsplată, la condei,
Niște bani, trei-patru lei.

Ce-i mai vechi e-adevărat:
Între orbi chior e-mpărat.

NOAPTEA (1967)

TAINUL MEU

Citeți necunoscuți, din două căpătăie
De țară,-mi scriți că scrisul meu mângăie.
Durerile de viață sunt pentru voi alean,
Oltean și moldovean,
Că tineri și bătrâni găsiți în ele șoapte
Din depărtări de ziuă și de noapte.
Isușii mei sunt șoapte de Isus.
Nu-s numai ale mele, că vin cumva de sus.

Nu vreau răsplată alta, cuvintele-mi ajung,
Că rănilor din suflet cu șoaptă vi le ung.
E undelemnul candelor sfinte
Și-s mângâiat de-asemeni, ca frate și părinte.
Poporul va purcede cu frică de pierzare,
În inimă și-n mână cu-o stea: o lumânare.

Plugarule-al țărâniei, pe-ntinsul tău pământ,
Cuvântul ți-este sfânt:
Te recunosc din gloată. Scriptura veche zice
Că-n umbra lui, cu Domnul, smulgeai, de foame, spice.

Mai 1966

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 20, 19 mai 1966, p. 1.

MOLIFTUL

Ți-aduci aminte, bradule și frate?
Erai în munți o maiestate.
Acopereai cu slavă și cerul și pământul
Erai în culmea ta Preasfântul.
Se odihneau din zbor și lungă cale
Șoimii-osteniți pe ramurile tale.
Erai și cuib de veverițe sure
Crescute în pădure.
În umbra ta, de-ți mai aduci aminte
Citeam și căutam cuvinte.

În frumusețea ta de chiparos
Ieșea cuvântul mai frumos.
Mă ajutai, când nu puteam găsi
Încrucișarea lor de miazăzi.

Cum te simțești cu brațele tăiate,
Ajuns un stâlp cu stâlpii din cetate,
Când șoimul se rotește deasupra sfintei moaște
Și nu te mai cunoaște?

23 mai 1966

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 21, 26 mai 1966, p. 1.

NU

Nu căuta în sufletul cuiva
Că pătimește de iubit cândva.
Să nu îi schimbi credința lui cinstită
Fie că-i rea și oropsită.

Legile inimii curate
Nu vor să fie-mpiedecate
Și osândite ca niște păcate.

Tu suferă și înțelege
Și nu-i mai porunci o altă lege.
Că mintea ta nu știe ce cuprinde
Decât puțin, cât cumpără și vinde.
Păzește-ți cugetul la vreme,
Să dojenească strâmb sau să blesteme.
Chiar dacă inima te doare
De așteptare și răbdare.

Viața ne rabdă, împliniți ori goi.
Să o răbdăm și noi.
Ea pretutindeni e deplină
Și risipită-n umbră de lumină.

30 mai 1966

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 22, 2 iunie 1966, p. 1.

LATIUM

În toată vremea mă gândesc la tine,
În ceasul bun ca și în ceasul rău,
Fără să vreau, fără să știu, străine,
Chemat de mutul sfântul glasul tău.
E un nărav cu-obârșie străveche
Și în deșert voiam cu el să lupt.
Te-am moștenit în sânge și-n ureche,
Și te-am băut cu laptele meu supt.
Și gândul meu ca urletul de fiară,
Flămând de ceruri și de țară,

Mă zdruncina din milă și păcate,
În goala mea singurătate.

E-o moștenire care vine
De mii de ani până la mine.

5 iunie 1966

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 23, 9 iunie 1966, p. 1.

APELE TĂCUTE

Râuri gemene fecioare,
Vă primim de la izvoare.

Curgeți, ape moi și line,
Curgeți fără de nctare
În văpaia lunii pline,
Dintr-o zare într-altă zare.

Limpezi cum le-am cunoscut,
Șapte văi au străbătut,
Șapte neamuri le-au băut,
Pline ca și la-nceput.
Argeșul și Oltul meu,
Vă păzește Dumnezeu.
Din adânc cine vă mână,
Ce stăpân sau ce stăpână?

Fiiți beteală pe vecie-n
Fericita Românie.

12 iunie 1966

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 24, 16 iunie 1966, p. 1.

PAUZA MEA

N-auzi? E două noaptea. E vântul prin grădină,
Și în fereastra ta e tot lumină.
Ce-aștepți? Odihna lumii a și-nceput de mult.
Șirul de ore moarte să treacă mi-l ascult.
S-au deșteptat cocoșii, s-a destrămat și ceața,
Îți cântă deșteptarea și bună-dimineța.

Mai fuge după mine un gând, cel mai ascuns.
La mine încă somnul odihnei n-a pătruns.
Ca să te simți mai ager în ziua care vine,
De dormi câteva ceasuri ai să te simți mai bine.

Pierdute-n adormire n-am ceasuri câștigate,
Am vreme să-mi dorm somnul cât o eternitate.
Eu nu știu ce-i odihnă. Mă știe cucuvaia
Care-mi păzește noaptea, fereastra și odaia.
Tovarășa de noapte, de fiecare clipă,
Acoperit de blânda și gingașa-i aripă.

Geneva, 25 iunie 1966

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 28, 14 iulie 1966, p. 1.

CAUT CHEIA PE-NTUNERIC

Sunt în mine niște doi
Și-ncerc chei mai vechi și noi
Pentru taine, să descuie.
Ușile-s bătute-n cuie.
Și vâr cheile în broască
Poate-or fi să se cunoască.

Încercai și alte chei
De rugină și scânteii.
Cheie mică sau prea mare;
Am verigi la cingătoare.
Ele sună ca un glas
Când le scot și când le las.

*Genève, Hôpital Cantonal,
8 iulie 1966*

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 29, 21 iulie 1966, p. 1.

BALADA PARASCHIVEI DIN BUNEȘTII BUCOVINEI

Fata mea, de când ne-am luat
Vremea tot ne-a tulburat.
Am trăit, după cum știi,
La-nchisori și-n pușcării.
Dar de cum ne-am cunoscut
Dorul nu ne-a descrescut,
Între lanțuri, dus și strâns,
Tu răbdai tăcut și-ai plâns
Zile negre, ceasuri grele,
Ne vedeam printre zăbrele.
Viața noastră-ntodeauna
Și-nteruptă ne-a fost una.
Ni-era vremea veninoasă,
Dușmănit și tu frumoasă.
Dar durerile-ndurate
Le-mpărțeam pe jumătate.
Poate-așa ne-a fost și scris:
Suferință, chin și vis.

Visul însă-n timp cumplit
Nesimțind ni s-a-mplinit.

Țara ta din Miazănoapte
Tăia spicele necoapte.
Vaca voastră nu da lapte
Fincă soarele greoi
N-ajungea până la voi.
Cu Moldova-n graniță
Casa ta de draniță
Se uita în țara mea
Unde grâul meu cocea
Tremurând și suspina.

Între țara ta săracă
Și Moldova cea buiacă
Curge-ngustă cât un brâu
Părția unui pârâu
Trecut lesne cu piciorul
După apă, cu urciorul.

Dar pe graniță-mpăratul
Își pusese stâlp soldatul,
Cu o pușcă, fată dragă,
Încărcată doar să tragă.
Și trăgea și-n ziua mare
Pusă ca din răzbunare,
Că, vezi bine, noi eram
De-altă vatră și de-alt neam.
Altcum țara vi-era goală
De biserici și de școală.
Primeați binecuvântare
La cinci poștii depărtare,
De la un protoiereu
Uitat și de Dumnezeu —
La botez și-nmormântare.

Zgriptorul împărăției
 Era semnul datoriei
 Stând cu pliscurile-ntoarse
 Peste pajiștele arse
 Și primindu-și fiecare
 Partea lui de-amenințare.
 Vreai să treci, soldații lui,
 Nemții împăratului,
 Te ocneau ca vinovat
 Pentru ei și împărat.
 De la crucea lui Profir
 Începea și-un cimitir.
 Vinovații
 Erau maicile, bărbații,
 Mergând să-și sărute frații
 De dincoace de izvor,
 Clăcași pe cenușa lor.

Într-o zi, mai mare milă,
 Tu erai de-abia copilă
 Și Măicuța te-a trimis
 Pe un timp de soare-nchis
 Să-i aduci câte nițică
 Smântioară-ntr-o ulcică.
 Satul aștepta-nvierea
 Și-ncepuse privighierea.
 Vezi că,-n marea-mpărăție,
 Dreptul se chema hoție,
 Că-i furai din avuție.

Te-au văzut finanții ei
 Și te-au dus cu pușca trei.
 Ca să scapi de cimitir
 Trebuia plătit un bir.
 Cine să plătească vama,
 Cine altul decât Mama?
 Maică-ta, uscată iască,
 Și-a vândut ca să plătească

Și bondița strămoșească,
 Dar păstra într-o cutie
 Slovele de răzeșie
 Moștenite de când veacul
 De la moșul ei, săracul,
 Scrise, nu știu în ce an,
 Chiar de mâna lui Ștefan.
 Date-n grijile păstrării:
 Semn al vitejei țării.

De atunci ai blestemat
 Granița și pe-mpărat.
 Blestemul a biruit,
 Granița s-a prăbușit
 Și cu ea deodată, mamă,
 Zidurile de la vamă.

Eu, balada mea târzie
 Ți-o citii cu lacrimi ție,
 Fată dragă,
 Prin vecii acum pribeagă.
 Ți-am citit suspinul vie
 În spital, în agonie.
 Stihurile înjghebate
 Le-ai simțit adevărate:
 Te-ai trezit și-ai tresărit,
 Era ghiersul deslușit.
 Tu mă lași acum nătâng
 Să-mi scriu stihul și să plâng.
 Pan' ce și zilele mele
 Se vor stinge printre stele.
 Când prin zări din marea noapte
 Te-oi chema-n frânturi de șoapte.

N-am crezut când ne-am jurat
 Că de-atunci ne-a și-mbrăcat
 Cununați, sub bolta porții,
 Steagul adiat al morții.

Lin și furtunatic vine
Lingușind până la mine,
Timpul, vraja tuturor;
O aștepți și sună ora.
Vremea mi-a venit și-mi vine
Să te port de-acum în mine.
În zăbranic. dragă fată.
Inima mi-e-nfășurată.

August 1966

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 34, 25 august 1966, p. 1.

MANUSCRISUL

Ar fi vrut să nu mai spună,
Că plângând mereu la lună,
Umblă-n gol și în furtună,
Noaptea fără de hodină,
Ziua fără nici lumină,
Sufletul meu, părăsit,
De ce-a fost și-a fost iubit.

Frântă-n cârje subsuoara,
Căutase primăvara.
Lacrimile mele-amare
Mi le-adun pe fiecare
În condei și călimară
Drept aghiazmă funerară.
Și-acest plânset mut, închis,
Mi se cheamă scris.

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 35, 1 septembrie 1966, p. 1.

RĂZVRĂTIRE

Începe, Doamne, iar să-ți pară rău
Că m-ai ales un timp să-ți fiu al tău?
Îmi dăruiești un crâmpiei de har
Și-mi dovedeai că harul fusese în zadar.
Îngenunchiat nainte-ți cu frică și sfială
Mă încerca mereu și câte-o îndoială,
Și tulburat de taine și murmure cerești
Te-am întrebat odată, cine ești?
Să-mi fie singurul păcat
Pe care socoteam că l-ai uitat?

Născutul fără ăripi, ca oamenii mai proști,
Nădăjduiam că tu mă recunoști,
Dar trebuia păcatul să-mi fie și mai greu
De care-mi cerci sfârșitul de-a pururea mereu.
Dar n-așteptam pedeapsa să-mi fie-atât de grea,
Când judecași fărăma de viață fost-a mea.

La câte-o cotitură rămânem față-n față,
Și asta se numește în pravila ta viață.
Ți-ai săvârșit Adamii și Cainii în Satani
Nu-i mai iubești pe oameni că-ți trebuiesc
dușmani.

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 36, 8 septembrie 1966, p. 1.

PRIBEGIE

Pribeag prin noaptea lunii, neliniștea mă fură.
M-am întâlnit cu mine la câte-o cotitură.

M-am despărțit în două cu-o pravilă-nțeleaptă:
Unul colindă lumea și celălalt așteaptă.

Ce-aștepți între morminte de piatră și statui?
Vorbirea și cuvântul din urmă-al nu știu cui.

S-a luminat de ziua, ce faci? Nu știu ce fac.
Îmi sună parcă ceasul, lăsați-mă să zac.

La mine așteptarea-i a trâmbișii din porți.
Mă voi scula odată cu cei răniți și morți.

N-ai auzit cântarea sunând în alăute?
Aud o alăută: cântarea nu se-aude.

Veni în goană calul să ne aducă veste.
Aș vrea să mângâi calul că vine din poveste.

De când te-aștept e-o viață, tu, calule, să vii,
Eu nu mai știu povestea. Tu poate o mai știi.

Ar fi ca o poveste de noapte-ntr-un proverb.
Eu mi-am ales de stemă pe steagul meu un cerb.

Hai, calule,mpreună, să colindăm o dată
Prăpăștiile negre din culmi și lumea toată.

«Argeș», an. I, nr. 4, septembrie 1966, p. 1.

ISCĂLITURĂ PE OGLINDĂ

Ascuns în straie scumpe, de ochii mei profunzi
Și largi cât zarea mare, tu nu știi să te-ascunzi.

Te dai cum ești pe față, întreg, fără sfiială,
Și-nzorzonat și mândru, chiar trist și-n pielea goală.
În spațiile mele, de vis și de lumină,
N-a fost nerușinare să-mi fi rămas streină.
Ai bălăcit în mine ca-n baltă. Se poate mai cunoaște
Prin așternutul unei înotul unei broaște?
Am harul și candoarea seninătății sfinte.
Nimic nu mă mânjește ca să-mi aduc aminte.

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 38, 22 septembrie 1966, p. 1.

PORTRET

Mă uit la el și-l mai ascult.
Face nimic dar vrea tot mult.
Intenții câteodată potrivite.
Aprobă, se codește și admite,
Și bun la suflet ca un miel,
Ar trebui și-o minte-n el.
Și nu e niciodată mai fudul,
Nici mai puțin, nici mai destul.

17 octombrie 1966

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 42, 20 octombrie 1966, p. 1.

INSCRIȚIE PE SCRIPCĂ

M-aș împăca mai bine, bunăoară,
Să te socot de scândură și sfoară.
Tu ești de lemn, dar glasul vostru nu e
Numai un șir de coarde prinse-n cuie.

Ca și vioara singură, tăcută
 Și coarda e o strună mută.
 E duh în voi, dar peste vieți și moarte
 Și sufletul vă vine de departe.
 Vioara-ncepe să semene cu mine,
 Însuflețită-n grai de nu văd ce și nu știu cine.
 Când începeam să cuget la ceva
 Se strecura parcă-n gândire cineva.
 Gândul meu nu-i de pe pământ, nu-i vântul,
 Parcă desprins din ce fusese cândva Cuvântul,
 Plutind naintea Vremii, peste ape.
 Și-acum întreg în tine-ncape.

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 43, 27 octombrie 1966, p. 1.

ÎNTRU ZODII

O voce umblă-n crucea nopții, poate-o șoaptă,
 Parc-o aud și parcă nu
 Vorbind cu «dumneata» și «tu»,
 E singuratecă și depărtată.
 Mă strigă câteodată.
 Se-aude, se arată
 Suspinață.
 E poate un ecou, un semn, un funigiu
 Al unui gând de prin trecutul meu
 Rămas pe lângă vreo fântână,
 Într-un salcâm ori în țărână,
 Care mă caută crezând că m-a pierdut.

Cățelul amintirilor mă latră,
 Mă caută-n văzduh și-n piatră.

Octombrie 1966

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 44, 3 noiembrie 1966, p. 1.

ALUATUL

Nemulțumiți de naiuri, de scripcă și de flaut,
 Mă-ncreabă cei de-alături de ce te tot mai caut,
 Că ei au știri mai bune că nu ești, nici n-ai fost
 Și dintre toți cuminții rămân eu cel mai prost.
 Pe când ei după carne și butii pline umblă,
 Cel mai sărman cu duhul, eu umblu după umbră.

Vezi, am citit în cartea de aur dintre cărți
 Că tu ești făcătorul-a-toate-n patru părți.
 Nu știu, dormeam citind-o când ascultam pădurea
 Sunându-mi, în pridvoare, sau mă gândeam aiurea.

Dar neputându-mi gândul de om să mă ajute,
 Mă las în voia șoptei din fagi pe neștiute.
 Aș vrea să știu, privindu-ți Tăriile cu zimți,
 Dar ce-i a ști? De-ajuns e-atât: numai să simți.
 Te căutam prin lume să mă-ntâlnesc cu tine,
 Să-ți spun că ce făcuseși putea ieși mai bine.

Când maică-mea frământă aluatul, mă-nțelegi?
 Ea scoate-ntodeauna din vatră pâini întregi.

Noiembrie 1966

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 46, 17 noiembrie 1966, p. 1.

BINE ȘI RĂU

Între nădejde tristă și-ndoială,
 Te-am căutat prin bolta siderală.

Te-am căutat pe unde și neunde
 Îți bănuiam făptura că se-ascunde.
 Te căutam în tainica ta lipsă
 Prin Testamente și Apocalipsă.
 Să fi rămas un loc nemaiumblat
 Pe unde nu te-am căutat?
 Când socoteam că te-am găsit,
 Se și-nălța în dreptul tău un zid.
 Simțindu-te zvâcnind în rădăcini
 Te mai simțeam în spice și-n tulpini.
 Te-am și cântat pe corzi, și noi și sparte,
 Și peste vieți și peste moarte.
 Tu rămâneai mereu departe.
 Auzul tău nu vrea s-audă
 Cântec de nai, de cobză și-alăută?
 Într-o nserare, în sfârșit,
 Mi se păruse că te-aș fi zărit
 În mantia de aur a unui asfințit,
 Prinzându-ți-o, târâta prin țărână.
 Mi-a și rămas un ciucure în mână
 Și l-am vârat în sân, ca un pribeag
 Un bun de furțișag.
 Dă-mi voie, negăsită arătare,
 Să-ți pui acum o veche întrebare:
 Că ai făcut atâtea frumuseți blajine,
 Fără-ndoială, mulțumescu-ți bine,
 Clădiri de piscuri, cuiburi de izvoare,
 Timpuri și valuri călătore
 Și oamenii în sărbătoare;
 Bărbați viteji, domnițe la harfă și la furcă.
 Mutând pe strune mâna, fuiorul când
 se-ncurcă.

Dar, mare-aprinzătorule de stele,
 Cum de-ai făcut și-atâtea lucruri rele?

Noiembrie 1966

«Gazeta literară», an XIII, nr. 47, 24 noiembrie 1966, p. 1.

PSALM DE TINEREȚE

Cu ochii, Doamne, -n turla-ți milostivă,
 Dau tot ocol stâncoasei catedrale.
 O crizantemă-ți tremură-n ogivă,
 Luceafărul cu mia-i de petale.

Ți-aș mulțumi de darurile toate,
 Plugar în brazda ghiersului săracă,
 Slova s-a rupt și graiul nu mai poate
 Cu bunătatea ta să se întreacă.

Aș încerca să-ți fac un spic mai strălucit
 În snopi încinși cu fire de beteală.
 Dar, Doamne, încă nu a izbutit
 Să-mi încolțească boaba de cerneală.

Să-ți cânt aș vrea și-s tot neputincios,
 În vis și cobza mi s-a destrămat.
 Uită-te, Doamne, jos de tot, în jos,
 Se roagă către tine cel îngenunchiat.

(Vechi manuscrise)

«Viața românească», an. XIX, nr. 11, noiembrie 1966, p. 11.
 Titlul inițial a fost *Rugă de Crăciun*. Pe manuscris se află
 dedicația *Lui N. M.* și este datat *Crăciunul anului 1937*.

BALADA SÂNGELUI

II

De unde-a fost menirea să-ți înceapă,
 Că nu ești nici pământ, nici aer și nici apă.

Ascuns și tănuit între zăvoare,
Ești ca o floare curgătoare
Ieșită din nu știu ce feluri de tulpină
Dintre-ntunerice, neguri și lumină.

Când s-a născut din mâl întâia oară,
Omul primi și ntăia lui comoră
În dar de taină noului-născut,
Tezaur nemaicunoscut.

Păstrează-l încuiat în inimă la tine
Odraslei viitoare, care vine,
Că-i sfânt, că-i aur înfrățit cu soare;
De unde nu, pedeapsa-i că te doare.

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 50, 15 mai 1966, p. 1.

DE ÎNVIERE

Știam că sunteți vechi și buni creștini,
Că vă-nchinați la sute de altare
Și, puritani și cândizi și blajini,
Purtați subț redingotă aripioare.

Duminica, la predică, și-acasă,
Citiți Scriptura și cântând Psaltirea,
Le-mprăștiți în lume, că vă pasă
A creștina întreagă omenirea.

Din Indii, Gibraltar, Suez și Malta,
Stăpâni peste oceane și pe mări,
Ați creștinat de-aproape, până una, alta,
Cu glonțul, zeci de neamuri și de țări.

Acù, pe noi, în slava lui Hristos,
Când, înviat din moartea lui, renaște,
În jug prusac, făcurăți mai frumos:
Ne-ați răstignit și ars de vii, de Paște.

Carnet 1944

«Gazeta literară», an. XIII, nr. 51, 22 decembrie 1966, p. 1.
Mențiune: *Din Carnet 1944. Vechi manuscrise.*

TRÂMBIȚELE DE ARGINT

Ies cu noaptea, la colind,
Trâmbițele de argint.
Câte trâmbiți, câte stele,
Îngânându-se-ntre ele,
Între granițele lumii
Trezind viii și postumii,
Nou-născuții și strămoșii
Cântă-n lume toți cocoșii.
Pare-ntinsă bolta-naltă
Până-n lumea ceealaltă.

Decembrie 1966

«Argeș», an. I, nr. 7, decembrie 1966, p. 1.

PSALM

Când m-ai făcut, mi-ai spus: de-acum, trăiește.
Și am trăit, așa se povestește.

Trăirea mea se cheamă viață, și omoară.
Dar tu mi-ai spus odinioară
Că ne ucide moartea, nu viața și iubirea;
Atât a învățat la tine omenirea.

Nu mi-ai vorbit de lacrimi niciodată;
Dar lacrima-i în mine adunată.
M-ai îndemnat să joc, să cânt,
Și nu mi-ai pomenit și de mormânt.

Tu n-ai făcut pământul din milă și iubire.
Îți trebuia loc slobod, întins, de cimitire.

Ianuarie 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 4, 26 ianuarie 1967, p. 1.

LITANIE

Vream să-l înțeleg mereu
Pe prea bunul Dumnezeu.
L-am chemat un veac întreg,
Dar nici azi nu-l înțeleg.
Poate i s-a cășunat
Că prea mult m-a răsfățat.
În sfârșit,
Mult prea greu m-a pedepsit.

Nu ți-am cerut nimic, și niciodată,
Și nu-ți pricep mânia răzbunată.
Aș desluși că-n gândul Tău
De multul bine-ți pare rău.

Aripa mare mi s-a-nchis,
Ce-mi fu mai scump mi l-ai ucis...

Februarie 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 6, 9 februarie 1967, p. 1.

NEÎMPLINIRE

Nu pot trece peste tine,
Nici să-ți dau ocol, Destine.
Orice pas încerc să-l fac
E curmat în Zodiac.
Deși marginea-i răzleată,
Nu-i nici cât un fir de ață.
Cine-mi spuse, parcă ieri,
Marginea că-i nicăieri?
Ca un om, și eu, de rând,
Am câte ceva de gând,
Să-mi găsesc o meserie,
Care-anume, naiba știe!
Să cioplesc, nu sunt în stare
De folos la fiecare.
Luasem sculele la rând
Și mă pomeneam cântând,
Și necunoscând ciocanul,
Amânam mereu la anul.
Căutai să fiu dogar,
Un ciubăr să-nchei măcar.
Aș fi vrut și eu să fiu
Potcovar, giuvaiergiu...
Mai la urmă gândul fuse
Să fac linguri, albiei, fuse,
Rogojini de păpuși,
Marfă de alișveriș...

Vai de mine! vreau să zic,
Nu sunt bun mai de nimic,
Ca un greiere-n pustie
Fără har de meserie.

Și-osândit, de-atunci, de soartă,
Rămăsei cu-o scripcă moartă.

Februarie 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 7, 16 februarie 1967, p. 1.

M-AI UITAT?

Amintirile grămadă
Vin în călduri să mă vadă
Că li-i dor și lor și mie
De condei și de hârtie,
Ele neștiind să scrie.
Nici condeiu nu mai poate
Să le prindă-n zbor pe toate.
Singur, nici eu nu mai pot
Să le-nșir la rând de tot,
Și de-ncerc s-adun vreo câte,
Îmi vin cele mai urâte,
Mai bolnave, mai schiloade.
Una șovăie și cade...
Vor de mine să se lege
Și-amintirile pribege,
Dar uitându-mă mai bine,
Văd pe cele mai străine,
Vin ca niște cerșetoare,
Și condeiu meu mă doare.

Numai una din grămadă
N-a-ncercat să mă mai vadă.
Draga mea din nesfârșit
M-ai uitat, ori ai murit?

Februarie 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 8, 23 februarie 1967 p. 1.

REMEMBER

Anii treceau tiptili ca niște șoapte.
Unul venise de prin Miazănoapte
Și celălalt dintr-un Apus.
S-au întâlnit
Și-au mulțumit.
S-au luat de mână și s-au dus în sus,
Se cunoșteau din presupus.

Unde mai sunt? Poate-au pierit.
Țărâna le miroase a pulberi de argint:
Miresmele nu mint.
Mormântul pare-n asfințit,
Era pe-aci pe-aproape
Între scânteii și ape.

Martie 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 9, 2 martie 1967, p. 1.

TIE, CĂREIA

Crăp ușa cu sfiială,
Odaia ți-este goală.
În perini se păstrează încă
O urmă-a capului adâncă.
La pat, stingheri, pantofii tăi de catifea,
Și pe cearșaf o pată de cafea.
M-am întâlnit prin casă
Cu-o umbră vapoasă.
De când pieriși, mi te-arătai întâi.

Măcar ca umbră, rogu-mă, rămâi.

Martie 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 11, 16 martie 1967, p. 1.

RESURREXIT

Lui Galileo Galilei

Biciuit și îngropat,
M-am căznit și-am înviat,
Fără giulгии și sicriu,
Mă-ngropaserăți de viu,
Dar, uituci, nu v-ați gândit
Să mă fi și răstignit.

Ar fi fost recunoscute
Toate cuiele bătute
Pe-ntuneric, pe tăcute,
Cu ciocane, noaptea, mute.

De-ar mai fi rămas pământ
Felul ăsta de mormânt!
L-am schimbat, întins pe ele.-n
Lespezi vii de peruzele
Cu păreți de ametist:
Să nu fiu și mort și trist.

Groapa chinurilor mele
Stă-ntr-un pisc, într-un ungher.
Făr' să vreți, nici să vă cer,
M-ați înmormântat în cer,
Între stele mari și noi
Și-ați luat cheile cu voi.

Dar mi-ajunse un cuvânt
Ușa criptei s-o descânt.

23 martie 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 12, 23 martie 1967, p. 1.

NEANT

Astupă fluierul, vioara
Oprește-o să mai sune.
Vreau s-amuțească tot ce cântă,
Flaute, naiuri, orgi și strune.

Vreau să adoarmă toate,
Să nu răzbată nici o șoaptă.
Să văd că viața-i spânzurată
Într-un albastru fund de noapte.

Tăceți copaci, tăceți fântâni,
Ca și cum viața n-a-nceput.
Pământul nostru să rămâie
În cer și soare, orb și mut.

Căci ar ajunge o silabă
Restită nu pot ști de cine.
Ca să se prăbușească iarăși
Tăcerea veche peste mine.

Martie 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 13, 30 martie 1967, p. 1.

ÎN AMURG

Prin spicele cât ține țara mare
Își taie drumul, drept peste hotare,
Om după om, urmași, înaintași,
Un rând, de-a curmezișul, de cosași.

Cei mai dincoa, înalți, iar cei din zare
Pitici, își încovoie sfoara călătoare,
Albi în cămeși, cu murmur depărtat.
Coasele lor deodată-au scăpărat.

Talazele în tremur îi înecă,
Și câte-o floare, fragedă, săracă.
Pribeagă-n holde, le-a trecut de brâu
Prin undele de aur și de grâu.

Aripelor asemeni, de cocoare,
Coasele par, lucind, că vor să zboare.

April 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 14, 6 aprilie 1967, p. 1.

MODERNITATE

Ce nu ar da Sofocle sau Virgil
Pe lampa cu petrol și cu fitil
Și pe cutia noastră cu chibrituri!
Și purpură, și lauri, și nimb-oval, și mituri.

Opaițul e rânced, de fum opac, de seu.
Ei poate ar râvni chiar la condeiul meu
Cu teacă și cerneală, și la caiet, în stare
A fi păstrat nescris între sertare,

Ca marmura cu pagini și despicăță foi.
Latini și greci n-au fost sporiți ca noi.
I-am întrecut și cu lumina rece.
Feștila lor cu fumul gros ne-ntrece.

Hai pensule, condeie și dălți la noua școală,
Să încăpeți de-a valma în iscusință goală.

April 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 15, 13 aprilie 1967, p. 1.

TENDRESSE

M-am chinuit să-i dau acestei vorbe înțeles,
Un înțeles subtil și tânăr mai ales.
E-o vorbă ca dantela de ușoară
Și care toată vremea înfășoară,
Ca o nuanță de lumină
Și face duiosia mai senină.
Ea se rostește numai într-o limbă,
Într-altfel se pocește și se schimbă.
E vorba-n limbă nouă să-nfioare,
Că e-al femeii scumpe în cântec de izvoare.
Eu am făcut plăpânda să stăpânească viața,
Căroua dimineața.
Femeie și fecioară,
Fii fragedă și nouă ca-n vis și-ntăia oară
Și dorul sfânt de tine e murmur de vioară.
Fii purtătoarea pură de fiecare clipă
A dragostei, și-anină-ți pe suflet o aripă.
În patima curată
Și binecuvântată,
Când ți-ai ales bărbatul
Se pierde și păcatul.

Aprilie 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 16, 20 aprilie 1967, p. 1.

NELĂMURIRE

Miturii

Când vom putea opri din zbor
Umbra de sus cu ape-albastre,

Norii-n dantele-n jocul lor
Trecând prin sufletele noastre?
Când vom putea încremeni-n tulpini
Floarea ce pierde cum se naște
Și-a cărei umbră de lumini
O simți și nu se mai cunoaște?
Când vom ajunge, în sfârșit,
Pe noi să punem jug de stăpânire?
Că auzim atâtea șoapte
Cum se strecoară-ntr-un ecou
Din adâncimile de noapte:
Necazul răsăritului cel nou.
Că stearpa dușmănie, scumpă fată
Nu știe, ca parfumul, să moară niciodată.

Aprilie 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 17, 27 aprilie 1967, p. 1.

FRUNZELE TALE
(1968)

FRUNZELE TALE

Ca tine, pom cu-atât belșug de frunză,
Aștept un fir de vânt să mă pătrunză.
Frunzele tale sunt simțirea mea
Fremătătoare, ca și ea,
Un simțământ, o frunză legănată,
Mișcându-se tot pomul dintr-o dată.

Tu câtă frunză ai și câte crăci
Eu tot atâtea am, însă ascunse,
Atâtea crăci, atâtea frunze.
Când mă frământă îndoiala sunt
Înfiorat, din vârfuri până la pământ,
De unde alte ramuri se-mpăreche
Și caută o lume să iasă-ntr-însa, veche.

Iunie 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 23, 8 iunie 1967.

INSCRIȚIE

Gândul meu măhnit mă-ntreabă:
Încă nu te-ai dumirit
De-ntârzii și-ai rătăcit
Din silabă în silabă?

Ploile m-au tot bătut.
N-au sfârșit, nici început.

PSALM

Doamne, tu singur văd că mi-ai rămas...
Dar și tu văd că-ncepi glumi cu mine.
Nu mai am suflet, nici inimă, nici glas.
Îs buruiană. Sunt un mărăcine.
Tu rabzi să m-asuprească greu dușmanii.
Aștept eu ceasul și tu rabzi cu anii.
Mă ocolesc, privind încoace toți,
Parcă-aș fi fost o gazdă de derbedei și hoți.

«Tribuna», an. XII, nr. 21, 23 mai 1968, p. 1.

Mențiune: *Poezie inedită din volumul în curs de apariție*
«Frunzele tale».

SUFLETELE MELE-S DOUĂ

Sufletul mi-e un jucător pe sfoară.
Dar sufletele mele-s două.
Unul întinde sfoara și o desfășoară
Necontenit, tăioasă, vie, nouă,
Și celuilalt «ridică-te și du-te»-i spune,
Și celălalt, rânjind i se supune.
Ochii acestuia de fiară sunt
Și-l găuresc uitându-se-n pământ
Și seacă apa și-ard pe sus
Șoimii de vii, în zborul din apus.

Monstrul din aer poate să se lase
Purtat în bici pe firul de mătase,

Cu talpa lui de piatră și pământ,
Parcă purtat și legănat de vânt.
Scrâșnește. S-a oprit. Nu-i dau răgaz.
Biciul meu greu îi cade pe grumaz,
Pe umere, pe pulpe, pe picioare.
Răcnește, urlă, vrea să se scoboare.

Nu-i nici o clipă de repaos.
Aruncă-te și cazi în haos,
Și amețit, precipitat în el,
Sfârâmă-ncuietoea de oțel.

«Luceafărul», an. XI, nr. 21, 25 mai 1968, p. 5.

ÎNTR-O ZI

Blestemul fuse-nceput,
Că și-alte ziduri au căzut,
Printre luni și săptămâni
Ridicate de stăpâni
Nu pe graniți, dar din țară,
Că boierii le-nălțară
Între domni și-ntre popor
Pentru bună tihna lor.

Într-o zi, pe negândite,
Fură toate prăvălite.
Că intră și soarele
Luminând ogoarele,
Sufletele, mințile
Înmiind credințele.
V-ați rugat pe neștiute
Pentru vremile-ncepute,
Și cu ele s-a ivit
Visul vostru împlinit.

Fată, când te-am luat de mână,
Încă nu erai stăpână.
Haide, ochii-n țara mare
Bat verzui în sărbătoare
Și din fiecare om
A ieșit bogat un pom.
Sunt al tău și ești a mea.
Două ilăcări într-o stea.

NUNTA MARE

(Fragment)

Fusese sorocit odată
Nunta pentru țara toată.
Să ne-alegem, zise Banul
De Craiova, Bărăganul,
Că-ncăpem în el cu toții,
Moș-strămoșii, strănepoții,
Învârtind cu toate,
Soacre mari și strănepoate.
Loc mai larg pământul n-are
Pentru sfânta sărbătoare,
Între Mare și Carpați
Pentru noi și împărați,
Împărați, cât ține hăul
Ni-s Bucegii și Ceahlăul
Cu soții de prin mlădița
Dunării cu Ialomîța,
Care-n platoșe cu scuturi
Peste șesuri și ținuturi
Vor veni de braț cu ei
Câte patru, câte trei,
Oltul, Argeșul și Jiul,
Ori cu fiica, ori cu fiul

Și cu droaie de copii
 Toți de-o mamă, frații Jii.
 Vecii când s-au împlinit
 Era totul pregătit.
 Fiecare rând de mese
 Cu o mie de mirese
 Și o mie de flăcăi
 Blânzi în sat, și-n ruptă răi.
 Fetele-mbrăcate-n stele
 La grumaze, drept mărgele.
 Mirii blânzi, din câmp și munte,
 Aveau steaua lor în frunte
 Și cuțitul în chimirul
 Migălit ca trandafirul.
 Mai frumoasele oltence
 Erau fetele gorjence
 În mantale de dimie
 Cu ceaprazuri și cu iie
 Și-n năframe-nfășurate...

BĂIETANUL

Băietanul din pupitru
 E feciorul lui Dumitru,
 Neam de neamul lui cioban,
 E un zdravăn băietan.
 Are, pe nemăsurate,
 Cam un cot și jumătate
 Din căciulă la opinci,
 Însă minte cât vreo cinci.
 Cu ȋtari și cu suman,
 El e-ntreg om și ȋțaran
 Dar, încins cu brâu și bete,
 E tot mic și tot juvete.

Tudor, sau cum îl cheamă, este
 Bun de faimă și poveste.
 Vara umblă după vite,
 Iarna-i numai pe citite.
 Când se culcă sau se scoală,
 Gândul lui e dus la școală.
 Sapte zile-n săptămână
 Cartea n-o lasă din mână,
 Zile rele, zile bune,
 Chiar în câmp și la pășune,
 Îl găseau cu ochii-n carte,
 Că de cărți nu se desparte.
 Și le pune în dășagă
 Și străbate lumea-ntreagă.
 Atârnătă-n grajd, în cui,
 Stă biblioteca lui.

Încă de la șase ani,
 Între vaci și-ntre plăvani,
 Era singur ascultat,
 El, de taurul din sat.
 Printre troscot și scaieți
 Îl urmau și alți băieți.
 Cu vițele,
 Cu purcele,
 Care zburdă, sar și pasc
 Și vorbesc de cum se nasc;
 Că, mai răsăriți, mai pui,
 Erau toți prietenii lui,
 Și-n izlazul de la baltă
 Se-adunau toți laolaltă,
 Ascultând ce zice el
 Și strigându-l: Tudorel.
 În cătun și pe imaș,
 Tudor le era fruntaș.

Uriașul dintre vite,
 Ale căruia copite,

La necaz, sorbeau o groapă,
Într-o clipă, cât o apă,
De cum da ochii cu el
Se-mblânzea ca un cățel
Și venea încovoiat,
Ca pisica, la băiat,
Că, de mare era mare,
Nalt și lung: o arătare!
Când ieșea din bățatură,
Pas cu pas, în călcătură,
Fiara turmei, fioroasă,
Nu mai isprăvea să iasă.
Nicăieri, de căutai,
Nu aflai așa buhai,
Ca un zimbru, lat în frunte
Cât pe Jijia o punte,
Și din frunte, ridicată,
Moț, o horbotă bogată.
Tudor îi zicea: - «Vlăjare,
Hai cu taica la plimbare».
Și, blajin blând și supus,
El o lua pe drum, în sus.
Tudor sta pe el călare
Sau dormindu-i pe spinare,
Tauru-l păzea din coarne,
Îngrijit să nu-l răstoarne
Și-ascultând, ca-ntr-o visare,
Când citea cu glasul tare,
Ca și ciurda să-l audă
Rumegând pășunea crudă -
Fără să se mai oprească,
Ghiers și limbă românească.

Tudor, trebuie să spui,
Își iubea mult limba lui,
Graiu țărinii, rostit
La săpat și la plivit;

Că din muncă și unelte,
Brațe tari și trupuri zvelte,
Din murmurul care cântă
Doina omului, în trântă
Cu pământul; din rindele,
Din ciocane, mari și grele,
Din cuptoare, fierăstraie.
Mari de fier, din vâlvătaie
Și din staulul de-acasă
Vine limba mai frumoasă -
Din cireadă, de la boi,
De la capre, iezi și oi,
Cu miros
Mai sănătos
De fân nou și bălegar,
Între bârne de stejar.
Și sudoarea de la vatră
Are iz de pom și piatră,
E cinstită și curată,
Că-i pe brazdă semănată.
Intri-n grâu până la brâu
Și-n fraged miròs de râu.

Când își puse traista-n băț,
Zise: - «Eu mă duc să-nvăț,
Ca să știu ce n-au știut
Oamenii de prin ținut.
Carte multă, carte mare,
Să mă simt și eu în stare
Să dau minte și povețe
Cui la mine-ar vrea să-nvețe.
Pune, maică, să se frigă
Câtiva bozi de mămăligă
Și-n dășagi și-un colț de caș;
Să ajung pân' la oraș,
Că acolo mă descurc,
Și de-o fi să urc, mă urc.

Drumu-i greu, pe jos, și lung,
 Dar odată tot ajung.
 Când o fi și m-oi întoarce
 Între vite și mioarce,
 Învățat în grai străbun,
 Să le cânt și-n grai mai bun.
 Mai sfătos,
 Mai de folos;
 Fără carte, cum a fost,
 Omul e sărac și prost;
 Să fac stihuri și povești
 Din cuvinte strămoșești,
 Să fac limba românească
 Și mai bine să grăiască.»

Din cătun, cu Tudor, iacă,
 Și-alți flăcăi mărunți că pleacă,
 În ȋari și în opinci,
 Sunt vreo douăzeci și cinci.

Azi, feciorul lui Dumitru
 Stă cuminte în pupitru.

1953

PE COBZĂ

Vi-i necaz că nu aveți
 Și voi, două tinereți.
 Zgândărind aiurea struna.
 Nu știți ce face cu una.

1967

«Luceafărul», an. XI, nr. 21, 25 mai 1968, p. 5.
 Facsimil.

VESTITORUL

Mai spuse Vestitorul: — «Lipsește rânduiala.
 Ca să pornească bine, se-ncepe-ntâi cu școala.
 Cu toate că noi nu știm nici iscăli citeț,
 Cultura, cum îi spunem, la noi e-n mare preț.
 Atâta doar, condeiul și gândul să nu sară
 De marginea plăcută stăpânilor pe țară.
 Că nu este nici carte aceea, nici cultură,
 De pildă, care nu știi: te laudă, te-njură?
 Cultură-adevărată e-atunci când orice zice
 Și face stăpânirea e bine și ferică.
 O bună rânduială, se vede, niciodată
 N-ați zis că e și dreptul obștesc la judecată,
 Cu număr, cu ștampilă, citații și dosar.
 Sunt fericiri, în viață, de care n-ai habar,
 Când ai trăit sălbatec, de capul tău, nedus
 De mână, părintește, blajin sau luat pe sus.
 Noi v-arătăm anume,
 Câte chemări și rosturi avem, de sus, pe lume,
 Ce datorii ne-apasă și ce dregătorie,
 Pe ranguri, ni se cade în noua-mpărăție.
 Zic, deci, judecătorii de pace și de pâră:
 În ce netrebnicie ei mintea nu și-o vără?
 Lor sarcina de frunte
 Le stă în puricarea mărunță-n amănunte.
 Cătându-le gâlceavă celor ce ai să-nfrunți.
 De nu se lasă-n voie, te duci și îi denunți.
 Iei pildă de la lupul din fabulă și miel,
 Că-i tulbura pâraul, păscând mai jos de el,
 Și vinovat că moșul, strămoșul lui, pe-al tău
 L-a clevetit odată și l-a vorbit de rău.
 Sau poate, mai curând,
 C-ar fi avut de gând.
 Ascuns după perdele, vecinul, pe-ndelete,
 S-asculte cu urechea lipită de părete.

Cu-o șoaptă, ca o cheie furișe, eu mă bag
 Să dau nebănuite secrete în vileag.
 E-o vină și aceea că-n timpuri fericite,
 Găsești de trebuință vorbirea pe șoptite.
 Cu-o șoaptă, ca o coastă străveche, -n timpul nostru,
 Și dezgropată-aiurea, poți întregi un monstru.
 Că iese capu-n coadă sau alina-i e coada,
 Nu supără pe nimeni, iei târgul cu grămada.
 Din toată întâmplarea înveți ce-i o pricină,
 Deprinderea sporește și prinde rădăcină.
 O viață fără pricini e-o viață ca de vită
 Și nu poate să fie, ca oamenii, trăită.
 Începe numai una și vezi că vin o sută:
 Te dedulcești pe-ncetul, deprinderea-i făcută.
 Aduci la judecată pe cine vrei, târâș.
 Pârât, din pără-n pără, ajungi și tu pârâș.
 Bărbatul pe nevastă, nevasta pe bărbat
 Se scui-pă-n priveliște, scui-pând și-un avocat.
 Părintele-și părăște odrasla: nu te mire
 Că s-a sculat odrasla, și ea, la moștenire.
 Doi soți se plâng că socrul bogat e un năuc:
 Un procuror și-un medic îl vără-n balamuc.
 Până acum domnește prostescul obicei
 Ca-mpricinații să se împace între ei.
 Tot ei se-nfruntă, unii, și tot ei se și-mpacă.
 Dreptatea-i pentru dânșii o glumă și o joacă?
 O pricină se-mparte-n destoinicii mai multe:
 Unii-s plătiți să-ntrebe, alții sunt puși s-asculte.
 O pricină nu poate să-nceapă fără Cod,
 Dosar, grefier, arhivă, registru și aprod.
 Un om în toată firea e greu de înțeles
 Să n-aibă-n an o dată cu-ai lui nici un proces.
 Se poate cetățeanul să nu stea niciodată,
 Cu viii sau cu morții, aduși la judecată?
 Să nu fie o dată măcar legat și-nchis?
 Învăță legea, frate, că vei avea de scris:
 Să nu-ți rămâie goală nici o hârtie albă.
 De cum îți cade-n mână o foaie, fă-o jalbă.

Nici n-ai să simți că viața, cu pana care scrie,
 Te-mbogățește, fraged, cu-o nouă meserie,
 Căci orișice tocmeală-i plătită cu dobânzi
 Și, când părăști pe semen, îl drămuiești și-l vinzi.
 O țară chibzuită c-aceea care are
 Mai multe temniși decât spitale și altare.
 Pot să mai fie neamuri atât de păcătoase,
 Să nu-și dea socoteală de noile foioase?
 Treziți-vă-n lumina cea nouă: nu vedeți
 Că viața vi-i lipsită de mii de frumuseți?»
 Unul de-alături zise, că-l apucase mila:
 – «Au dreptul, bieții oameni, să-nvețe cu de-a sila.»

«Luceafărul», an. XI, nr. 20, 18 mai 1968, p. 5.
 Mențiune: *Din «Caietul albastru».*

O CEATĂ CU FIRETURI LA CAP

Intrară după-aceea călări pe armăsari
 O ceată cu fireturi la cap, de ghinărari,
 Spumând zăbala strânsă, scurtată din căpestre,
 În urma lor trecură și ielele buiestre,
 Și mânjii albi și caii fugari cu coama-n vânt,
 Tărând pe roate tunuri pitite la pământ.
 – «Aceștia, – zise glasul, – vă sunt învățătură,
 Puteți voi cere pace, mă rog, și da din gură.
 Poporul are dreptul să strige în neștire,
 De-aci-nainte însă vă duceți la oștire.
 De-acum e-o datorie, o poruncesc și-o scriu,
 Să puneți cizme, pinteni, curele și chipiu.
 Și cerșetori de pâine, s-ajungeți ca și noi,
 Rânduitorii lumii îndurerați, eroi.»

PE O CARTE

Când gunoi și când țărână,
Tinerețea ți-e bătrână.

1967

«Luceafărul», an. XI, nr. 21, 25 mai 1968, p. 5.
Facsimil.

SERENADA

Simțisem că aveai undeva
Un fluture negru, de catifea
Sau o viespe, nu mai știu
Acum când o scriu.
Într-o zi, adormind,
Am încercat să-l prind.
Și l-am prins,
Căutat într-adins
Prin dantelele de mătase
Impalpabile și sfioase.
Ce să fac? Doară nu-i păcat
Că l-am sărutat.
Să-mi fie cu iertăciune,
Gândește-te, tremură și nu spune.
Să știu numai noi
Amândoi.

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 22, 1 iunie 1967, p. 1.
Mențiune: *Din «Caietul albastru».*

NOAPTE-BUNĂ

Să te sărut de noapte-bună
Că poate mâine n-om mai fi-mpreună.
Noaptea aduce câteodată moarte
Și pe furiș ucide și desparte.

Oricum pe întuneric se răzbună.
Și pentru somn de veci, tot noapte-bună.

15 mai 1967

«Luceafărul», an. X, nr. 20, 20 mai 1967, p. 1.

DOI FRAȚI

O zi din celelalte-n săptămână,
Scot ciutura mea plină din fântână
Pe cumpăna grădinii. Mereu ca-ntăia oară,
Ea se înalță și scoboară.
Mă uit în undă chipul să-mi cuprindă,
Că n-am, în câmp, la sapă, o altfel de oglindă.
Dar ieri venind și boul, dintr-însa să se-adape
Ne-am oglindit alături în tremurul de ape.
Joian mi-e frate galeș, iubit, în arătură.
În ciutură se vede-ndoita sorbitură.

16 mai 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 20, 18 mai 1967, p. 1.

GLASUL PUSTIEI

Pe seară ascultasem o vioară
Și parc-o auzeam întâia oară.
Deodată învia o coardă,
Cu o vibrare pân-atuncea moartă.
Un sunet ca un fulger de departe
Din strunele părute sparte
Parcă ghiceau, într-însa, de-ar fi vrut să fie
Glasul veciei din pustie.
Se deșteptară parcă deodată
Basmele toate și reveria toată.
Cum poate un oftat, de numai o vioară,
Să zbuciume suspinul de-acum și-odinioară?
Din mărăcini, din spini și din scaieți,
Zădărnicea o mie de poeți.

21 mai 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 21, 25 mai 1967, p. 1.

VRĂBIILE MAMII

Plouă pe voi, în arbori adunate...
V-aș apăra și nu știu cum se poate.
Strigați cu toate către cer să stea
Că nu puteți zbura,
Și vă e frig și foame,
Căci în april nu sunt țăntări, nici poame.
Unde-aș găsi, vai mie, vai de ele,
O mie de mantale de-o palmă și umbrăle?
Când le-a făcut cin' le-a făcut
S-a dovedit croitor nepriceput.

Uituc de timpuri, fără de-ndoială,
Le-a pus să zboare aproape-n pielea goală.

Mai 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 18, 4 mai 1967, p. 1.

TREBUIE

Realizează-te deplin.
Posteritatea-i buna amintire
Ce-o lași în lume după tine.
E-o nouă viațuire și o reîntinerire.
Fă, omule, în viață numai bine.
Și semenului, dacă-ți cată rău,
Dă-i binele în schimb și bunul gândul tău.

Iunie 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 24, 15 iunie 1967, p. 1.

PATRU VERSURI

Suferi și înduri și gemi.
Fii cinstită când blestemi.
Blestemul, ia seama bine,
Că te-ajunge, strâmb, pe tine.

RĂSCOALA SUFLETULUI

Nu te juca de-a blestemul, părinte,
Că este foc blestemul și nu minte.
Nedrept, te fulgeră pe tine
Și nu-nțelegi de unde focul vine.

Câți mi-au făcut rău, au căzut
Loviți de Nevăzut,
Ardeau cu vite, staule, pătule
Și flăcările nesătule
Îi mistuiau pe toți,
Nedrepti, tâlhari și hoți.
Era destul să mă măhnesc și să mă-ncrunt,
Că-i scufunda o piatră în mormânt.
I-aș blestema și-acușa,
Dar se alege praful și cenușa.
Nu mai blestem.
Mă tem.

Iunie 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 26, 29 iunie 1967, p. 1.

UȘA CARE SCÂRȚÂIE

Ca și tine, găunoasă,
Merg în frunte și nu-mi pasă.
Ca și tine, vreau să zic,
Fac mult zgomot cu nimic.

O FABULĂ

– «Testamentu-i fals, se știe,
Este vorba de-o moșie.

Însă am o clauză
Pentru orice cauză.

Ca să iasă bine,
O-mpărțești cu mine.»

– «Domnule, esti un escroc.
Dar cu mine ai noroc.»

– «Testamentul dumitale
Nu face două parale,
Dar câștigi de pe acum
Dacă-n polițe dai suma.

Am sistem asigurat:
Todeaun-am câștigat.»

VERSURI DE ABECEDAR

Așteptăm pe îndeletele
Să ne vie fetele.
A venit și-o coțofană
Să ia parte la pomană.
Cât de mare-i, ele-s mici,
Ca un șoim între furnici.
Toate-n curte se adună
Să mănânce împreună.
Cele mari, pe mici le-așteaptă
Să-și ia-n ciocuri partea dreaptă.
N-am văzut, cred, niciodată,
Puii noștri să se bată.
Vrăbiile sunt făptură
Fără pizmă, fără ură.

Numai oamenii se-njură
Și ucid pentru friptură.

*

V-a pus mama pe balcon
Apă proaspătă-n castron
Dumicați de cozonac
Cu stafide și cu mac,
Ciuguliți-le-mpreună,
Că mâncarea-i foarte bună...
Ce vă speriați de noi,
Că scriu versuri pentru voi,
Stând la masă amândoi?
Vă păstrăm în amintire
Pentru Cartea de Citire.

Iunie 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 27, 6 iulie 1967.

SĂGEATA

Oștenii tăi și zidurile tale
Te-au apărat de tot ce-i rău
Și-ntrucâtva de blesteme și boale,
Întârziind mormântul tău.
Dar împotriva mea, Mărite Mare,
Cu neputință-i orice apărare.
Săgeata ce-o aruncă înțeleptul
În suflete, își face drum de-a dreptul
Ca o pedeapsă și o răzbunare
Pentru păcatul nu știu care.

Prinde-o din zbor, ochită către noi,
Și-aruncă-i-o, pe fulger, săgeata înapoi.

Iulie 1967

«Astra», an. II, nr. 7, iulie 1967, p. 1.

LITANII

Mă chemi din depărtare și te-ascult,
N-am să te fac, pierduto, să mă aștepti prea mult.

12 iulie 1967

«Gazeta literară», an. XIV, nr. 29, 20 iulie 1967, p. 1.

CRENGI
(1970)

VERSURI DESCĂLȚATE

Ce stai, omule, în ruinele acestea singuratece și
plângi
Plâng berzele zilelor ce trec cu-o aripă neagră,
cu-o aripă albă
Plâng zilele care trec moarte.
Plâng copiii fără părinți,
Plâng ființele flămânde în pădurile nopții, fiarele
șerpilor, vietățile crude și blânde
Plâng femeile înșelate, plâng bărbatii mințiți.
Plâng oamenii supuși
Plâng oamenii fără speranță.
Plâng păsările și vitele ucise, ca să fie mâncate.
Și-mi plâng toate multele sub timpuri pierdute,
Îmi plâng păcatele. Plâng că timpurile nu se mai
întorc
Plâng că omul se duce și se întoarce uitându-se
numai în pământ.
Ca și cum își caută mormântul.
Mă plâng pe mine, cel cântat de tine.

1960

«Luceafărul», an. XII, nr. 11, 15 martie 1969, p. 1.

INSCRIȚIE

Ai trăit destul, maestre,
Scriind măgării de-aceste

Cum citesc și se îngână
În fitece săptămână —
Ba le crezi și geniale
De protesti și de banale.
Nu-ți rămân zile prea multe
Tălpile să mai te-asculte.
Lasă versurile baltă
Până-n lumea ceealaltă.

Că acolo nu-i măcar
Nici o urmă de tipar.

Lagărul Târgu Jiu, 1943

ÎMPĂRATUL

Un zgriptore arată pe-mpărat
Cu două pliscuri mari și ghiare,
Pe steaguri, pe hotare, ridicat
A încruntare și amenințare.

Un plisc în răsărit și altul în apus
Vor să-nsemneze, bine să se vadă,
Că două pliscuri năzuiesc mai sus
Decât un cioc de pasăre de pradă,

Și mai departe, cât pământul tot.
Dar de se-nalță-n cer adânc, leșină,
Căci aripile-a-l duce mult nu pot,
Și se întoarce la coteț, găină.

1947

«Luceafărul», an. XII, nr. 16, 19 aprilie 1969, p. 1.
Mențiune: *Inedită*.

CIORBA

– «Când îmi cade-o muscă-n ciorbă,
Arunc ciorba, fără vorbă»,
Spune unul. – «Eu, – răspunde
Altul, – nu mă pot ascunde,
Am alt soi de meșteșug.
Eu scot musca și o sug
Și-o arunc pe ea, nu ciorba.
Asta fiindcă vine vorba.»

1947

«Luceafărul», an. XII, nr. 17, 26 aprilie 1969, p. 3.
Mențiune: *O fabulă inedită.*

CREION

E-o burtă fiecare, îmbrăcată,
Și burta-ncepe de la beregată,
Subt altă burtă-ntre urechi,
Osânză nouă pe slănini mai vechi.
A treia burtă și a patra burtă
Făptura lor mai lată decât scurtă
Se poartă în nădragii de la spate
Ca doi dăsagi de mare sănătate.
Sătui și grași între flămânzi,
Din ce în ce mai plini și mai rotunzi.
Când toată lumea-i pielea de pe oase
Lor li se fac și buzele mai groase
Și pleoapele și nasul, și ochii blegi agale,
Intră-n desenul altor animale,
Căci și surâsul pripășit pe gură
Nu se mai ține de figură

Și parcă rățăcește nevăzut
Pe zâmbetul mai strâns, de la șezut.

1947

ORA CONFUZĂ

Nu aș voi nici să mă plâng și nici să gem,
N-aș mai vol acum nici să bleștem,
Nici dușmănia fără-asemănare
Nu mă mai turbură și doare.
Nu mi-e mânie, nu mi-e deznădejde.
Cu alte umbre ceasul se-nnădește,
Nelămurit; șoptit a rugăciune,
Și nu pot ști nimic din ce-am a spune
Și nu am cui, căci nu-nțelege nime
Cum nici eu nu-nțeleg ce e cu mine.
Te iau duhovnic, suflete,-n tăcere
Ești tu măcar, sau sufăr de-o părere?
Ca să te am eu, bobule de rouă,
M-am împărțit ca ziua, pe din două,
Și m-am gândit că partea pământescă
Celeialalte poate să se spovedească.
Dar ce să-ți spui? Că n-am nimic de spus.
O ceață mă pătrunde, pare că de sus,
Și alta vine nu știu de unde a venit,
Parc-aș trăi și parcă-aș fi murit,
Parcă aș fi și parcă aș fi fost,
Parcă-s pribeag și fără adăpost,
Un pai, o pleavă, un scaiete,
O ușe fără de părete
Sau o fereastră-n gol.
Nu pot nici să mă culc, nici să mă scol
Și mă trezesc cu cineva umblând, -
Și zic că poate-ar fi un gând,

Dar gândul mi-e și el nedeslușit,
De cine a intrat, de cine a ieșit
Din camerile mele, călcate pe furiș
Fără păreți și-acoperiș.
Mi-e frică de ceva. Pe-aci, pe undeva,
Se tot petrece, tot câte ceva,
Taine ursuze, chipuri de secunde.
Nimicul se-mpletește și se-ascunde.
De când mă știu și m-am simțit mă-mbie
O viață petrecută-n agonie
Un început fără sfârșit știut
Și un sfârșit mereu fără-nceput.

1950-1953

UN OM

Cătu-i de mare el și ea de mică
Pe om îl duce-n gură o furnică.
El e spătos și îndrăzneț pe față,
Dar tremură ca un crâmpei de ață,
Și e făjarnic și mișel,
Când sfinx, când taur, când cățel,
În viață,-n stihuri și în proză
Și-n nentrerupta lui metamorfoză.
Și are, și nu are nume,
Dar are-o mie de costume
În sufletu-i ca un dulap
Pentru un singur și același cap.
Lingău, obraznic, mistic sau păgân,
E și strein și-i și român.
De câte ori poruncă-i este dată
Te spurcă, te mânjește, te arată.

Ființa lui în carne și postumă
S-a înclait din bale, zgârci și gumă.
După stăpâni și-mprejurare,
Se face minuscul și mare
Și-ncepe să se-ntindă
Că-i dau urechile de grindă.
Dar deodată iar îți vine
Pe brânci, pe burtă sau pe vine,
Frecându-se și mângâindu-se de tine.
Ieri nu erai nimica,
Azi îl apucă frica
Să nu învii, din vatră, după ușe,
Din pulbere și din cenușe,
Și să nu-nceapă pajura crăiască
Din cer 'senin, hulit, să te-ndrăgească.
Atuncea, groaza, pe de-a-ndoase
Îi intră și îi clănțâne în oase.

Ce poți să faci cu-asemenea potaie?
Duminica o sfântă de bătaie.

1950-1953

DA, EȘTI TU

Adesea, nu știu care Orișicine
Jignește când un zbor, când o nuanță
Și se trudește dintre el și tine
A micșora legitima distanță.

Nu-i prost de tot și nici de tot deștept
Dar, totuși, reprezintă un total
Care-l oprește, crede, pe nedrept,
Să-ți fie-n gloată cel puțin egal.

Encredințat că-n râvnă și solie
Ești pezevenchi și tu câte nițel,
Că învârtești și tu o șmecherie
Și că-n principiu ești meschin ca el.

Ar fi putut ieși mai bun ca tine,
De n-ar avea și altă meserie,
Și-ar potrivi silabele mai bine,
Căci Orișicine într-ascuns și scrie.

Îi pare rău că n-a zvâcnit la vreme
Ținut în loc, de-o slujbă, de un socru,
Și bietul sterp surâde însă geme
De a se ști ajuns, dar mediocru.

Înfrișat că ești și că el nu-i
Te-așteaptă, ca păianjenul, pitit,
Și-având nevoie de micimea lui
Te face să pricepi mai deslușit.

Corci lepădați de steaua călătoare
Mi-ai amărât o viață zi de zi.
Erați cu toții puși pe îngrășare
Convinși că vloga nu va putrezi.

Am ostenit de-a lungul și de-a latul
Purtând povara geamănă a crucii.
V-am înghițit în pâine și scuipatul
Și-n fundul ceștii v-am gustat și mucii.

Cel care vede umbra prin părete
E răzbunat că tace-n el și scrie.
De n-am puteri, am cel puțin caiete
Și petice tăcute de hârtie.

Te recunoști pe ici, pe colo, ins,
De ți se taie pofa și dezmățul?
Atât voiam și-am vrut-o într-adins,

Nu să te-arăt în iarmaroc cu bățul,
Ci să-ți restitui, iartă de zăbavă,
Un strop dintr-o căldare de otravă.

1950-1953

LENEȘUL

Deși-l cheamă Peneș,
Era mic și leneș.
Nu s-ar fi dat,
De somn, jos din pat.

Seara cum venea,
Căscă, moțăia,
Și de-atât căscat
S-a mai și-ngrășat.

Când cânta cocoșul
Sta de-a cocoloșul.
Nici nu se trezea
Că iar adormea.

Tata, mama, baba
Îl strigau degeaba:
«Haide, maică, școală,
C-a sunat la școală».

Până ce-ntr-o zi,
Uite ce-l trezi:
Un fânțar cu glas
L-a ciupit de nas.

Și-a sărit, vezi bine,
Din pat, de rușine,
Că-l râdea, sârmanul,
Până și curcanul.

Și-și trase ȋtarii,
Dacă și ȃnȃarii
S-au sculat la treabă.
Haide! și degrabă.

Și de-atuncea, Peneș
Nu mai este leneș.
Și cred c-o să iasă
Cel dintâi din clasă.

Sprinten, mititel,
Răde-acuma el,
Dacă somnoroșii
Nu aud cocoșii.

1953

ȘCOALĂ NOUĂ

Fabulă

În vreo două-trei județe,
Mama Tinca,-n tinerețe,
Știu c-a fost învățătoare
Pe la școlile primare.
La vreo șaptezeci de ani,
S-a mutat lângă Focșani
Fosta veche profesoară,
Într-un sat, pensionară.
Și acolo s-a silit
Visul ei neîmplinit
Și stingher, de-o viață-ntreagă,
Satul să i-l înțeleagă
Și să-i vie-ntr-ajutor,
Bun și binevoitor,
Cu școlari de altă teapă,
Alte clase să înceapă –

Școala ei de mult visată,
Ne-ncercată niciodată.
Baba,-n viața trecătoare,
Vrea s-aducă o schimbare.
Să pornească de la mare
Maica Tinca nu-i în stare
Și n-ar duce la nimic.
A pornit-o de la mic.
«Oamenii de nu vor pace,
Vrând de-a pușca să se joace,
Findcă pacea nu le place,
Să-ncercăm pe dobitoace»,
Zise-n sine și-ntr-o doară
Noua veche profesoară.

Orățăniile-n curte
Zile au destul de scurte.
Pentru ce, pe o bucată
De mălai să se mai bată?
Când cocoșul, prin zăbrele,
Jerpelit până la piele,
Se întoarce plin de sânge,
Ea oftează greu și plânge.
Ce fel? Viața e făcută
Ca să fie tot bătută?
De ce tremură de frică
Șoarecele de pisică?
Este drept? Nu este drept.
Inima-i se zbate-n piept,
De să-l spargă
Când zărindu-l îl aleargă.
Dar motanul și Grivei?
E-o dihonie-ntre ei,
Zi de zi mai ațâțată:
N-o să piară niciodată?
Să mai căutăm apoi,
Să-mpăcăm pe lupi și oi.

Oile, cu firea moale,
 Nu știu ce-i să se răscoale,
 Și sfioase, din păcate.
 S-ar lăsa pe veci mâncate.
 Ticălosul obicei
 Să mănânce lupii miei
 Trebuie înlăturat
 Din păduri, neapărat.
 Nu e iarbă dindestul
 Pentru cine nu-i sătul?
 Mielul alb de la otavă
 E al nostru, copt la tavă.
 Mai târziu, or să se-mpace
 Dobitoci și dobitoace,
 Împăcarea lor se-amână
 Cu ce-avem mai la-ndemână.
 Leacul care scade ura
 Crede că-i învățătura.

Maica Tinca, amărâtă,
 Este bine hotărâtă
 Să-și deschidă școala nouă
 La cotețele de ouă,
 Unde strânge, de subt cloști,
 Puii aurii și proști,
 Să-i învețe să trăiască
 Fericirea omenească.
 A dat zvon și adunat
 Toate găștele din sat
 Și găinile la sfat,
 Împărțindu-le, în dar,
 Câte un abecedar.
 Rânduri de boboci și rațe,
 Calcă rar, ca niște țafe.
 Bibilicile moțate,
 Toate bine pieptănate,
 Și-au ales, după model,
 Uniformele la fel,

Ajustate și pestrițe,
 Tocmai ca de școlărițe.
 Vor avea și ele parte
 De cerneală și de carte,
 Să citească și să scrie,
 Învățând și-o poezie.
 Sunt vreo douăzeci și șase
 Porumbicii de mătase
 Licărită, fețe-fețe.
 Ce-or mai vrea și ei să-nvețe?
 Nu știu ei de toate, oare,
 Dac-au învățat să zboare?
 Au venit și-alte părechi,
 De prin fabulele vechi,
 Iar curcanul, soful curcii,
 Cu turban și fes, ca turcii,
 Fu ales, rotit în coadă,
 Toboșarul de paradă.
 Vom vedea noi, mai târziu,
 Cum silabisesc și scriu
 Și ce știu pe dinafară –
 La examenul de vară.
 Fiecare cărd, mă rog,
 E strigat din catalog.
 Și-i examen cu serbare
 Și-o să facă vâlvă mare,
 Și-o să cânte caterinca.
 Numai dacă mama Tinca,
 Ajungând până atunci,
 Dup-atât amar de munci
 Cu programul și școlarii,
 Nu și-ar pierde ochelarii.

MĂRĂCINE

Te-ai chinuit atâta, mărăcine,
Să scoți o floare și din tine.
Te-am așteptat un an, doi ani, cinci ani...
Și te-am ferit de sapă și cazma
întru-nflorirea ta.
Toți oamenii spuneau: «Să-l dăm afară»,
Și-am lăsat vară după vară.
M-ai răsplătit de lungă așteptare,
Dându-mi cea mai frumoasă floare.

5 martie 1958

«Luceafărul», an. XII, nr. 9, 1 martie 1969, p. 1.
Mențiune: *Inedită*.

TABLETE PESTRIȚE

Prefață

Dacă niscăi cititor
Țanșos ori bănuitor
S-ar simți, mă rog frumos,
În vreo slovă de mai jos.
Trebui' spus de la-nceput
Cunoscut, necunoscut,
Într-un fel sau într-alt fel,
Că nu-i vorba despre el,
Cum nu-i nici de cozi de mături,
Ci de altul de alături.

[1]

Cutare, zici, că-odată, dimineața,
A scris ceva, de și-a jucat și viața,

Îmi ceri acum, la bine, un răspuns.
Aveam și eu un manuscris ascuns.

[2]

Viteaz în timpurile bune
A scos și surlele să-l sune.
La vremea cea de trage în găoara
Gândește-adânc, înflăcărat, și tace.

[3]

– «De ce nu te-ai rostit la timp și mai
curând?»
– «E că slujisem viitoru-n gând.»

[4]

Ai tradus? Ai scris? Depinde!
Lăbărțează și întinde.

[5]

Decât grai de vorbe goale
Și un ifos vehement,
O fărâmă de sfiială
Și-un crâmpei și de talent.

[6]

Orișicât ar da din gură
Și-ar zbiera fără rușine,
Singura iscălitură
Literară-i iese bine.

[7]

Tinerețea, din grămadă
Nu ajunge, frățioare,

Să-și arate, drept dovadă,
Numai actul de naștere.

[8]

După cum te-ai învățat
Linge unde ai scuipat,
Apoi, când te-ai mai cuprins.
Scuipă iar unde-ai mai lins.
Nu degeaba țara cere
Mai cu seamă caractere.

[9]

Vino, taica să te-nvețe
Cum să aibi și două fețe,
Una-ncoace, alta-n spate,
Jumătăți și jumătate.
Cugetul de-o vrea s-asculțe,
O să-ți facă și mai multe.

1962

MÂNDRA

La pridvorul dintre Danubiu și Carpați
Îi cântă pe ghitare flăcăii adunați;
Flăcăi de vârste multe, de-o mamă și doi tați.
Când mai bălani la piele, când alții mai bălțați.
Cei mai bătrâni dintr-înșii, nu știu cum să-i mai
chem

Vor Mândra de pe munte s-o aibă în harem,
Și pentru că-i frumoasă, dar mai ales bogată.
Poftind să-i fie zestrea, muncită greu, cărată.
Are grămezi de salbe, iar cele pețitoare
Ar vrea de fiștecare măcar câte-o căldare.

160

A buciumat Ceahlăul, s-audă lumea bine:
Nu-și mai nuntește Mândra nici el cu
orișicine.

20 mai 1964

«Luceafărul», an. XII, nr. 6, 8 februarie 1969, p. 1.
Mențiune: *Inedită*.

CEAHLĂUL

Aflând și ei odată de om și de poet
Se-nghesuie cu dalta să-i facă un portret.
Vedeți-vă de treabă, nu-i dreptul nimănuia,
Că i-a cioplit Ceahlăul portretul și statuia.

Iunie 1964

«Luceafărul», an. XII, nr. 15, 12 aprilie 1969, p. 1.
Mențiune: *Inedită*.

STIHURI

Mitzurii

Într-o zi, copila mea,
Să mă scol n-oi mai putea.
Sărutarea din ajun
De pe frunte, -n ceasul bun,
Va zbura naintea mea
Să se culce într-o stea.

11 septembrie 1965

161

FLORI DE MUCIGAI

Mai trecuse-o săptămână.
Ziua pare mai bătrână,
Lanțurile obosite
Mai le-auzi ca pe șoptite,
Și ciocanul de pe fiare
A tăcut în închisoare.
Se-nserează în spital.
Intră umbra ca un val,
Negură de ceață deasă.
Câte-un suflet vrea să iasă
Și se zbate-n câte unul
Frate lancelui nebunul.
Câte doi s-au răsturnat
Culcați câte trei în pat,
Câte unul parcă moare
De lingoare.
Și se scarpină-ntre ei
De păduchi, câte doi, trei.
De-ar trăi două-trei zile
Ion, Pătru sau Vasile
Vor fi liberi înainte,
Că pedeapsa e pe viață.
Dar la ocnă n-are parte
De nădejdi, până la moarte.
Strigă toți urlând o dată
De o spaimă tremurată,
Vine noaptea! Vine noaptea,
Pe la ora șase,-a șaptea.
Gardienii la celule
Vin cu pușcă și-alte scule,
Pentru broaște și zăvoare.
Director și Directoare.
– «Spuneți ce v-a apucat
De-ați urlat? V-ați speriat.»

A buciumat Ceahlăul, s-audă lumea bine:
Nu-și mai nuntește Mândra nici el cu
orișicine.

20 mai 1964

«Luceafărul», an. XII, nr. 6, 8 februarie 1969, p. 1.
Mențiune: *Inedită*.

CEAHLĂUL

Aflând și ei odată de om și de poet
Se-nghesuie cu dalta să-i facă un portret.
Vedeți-vă de treabă, nu-i dreptul nimănuia,
Că i-a cioplit Ceahlăul portretul și statuia.

Iunie 1964

«Luceafărul», an. XII, nr. 15, 12 aprilie 1969, p. 1.
Mențiune: *Inedită*.

STIHURI

Mitzurii

Într-o zi, copila mea,
Să mă scol n-oi mai putea.
Sărutarea din ajun
De pe frunte,-n ceasul bun,
Va zbura naintea mea
Să se culce într-o stea.

11 septembrie 1965

FLORI DE MUCIGAI

Mai trecuse-o săptămână.
Ziua pare mai bătrână,
Lanțurile obosite
Mai le-auzi ca pe șoptite,
Și ciocanul de pe fiare
A tăcut în închisoare.
Se-nșerează în spital.
Intră umbra ca un val,
Negură de ceață deasă.
Câte-un suflet vrea să iasă
Și se zbate-n câte unul
Frate lăncului nebunul.
Câte doi s-au răsturnat
Culcați câte trei în pat,
Câte unul parcă moare
De lingoare.
Și se scarpină-ntre ei
De păduchi, câte doi, trei.
De-ar trăi două-trei zile
Ion, Pătru sau Vasile
Vor fi liberi înainte,
Că pedeapsa e pe viață.
Dar la ocnă n-are parte
De nădejdi, până la moarte.
Strigă toți urlând o dată
De o spaimă tremurată,
Vine noaptea! Vine noaptea,
Pe la ora șase,-a șaptea.
Gardienii la celule
Vin cu pușcă și-alte scule,
Pentru broaște și zăvoare.
Director și Directoare.
— «Spuneți ce v-a apucat
De-ați urlat? V-ați speriat.»

Tot spitalul geme.
Vine noaptea!

1965

ZLĂTARII

Pe drumul lung la-ntors din târg în sat
Căruțele în șir s-au adunat.
Șapte la număr veneau acasă goale
Vânduseră ciubere, donițe și oale
Și se-ntorceau la pas
Din când în când cu câte un popas.
De la fântâna de-adăpare,
Din arșița fierbinte, treceau ca prin cuptoare.
Cai și inși
Osteniți și aprinși.
Însă pe unde se-ndesau stejarii
Li s-au ivit în pândă, la-ntoarcere, zlătarii.
Țigani înalți, cu plete,
Porniți la jafuri cu muieri și fete.
Că îi știau că vin cu punga plină.
Se desfăcuse ziua de lumină.

Căruțele mergeau de-acum răzlețe
Se destrămasă rândul
Și caii-naintau mai mult cu gândul,
Și ei speriați că nu e cin' să-i mâne
Mergeau târâș cu hamuri și cu frâne
Și zăpăciți cu toții, dragă,
Simțeau că n-au ce să mai tragă.
Câtând anapoda să înțeleagă
Însă deștepți își aduceau aminte
Cum că șoseaua merge înainte.

Dar ce să vezi, intrând convoiu-n sat,
Toți negustorii-aveau gâtlejul retezat.
Și sânge în căruțe, numai sânge
C-aveau găleți a strânge.

Făptașii prinși se văietă la închisoare
Că le-a bătut ciolanele cu fiare.
Și câte unul șchiopătând nebun
Cere foiță și tutun.
De la ciocan scânteia i-a găurit vederea,
Tutunul și foița le-aduce joi muierea,
Și-un pumn de lei bacșiș
De dat pe furis.
Căci privitor la câte un judecător
Zlătarii-au pus de-o parte tacâmuri și covoare
Furate ziua la nămiaza-mare.
Și la mai-mari, cu voia dumitale,
Napoleoni și giuvaiericale.
Că magistratul uns mai înțelege,
Că mai închide ochii peste fapt și lege.
Că omul, de! în temniță nu-i vită,
Și viața lui se cade îndulcită.
Tâlharul ține să se știe
Că el e om de omenie.

Din *Flori de mucigai*
1965-1966

«Luceafărul», an. XII, nr. 20, 17 mai 1969, p. 1.

INSCRIPTIE PE GHIOZDAN

Zeci și sute de dosare
Mi-au trecut prin buzunare,

Sunt umflat și plin destul
Și ca maestrul de nul.

1965

«Luceafărul», an. XII, nr. 22, 31 mai 1969, p. 2.
Mențiune: *Inedită*.

VEZI?

Vezi?

Inima-i greu să ți-o păstrezi
Și fiecare lucru așteptat
Îți lasă fără știre un oftat.
Cât ai căta să nu mai simți
Sufletul nu poți să ți-l minți.
Trăind mereu în clipe și în treacăt
Nu poți rămâne rece ca un lacăt.

1965

«Luceafărul», an. XI, nr. 52, 28 decembrie 1968, p. 1.
A apărut cu titlul: *Sihuri*. Mențiune: 11 septembrie 1965.

PASĂREA NECUNOSCUȚĂ

Frumoasa pasăre pribeagă
Mi s-a oprit pe-o cracă neagră
La geam, acoperită cu zăpadă,
Și ciugulea prin ramuri, în livadă.

Era trandafirie și vioaie.
Aș fi poftit-o în odaie
La cald, să o feresc de ger,
Mușcată din pământ și cer.

Cum te-a chemat? De unde ai venit?
Ți-e cuibul undeva, prin asfințit,
Tu, singuratecă, gingașă și streină,
Noaptea pe frig și ziua pe lumină?

Te-aștept să te ivești din nou zglobie,
Nebănuitul sol al meu de bucurie,
Să joci pe craca pomului uscat.

Ai fost și tu odată și-ai plecat.

Geneva, 1965

«Luceafărul», an. XI, nr. 24, 15 iunie 1968, p. 5.

MI-E DOR DE TINE

Paraschivei

Mi-e dor de tine, zvelta mea femeie,
De gura ta de orhidee,
De sânul tău cu bumbi de dude,
De buzele-ți cărnoase, dulci și ude,
Mi-e dor de tot ce se ascunde,
De șoldurile tale tari, rotunde,
De genunchii tăi mi-e dor,
Să-mi strângă capul înlăuntrul lor.
Dă-mi pe limbă să le bea
Balele tale calde, mult iubita mea,
Femeia mea, durerea mea și viața mea.

Tu nu știi că, la rău și bine,
Inima, gândul meu lipite sunt de tine,
Ca iedera te înfășoară
Sufletul meu, cu frunza lui ușoară.
Tulpina ta se-nalță pân' la stele
Strânsă de vrejul gândurilor mele.
Tu nu știi că ești totul pentru mine.
Lumina mea și zările senine,
Văzduhul nalt și apa ce o sorb,
Sufletul meu fără de tine-i orb,
Mâna tânjește, mintea se-ncovoie
Ca spicul de săcară fără ploaie.
Pământul meu te cere, cerul meu,
În care-aud șoptind pe Dumnezeu.
Grădina mea cu poame delicate,
Fântâna mea cu ape ridicate
Țâșnind în sus în soare
Și-aducătoare de răcoare.

Vino, femeia mea, să te mângâi
De-a lungul până la călcâi
Cu buzele, cu ochii, cu visarea.
Mă uit la tine, te frământă ca marea,
Din spume de dantele, din talaze,
Cu peruzele, cu smaralde și topaze.
Strecoară-te sub luntrea mea și lină
Du-mi-o-n adânc și în lumină.

Te cânt ca un copil bătrân,
Lasă-mă să mi te-adorm pe sân,
Lasă-te-ntreagă să îți leagăn moale
În luntre farmecele tale
Și frumusețile tăcute.
Bijuteria mea cu pietre neștiute
Decât de robul tău care te cântă,
Vino încet și mă-nveștmântă
Cu sufletul, cu carnea ta,
Pe care nu o pot uita.

Tu ești iubita mea,
 Stăpâna mea,
 Durerea mea și bucuria mea.
 Noi suntem unul amândoi
 Ca un altoi lângă un alt altoi
 Și-n lumea toată suntem numai noi,
 Ca două cărți legate într-o carte,
 De-a pururi, zi cu zi, până la moarte.
 Să nu mai știu de nimeni, de nimic,
 Puiule mic,
 Nufărul meu deschis
 Plin de parfume rare și de vis.
 Vino, grădino,
 Vino, senino.
 Vino încet ca zborul tiptil de rândunea
 Iubita mea, femeia mea.

(După Petrarca)

LITANII

Parașchivei

1

Mi-e dor amar de tine,
 Să cred că ai murit nu-mi vine.
 Cum ai știut să fii atâta timp cu mine
 Și la noroc și nenoroc,
 Și-acum să nu mai fii deloc?
 Te adormeam pe brațul meu
 Și-acuma dormi la Dumnezeu.
 Desigur, lângă el te simți mai bine
 Decât fusesseși lângă mine.

El e-mpărat, și grația ți-o porți
 Sus, în haremul lui cu morți.

1967

2

Ne căutam destinul în trifoi
 Și-l căutam în câte patru foi.
 Dar tot ghicind în frunza adunată
 Mi s-a uscat buchetul dintr-o dată.

1967

3

Lăsându-mi ochii-n tine să te culce
 Te-am poreclit din toate cea mai dulce.

1967

4

Te sărutai culcată, dar buzele ți-s reci:
 O sărutare fără de răspuns în veci de veci.

1967

5

Când am făcut logodna la bine și la rău
 Eu mă gândeam la tine, nu la mormântul tău.

1967

«Argeș», an. III, nr. 7, iulie 1968.

XC
(1970)

LA AMINTE

Dansează stihul ritmul și pas cu pas îl sună.
O rimă-i mai scâlcie, o rimă e mai bună,
Dar trebuie o rimă și-o pauză la vers,
Cum e și călcătura la horă și la mers.
Căci de se frânge stihul strâmbat și dă în gropi
Și jocul pare-o horă ca de ologi și schiopi.
Să crezi că vor răspunde mai bine la ureche
Când rimele-s mai strânse, păreche cu păreche.
Ce fel de danț e-acela? de surzi? de muți? de orbi?
De cucuvăi? de stoluri de bufnițe? de corbi?
În care joacă strâmbe picioarele de lemn
Și ghebele din cârcă, fără opriri la semn?
Oricât ar fi și mirii și oaspeții de dârji,
Ș-ar auzi un tropot de piedici și de cârji.
Gătît de sărbătoare cu fir, să luăm aminte
Că stihul e o nuntă de graiuri și cuvinte.

E BINE A TRĂI

E bine a trăi și la-ndemână
Oricărui ins măreț, deștept ori prost,
Fie că are umbra lui un rost
Fie că trece ca un fulg de lână.

Dar a fugi cătând alt adăpost,
De țară, de obârșii, de țărănă,

E că, mai tânără sau mai bătrână,
Mai scumpă rânza decât ele-a fost.

Când în oglinzi te uiți ce ești, la tine,
Nu te apucă, patriote, greața?
Și nu-ți roșesc obrajii de rușine?

Cela ce vrea domnie peste țară,
Nu e de-ajuns să-i caute dulceața.
El trebuie să știe să și moară.

VOCE DIN PĂMÂNT

Lumină pe catarge și dedesubt lumină,
Corabia plutise ndelung pe marea lină.
Purta cu ea nădejdea și visurile voastre,
Alunecând ușoară pe-oglinzile albastre.

Pornind curată, nouă, spre zări, printre meleaguri,
Cu vulturi pe catarge, trei pânze lungi, trei steaguri
Se desfăcuse albă din negură și veacuri,
Să caute avânturi și noi nădejdi și leacuri.

Dar obosiți de spații, de țintă și de zare,
Uitaseră cărmacii de cărmă și chemare,
Și beți de băutură, corabia bogată
Umbla și ea pe mare anapoda și beată.

Iscându-se furtuna, bătută și pribeagă,
Cărmacii nu știură primejdia s-o treacă.
Ei au fugit în luntre, vâslind spre alte ape,
Corabia să piară-n adânc, doar ei să scape.

O! dacă vreodată furtuna se va sparge,
Să spânzurați fugarii de steaguri și catarge!

Cât ai răbdat în cărcă să duci un maimuțoi
 Care-ntr-o zi te-aruncă de-a surda-ntr-un război?
 A dat porunci din trâmbiți, v-ați văietat, v-ați plâns
 Și pân' la urmă gloată ca oile v-ați strâns
 Și ați pornit de-a valma, oșteni din două oști,
 Să te ucizi cu oameni pe care nu-i cunoști,
 Chemați și ei cu trâmbiți și tobe, ca și voi,
 Și apăsați de-aceleași metehne și nevoi.
 Trăind în prietenie la grăniți, ani și ani,
 V-ați pomenit deodată, și ei și voi, dușmani.
 Paiata ta-mbătată cu proasta lui paiată,
 S-au dumirit sub masă vrăjmași, de dimineață,
 Și tăvăliți în drojdii, spurcata vărsătură
 V-o vără cu de-a sila în suflete pe gură.
 Te-ai chinuit în mlaștini de sânge, și-n sfârșit,
 Ți-ai biruit vrăjmașul sau el te-a biruit.
 Nu ți-a șoptit pământul mănjit, că din măcel
 Ieșiți sleiți pe viață, cerșind și tu și el?
 Un mângălici va scrie că slava vă-ncunună,
 Adăogând în cronici minciuna la minciună.
 O zi, de sărbătoarea eroilor, te scoate
 Să defilezi cu trunchiul rămas la jumătate,
 Ca toată gură-casca să vie să te vadă
 Împins în căruciorul vopsit pentru paradă.
 Și de abia începe tocmeala cât la sută
 Ești invalid și face și vlaga ta pierdută,
 Și jertfa inimoasă, de sine, pe furiș,
 Alunecă-n tăcere și trece-n mărunțiș.
 Ți-o fi rușine ție, lor nu le e rușine
 Să-și reazăme-nălțimea pe oasele din tine.
 Ciolanele rămase gunoi printr-alte țări
 Ca să se-nalțe domnii își fac din ele scări,
 Că orice-mpărăție se sprijină, băiete,
 Pe temnițe, pe sânge și schelete.

Cu ce te-alegi din luptă tu, ca și el, vrăjmașul
 Când s-a sleit ogorul și v-a pierit sălașul?
 Sau v-ați ales cu-o cruce la cap, sau o să fiți
 Strânși în spitale triste, cu medici plictisiți.
 Rămăși desculți pe zloată copiii tăi și-ai lui
 Nu țin de nici o vatră și sunt ai nimănui.
 Rămân pentru obșteasca uitare și-amintire
 Schilozi de panoramă și bălci, și cimitire
 Și fie-le ușoară vitejilor țărâna,
 Paiatele se-mpacă la urmă dându-și mâna –
 Te poți uita din stradă, în cârji sau frânt pe băț,
 Că domnii de-mpăcare petrec și fac ospăț.
 Apropie-te, Stane, să te întreb, încoace,
 De ce-a mai fost războiul? Ca să se facă pace
 Și maimuțoii noștri să poată să se joace?
 Nu mai fusese pace și până la război?
 Ne bagă-n foc stăpânii și-și bat și joc de noi.
 Că după pace vine război și-ntr-alte părți,
 Cum ies un as de pică, valeți ori popi la cărți.

Din *Cântare Omului*

OSPĂȚ

Limba lui Vodă spânzură moartă,
 Grea de mocirla marelui chef.
 Cupa de fildeș e spartă
 În cioburi punctate cu-argint și sîdef.
 Urcioarele sparte-s ca niște dovleci,
 Boierii-n sofale și-n perini dorm țepeni
 Ca-n câmp o grădină de pepeni.
 Un ciucure acru, de vărsătură
 Le-atarnă din gură.
 Cinstitele bărbi și musteți
 Au drojdii de vechi castraveți.

Și-a tronului sală
Miroase a borșuri și-a var de spoială.
Tunica de aur cu stele și cruci
O-mproașcă strănutul cu bale și mucii
Și până la zori când se usca
Se zbate gustate de muscă.

PUȚOIUL

Boleşnița se-ntinde mereu, din țară-n țară.
Au căpiat stăpânii, se prind și se omoară,
Mințindu-se-ntre dânșii în gânduri și cuvinte.
E veacul împlinirii al celor slabi de minte.

Proorocind în timpuri, Ecclesiastul spune
Că viața strălucirii e tot deșertăciune,
Dar în cuprinsul vremii și al deșertăciunii
El a uitat să puie țicniții și nebunii.

Stricați de la născare, din mângă, toți nerozii
Fac pe cuceritorii, Cezării și Irozii,
Dar tu, popor cuminte, cum nu știi să-i împiedici
Și să-i trimiți să fie cătați la cap de medici?

În loc de tron și sceptru, măcar de cauciuc,
Închide-i între regii-n halat, din balamuc.
Un prost, un bleg și-un găngav păstrați pe tron, și voi
Și țara vi-i purtată de nas de un puțoi.

TATĂ

Ești tată în sfârșit și tu, și poți,
Jucându-te în pat cu-o dinastie,

Răspunzător de marea nebunie,
Să calci copiii altora sub roți.

Stropit cu sânge fraged, de iloți,
Îți vei aduce-aminte? Cine știe!
C-au lins-o câinii proaspăta piftie,
Lăsată-n drum, ca de tâlhari și hoți?

Pe morții din război îi uiți și tu.
Te lepezi și de taică-tu pe moarte.
Ți-e lista nesimțirii lungă. Nu?

Săltându-ți pruncii, fost și nefost rege,
Te poți gândi că și ei mai departe,
Vor fi îndreptățiți să te renege.

BALADĂ

La-nceput de primăvară
Ați lăsat să intre-n țară
Slobodă cumplită fiară.
Sau prin grâu sau prin pădure
Pe-nnoptate să ne fure,
Într-un ceas, de timp, nebun,
Dintre noi pe cel mai bun.

Stați pe graniți de priveghi
De prin veacurile vechi
Alungându-ne dușmanii
Și uneltele Sataniei,
Voi, oșteni cu căpitanii
Și cu furcile, țărani.
Biruințele trecute
Câștigate pe tăcute

Iureș, umăr lângă umăr,
N-aș putea să le mai număr.
De-astă dată-n fel și chip
Vă scriți slava pe nisip.
Printre litere silite
Labele-s întipărite
Ca de haită prin ogradă
Urmele – de pe zăpadă.
Dar, siliți de pază lungă,
Putea somnul să v-ajungă.
Pe când ne furase Domnul
Vă fura și pe voi somnul.
Spuneți-mi ce s-a-ntâmplat
De-ați dormit, și ce-ați visat?
Că nu mai aveți ce face
Credincioși în sfânta pace?
Fiara morții ne-a răpit
Ce-i curat și mai cinstit
Și l-a dus prin râpi deșarte
Peste cerurile sparte,
Peste plânsetul de jale,
Cale neagră, moartă cale.
Fiecare, să și-o știe,
Are-o nouă datorie.
Trebuie într-adevăr
Luată țara în răspăr.
Căutați-o, i încă vie,
Stă ascunsă prin pustie,
Prin pustiul de pe munți
Fiara cu mai multe frunți,
Chibzuind prin găuri sure
Ce și cum să ne mai fure.
Prindeți-o printre ponoare,
Puneți-o-n spânzurătoare,
Ștreangul trageți-i pe gât
Că prea greu ne-a amărât.
Să se afle pân' departe
Că și Moartea are-o moarte.

TEPEȘ DOMNUL

Întinzându-i un buchet
Avea-n mijloc un stilet,
Și curteanul cel mișel
Credea să-l înfigă-n el.
Însă Vodă, de Crăciun,
Sta păzit de câine bun.

OBÂRȘIE

Faci cu mine tot ce poți
Că mă știi că-s neam de hoți.
Neamul meu, unde te duci,
Dă o droaie de haiduci.
Tot pe stânci și-au ascuțit
Vârfurile de cuțit.
Pentr-o baniță de grâu
Îl și scot vioi din brâu,
Și pentru câte o fată
De la horă, înșelată.

OMULE, TU

Tot cătându-i vieții-n coarne
A-nceput să ți-o răstoarne.
Ești fricos că te-abătu
Lenea să ți-o răstorni tu.
Omule, fricos bătrân,
Nu te-nduri să n-ai stăpân.

Ți-e mai bine să fii slugă
Măduva să ți se sugă.
Ia-ți uneltele de muncă
Le ridică și te-aruncă.

NU ȘTIA

Chirilă mutul nu știu ce-a făcut
Că noaptea nu mai este mut.
De cum adoarme lângă noi
Vorbește cu niște strigoi
O limbă nemaiauzită, nemaiscrisă,
Cu niște morți de demult,
Îl tot întreb, îl tot ascult.
Chirilă e și surd și mut
Și încă nu a priceput
De ce l-au luat de-acasă între puști și dus.
De ce l-au judecat boierii mari, de sus,
De ce s-a și lăsat pe mâna lor.
L-a întrebat trei luni un domnișor
Care vorbea și auzea ușor.
Întors pe toate părțile și tuns
Chirilă nu a dat nici un răspuns.

Chirilă, într-o zi din Postul Mare
A fost băgat la închisoare;
Legat și pus în lanțuri cu cătuși.
Și-a tot trecut din uși în uși,
Din tribunale-n tribunale, din procurori în
procurori.

Un an întreg, de vreo zece ori.
Era-ntrebat și n-auzea nimic
Și drept răspuns tăcea chitic.
Jigniți judecătorii că tace întrebat,
Tâlhar nerușinat,

I-au îndoit osânda fiecare.
Tot cu alți ani mereu de închisoare.
El da din cap, se ploconea
Și nu știa că-i osândit pe viață,
Cum nu știa că are
La grefă câteva dosare
Și că-i tâlhar de drumul mare –
Asasinate, jafuri, câte și mai câte
Numai isprăvi din cele mai urâte.
Când se citea pedeapsa, zâmbind a
mulțumire,
Părea că i se pare
Că trebuia pedeapsa să-i fie și mai mare.
Spunea un președinte când se sfârșea
ședința:
– «El știe mult mai bine și-l muștră
conștiința».

Din Flori de mucigai

FABULA MĂGĂDĂULUI

Într-o răspântie, într-adins aleasă,
Se-nghesuia mulțime deasă,
Ca la gâlceavă și bătaie,
Să vadă ce se-ntâmplă în forfota greoaie.
Răcnind câteodată
În gălăgia zvăpăiată,
O namilă păroasă de jivină
Juca sărind pe tălpi, la tamburină,
Dusă de-o javră de țângău cu lanțul. –
Și bucura mulțimea și namila și danțul,
Și ce spunea țângăul pornit și pe discurs.
Era, cum se-nțelege, un măgădău de urs,

Împins și atârnat și tras
 Și dus prin târguri cu belciug de nas.
 – «Ce vă mirați atâta? – zic niște târgoveți. –
 Noi cunoșteam pe vremuri sus-pușii mai
 măreți,
 Jucați cu tamburina, cu ghiersuri și palavre
 Și duși de nas, ca ursul, tot de țângăi și
 javre.»

MĂSEAUA MINȚII

La pragul încăperii mele
 S-a măturat o ladă de dinți și de măsele.
 Gunoiu-n putregaiuri părea să mai păstreze
 Printre carii și-abcese și câteva proteze.
 Alunecând pe-o falcă sleită cu piciorul,
 – «Sunteți dentist?», mă-ntrebă uimit măturătorul.
 Știam de prin ziare de un dentist complet
 Adăogând la plombe vocații de estet.
 – «L-admir, fără-a-l cunoaște mai mult decât în scris,
 Dar îl citesc, și proza lui mintea mi-a deschis,
 Își leagănă gândirea între „să vezi” și „dacă”.
 Și cugetând artistic mai pune câte-o placă.
 Cum vrei să nu îmi placă?»
 – «Credeam că locuiește aci, te rog mă iartă.
 E-a dumnealui, crezusem, măseaua asta spartă.
 De unde-atâtea oase, atunci, aci grămadă
 De am umplut cu ele goșgogeamite ladă?»
 – «Să vezi, venise-odată-ntr-un stol adânc de muște
 O ceată să mă spurce, speriată, să mă muște.
 Mi-a dat ocol o vreme, nerăbdători s-aștepte
 Și repeziți, eroii au dat cu gura-n trepte.
 Crezând să-mbuce carne, au dat de ceasul morții
 Zdrobindu-și căscătura de cremene, cu colții,

Și fără să mai poată, căzând, să se mai scoale
 Cu gurile căscate și cu gingia moale.
 Tu dă-le de pomană, le fie cu noroc,
 Să-și spele și să-și puie măselele la loc.
 Dar ține-ți-l fărășul cu măturile-alături
 Că poate-o fi nevoie, zic și eu, să mai mătur!»

DEDICAȚIE

Pizmașul scuipă-n lacrimile mele,
 Usca-i-s-ar gingia cu măsele,
 Batjocorind oftatu-meu cinstit,
 De cum a tremurat și s-a ivit.
 Intra-i-ar mucegaiurile-n oase,
 Îmi pizmuia și florile frumoase.
 Rămâne-i-ar și limba-n gât,
 De ce, întodeauna fățarnic, m-a urât?
 Pentru că mie-mi plouă pe grădină?
 Că mi-e spălată casa cu lumină?
 El suferă bolând și-l doare
 Că dau știuleții mei mărgăritare
 Și grâul spic mai gros și bobul mare?
 Că plugul mi-e tot nou și tot curat,
 În dimineața sură, la arat?
 Vedea-l-aș spânzurat.
 Că-mi sunt mai iuți și mai deștepți
 plăvanii
 Și mânjii plini în solduri, ca bostanii?
 Că mi-e nevasta sprintenă și ciută?
 Că-i harnică și pricepută?
 Că-mi sunt copiii zdraveni și cuminți?
 Pizmașule, te cred și când mă minți.
 Ne-ai aruncat otravă și-n izvor,
 Spurcându-ne și pâinea lor.

Dar nu m-am plâns și-am îndurat,
Că știu să rabd nemângâiat,
Și murdării și nedreptăți.
Eu mi le-ascund și tu m-arăți.
Ce-s vinovat, dacă-n tot locul
Mă-ntâmpină belșugul și norocul?
Te-am blestemat. pizmașule Cutare.
Să putrezești de viu și pe picioare.

«Luceafărul», an. III, nr. 6, 15 martie 1966, p. 1.
Mențiune: *Din «Antepostume».*

FABULĂ

- «Pe profeți, ca pe omizi,
Îi pândești și îi ucizi.»
- «N-am nevoie de profeți,
Ci de oameni mălăieți.»
- «Vreau ca omul să ia foc,
Nu-l vreau stins și dobitoc.»

MITITEII

*Iar deasupra tuturor
Va vorbi vrun mititel,
Nu slăvindu-te pe tine,
Lustruindu-se pe el.*

Dacă stai să-i mai ascuți
Mititeii-s mult prea mulți.
Rostuiți adeseori
Ți-au ajuns și autori.

PURICILE

Purice afurisit,
M-ai întors mereu în pat.
Două nopți m-ai zgândărit,
M-ai lucrat și m-ai mâncat.

Purice nelegiuit,
Cu un dești muiat în gură,
Pe cearșaf te-am urmărit,
Să te prind din săritură.

Și-ai sărit și resărit.
Uite-l vine, uite-l suie.
Te-am pierdut, iar te-am zărit.
Uite-l iarăși, iarăși nu e.

De-ai putea sări ca el,
Ți-ar ajunge, ca-n povești,
Cinci minute și nițel
Din Predeal la București.

MUSAFIRUL

Un păianjen mi se lasă
Din tavan, pe fir, pe masă.
Și se-ntoarce iar pe fir.
– «O să ai un musafir»,
Mi-a prezis bucătăreasa.
Pe când el își țese plasa,
Suind de-a-ndaratele,
S-au adus bucatele.

Musafirul e de față,
Că jucând mereu pe ață,
Se desprinde, se agață
Și-nnodând să nu și-o rupă,
Ți-a căzut de sus în supă.

«Caie-program. Teatrul Național I. L. Caragiale».
Stagiunea 1969-1970, p. 4.

CUCUL

An de an, în primăvară,
Noi spoiam pe din afară
Și-n odăi, casa cu var
Și-o făceam mărgăritar.

Dintr-o salcie și-un nuc
Ne cânta un glas de cuc,
Și, venind ca din strămoși,
L-ascultam muncind, voioși.

Cucul cel obișnuit
Anul ăsta ne-a lipsit.
Salcia iar s-a-nflorit,
Nucul iarăși a-nverzit,
Cucul nostru a murit?

«România liberă», an. XXXVIII, nr. 1106
21 mai 1980, p. 2.

INSCRIȚIE PE MASA DE PRÂNZ

Părinți, copii, surori și frați
Să vă găsesc întodeauna adunați

În jurul meu pe alba față-a mesii
Cu un buchet al florilor miresii.
Băgați de seamă că astăzi ca și mâine
Mâncarea-ncepe de la pâine
Sfințită cu strădanii și sudoare.

LITANII

Ștergeți-mi numele –
El nu mai are rost să fie citit.
Eu niciodată-nu mi l-am iubit.
Mi l-am urât și-atunci când era aplaudat.
Aveam cu cine scri și pentru cine.
Acuma slovele-mi rămân streine,
Că nu mai este cine să mă-ndemne,
Și las hârtiei niște semne.

Tovarășa de-o viață,
Topită-ncet, a intrat în ceață.
Nu mai e seară, nici dimineață.

21 iulie 1966

DOAMNĂ MOARTE

Mă ispitești de-o viață-ntreagă
Să-mi cazi prin farmecele-ți dragă
În mantii și dantele și belșug.
Și m-am trezit dormind cu tine-ntr-un coșciug.

DISTIHURI

1

TEATRU

Tot jucând lachei și regi
Nu mai știi cu ce te alegi.

2

Sus te-așteaptă-n lume slava,
Tu, pândește-i jos otrava.

3

Pe la clopotul chindiii
Roma-și strigă-n vânt copiii.

CĂLĂTORIE ÎN VIS (1973)

S-A SPULBERAT

Trecutu-l știm atât cât l-am aflat
C-a fost trăit și că s-a spulberat.
Acumul se trăiește tot la fel.
Se spulberă-n tăcere și nevăzut și el.
Nu-l înțeleg de noi cum se desparte,
Trăind cu noi și totuși mult departe.
Că viața-și pierde și văzută drumul,
Ca umbra și ca fumul.
Au fost frumoase și trăite toate.
Firește, zice gândul, și se poate.

Trăiește-ntr-adevăr tot ce se vede?

1966

«Contemporanul», nr. 7, 11 februarie 1972, p. 1.
Cu titlul general: *Tudor Arghezi – inedit.*

NU ȘTIU

Mi-e frică.
Nu știu de ce mi-e, mamă, frică.
Mi-e frică de umbră și de soare,
Mi-e noaptea prea lungă și ziua prea mare.
Orele trec încalcite și-ncete
Parcă bolnave și parcă bete

Și se opresc toate la mine,
Se uită zgâite ca niște măști și chipuri străine.
Mă cercetează, mă întreabă, fără chemare,
fără cuvinte.

Sunt ca un om care ascunde și minte
Și nici eu și nici ele, nici una,
Nu știu care-mi este minciuna.

Am mințit
Că m-am născut, că am trăit?
Și eu m-am născut? Și eu am trăit?
Nu-i dovedit.

Mai mult m-am iscat,
Ca pirul uscat.
Ca un coșar, plecat să măture azurul.
Dar am trăit suind mereu o scară
Care iese din lume afară
Îngreuiat mereu de o povară
Simțită însă nevăzută.

Am numărat treptele, o sută,
O mie, mii multe și număr și-acum
Că nu mă pot opri din drum,
Că dacă m-aș opri, ca ins ce sunt, de sânge,
Scara e subredă, se-ncovoie și s-ar frânge
Și mi-e frică și să nu cad
În cine știe ce lume de Iad.
Și orele, măștile m-așteaptă
La fiecare treaptă,
Frumoase sau schimonosite,
Presimt că-mi caută o vină
De pe când nu eram în lumină
Să mă acuze, să mă judece
De pe când eram încă în scutece.

1953

«Contemporanul», nr. 52, 24 decembrie 1971, p. 1.
Mențiune: *Inedită*.

SOROC

Când îmi face noduri ața
Să te joci mă-ncepi de-a viața.
Când îmi scapă din mâini cartea
Pari să mi te joci cu moartea,
Învățași atât să poci
În vecie, să te joci?

Studioul de poezie (Radiodifuziunea Română), 1972.

GRAVURĂ-N LEMN

Pământul arde negru, brazda grasă
Și-așteaptă încolțirile să iasă.
Câmpia pregătită pentru rod,
A fost lucrată-n dungii, ca un năvod.
Și măgurile vinete din zări
Duc scoarțe și plocate pe spinări.
Pogoanelor urzite cu-mpletituri de plasă
Le mai lipsesc mătasea de țesătură deasă
Și florile ușoare, pe care cu un ac
De sticlă luna, noaptea, le-anină de-un arac.
Nu trece nici o lună și cucul o să vadă
În sălcii, spânzurată de crăci, câte-o broboadă.
Pe mostiștea de mâluri, zăcută de zăduf
Se va întinde lunca de lănci și pământuf.
Un șir de plopi purcede: un clopot poate-i cheamă:
Călugări lungi, cu părul vâlvoi și în dulamă.
Amurgul le încearcă jur-împrejur, în schimb,
Odăjdii și stihare și chivăre de nimb.

Un șarpe se strecoară prin lintițile crude
Și nici nu se aude.

1943

«Manuscriptum», an. III, nr. 1, 1972, p. 70-71.

LA UN CONAC

Vorbeam cu un confrate, poet și vânător.
Trecuse peste noi o mierlă-n zbor.
În loc să prindă, cum era mai bine, muște,
Era mâhnit că n-a putut s-o-mpuște.
Că își uitase pușca s-o ia din cui, de-acasă.
Se frământa ca mîța nervoasă pe picioare
Că nu putuse mierla s-o doboare.
Că s-ar fi bucurat de fericire
Să-i prăbușească zborul în plutare.

Cum le-ascultam cântând odinioară
Simții că amintirea suavă mă-nfășoară.
Și îi spusei că mierlele îmi plac.
Stăteam pe prispa unui vechi conac.
El mi-a răspuns, lumina se-nserase,
– «Da, e știut că toamna sunt mai grase.»

1965

«Contemporanul», nr. 4, 21 ianuarie 1972, p. 1.
Cu titlul general: *Tudor Arghezi–inedit*.

NĂLUCA

Înghite, omule, înghite,
Toate paharele-otrăvite
Pe care ți le-aduce fiecare
Și toată ziua câteva pahare,
Că vremea trece numai pe-mbătate,
Pe fund, întreg sau gol pe jumătate.
De aur, de argint ori de cleștar,
Paharul e frumos, dar e amar.
Și cine ți-l aduce pus pe tavă
Știa sau nu știuse că-i fiere și otravă.
Dar a surâs și te-a-mbiat atât
Că trebui' sărutat și dat pe gât.
Veninu-i dulce, moale și frumos,
Când mai subțire, când ceva mai gros
Și nu ți-e dat întreg și dintr-o dată:
O picătură zilnic strecurată
La sete, osteneală și sudoare,
Și de te bucuri sau ceva te doare.
Îți arde capul sau ți-e rece,
Mai ia o gură, poate că-ți mai trece.
Lucrează nesimțită doctoria
Ca mulțumirea și ca bucuria.
Paharul zboară tot din mână-n mână
Și-o zi pe alta numai se amână.
Se-ntoarce cupa fermecată,
Să mai încerci și să mai bei o dată.
Veninul, lin, dospește-n toate
Și-n cele necurate și curate
Și-n ură și-n înțelepciune.
Primește-l nentrupt și te supune.
El nu lipsește vârstelor nici una,
Ca din oricare adevăr minciuna.
Te minți și tu și vremea ta te minte
Cu năluciri, icoane și cuvinte.
Mă doare, dar otrava se duce înainte,

Îți scapără privirea și gura ți-e bolnă
Ai mai băut o spumă de otravă.
Că-o iei fierbinte sau ținută-n ghiță
Otrava din pahare se cheamă-n carte viață.

9 noiembrie 1954

«Almanahul literar». 1971. p. 65

PENTRU ASEMENEA SMINTEALĂ

Ce ți-e frate, ce ți-e vere,
Mut și fără de putere?
Când ești galben, când ești verde.
Ce te-apasă? Ce te pierde?
Aș vrea mult să-ți dai de leac.
Dar nu știu ce să-ți mai fac.
Aș vrea-ntâi să înțeleg
De nu pot să te dezleg,
Doar descântecul de poate
Să-ți aducă sănătate.

Să-ți fac poate vreo fiertură,
Să-ți dezleg vreo făcătură.
Că-i la gât ori subsuoară,
Boala nu ți-e prea ușoară.
Însă parcă mi se pare
Că-ntr-alt loc ascuns te doare.
Un cârcel încolăcit
Făcut nod în el, cu zgârci
Ca la șerpi, ca la năpârci.
Pentru asemenea sminteală
Leacul nu-i nici în cerneală.
Am un petec de grădină
Cu fărâme de lumină.

NĂLUCA

Înghite, omule, înghite,
Toate paharele-otrăvite
Pe care ți le-aduce fiecare
Și toată ziua câteva pahare,
Că vremea trece numai pe-mbătate,
Pe fund, întreg sau gol pe jumătate.
De aur, de argint ori de cleștar,
Paharul e frumos, dar e amar.
Și cine ți-l aduce pus pe tavă
Știa sau nu știuse că-i fiere și otravă.
Dar a surâs și te-a-mbiat atât
Că trebui' sărutat și dat pe gât.
Veninu-i dulce, moale și frumos,
Când mai subțire, când ceva mai gros
Și nu ți-e dat întreg și dintr-o dată:
O picătură zilnic strecurată
La sete, osteneală și sudoare,
Și de te bucuri sau ceva te doare.
Îți arde capul sau ți-e rece,
Mai ia o gură, poate că-ți mai trece.
Lucrează nesimțită doctoria
Ca mulțumirea și ca bucuria.
Paharul zboară tot din mână-n mână
Și-o zi pe alta numai se amână.
Se-ntoarce cupa fermecată,
Să mai încerci și să mai bei o dată.
Veninul, lin, dospește-n toate
Și-n cele necurate și curate
Și-n ură și-n înțelepciune.
Primește-l nentrerupt și te supune.
El nu lipsește vârstelor nici una,
Ca din oricare adevăr minciuna.
Te minți și tu și vremea ta te minte
Cu năluciri, icoane și cuvinte.
Mă doare, dar otrava se duce înainte,

Îți scapără privirea și gura ți-e bolnavă
Ai mai băut o spumă de otravă.
Că-o iei fierbinte sau ținută-n ghiață
Otrava din pahare se cheamă-n carte viață.

9 noiembrie 1954

«Almanahul literar», 1971, p. 65.

PENTRU ASEMENEA SMINTEALĂ

Ce ți-e frate, ce ți-e vere,
Mut și fără de putere?
Când ești galben, când ești verde.
Ce te-apasă? Ce te pierde?
Aș vrea mult să-ți dai de leac.
Dar nu știu ce să-ți mai fac.
Aș vrea-ntâi să înțeleg
De nu pot să te dezleg,
Doar descântecul de poate
Să-ți aducă sănătate.

Să-ți fac poate vreo fiertură,
Să-ți dezleg vreo făcătură.
Că-i la gât ori subsuoară,
Boala nu ți-e prea ușoară.
Însă parcă mi se pare
Că-ntr-alt loc ascuns te doare.
Un cârcel încolăcit
Făcut nod în el, cu zgârci
Ca la șerpi, ca la năpârci.
Pentru asemenea sminteală
Leacul nu-i nici în cerneală.
Am un petec de grădină
Cu fărâme de lumină.

De cum dă din ea o floare
Tremuri ca de gălbinare.
Suferi greu și te usuci.
Te-nfiori și ai năluci.

Într-o zi de sărbătoare
Când venise-ntregul soare
Să mă-ndemne, să mă vadă
În grădină și ogradă,
Sufletul ți-a leșinat
De un rău necăutat.
Buba sufletului, frate,
Ți-a crăpat pe jumătate,
Îmi e milă, frățioare,
Buba să nu te omoare.

Studioul de poezie (Radiodifuziunea Română), 1972.

DA

Da, doctore, mă doare dar nu unde m-apeși,
Mai dedesubt, năuntru, mai departe,
Durerea mea, din mine, e dincolo de mine.
Nici eu nu știu de unde vine.
E-o luptă între îngerii și diavolii din mine.

Mă tem să nu se-mpuțineze îngerii în lupte.

Genève – Hôpital Cantonal

«Caiet-program. Teatrul Național», 1972, p. 3.

INSCRIȚIE

Nu-i nimic de pus în loc,
Ori îl ai, ori n-ai noroc.
Am trecut ades prin foc
Ca un vânt. Aveam noroc.
Nici talentul, arză-l focul
Nu te ține cât norocul.
O fi prost
Cum e și-a fost
În ce face, dobitoc,
Dar a-nvins. Avea noroc.
Du-te-n neguri și furtună
Ai noroc: ți-e vremea bună.
Și te-ntoarce sănătos.
Ai noroc. Ești norocos.

Din *Caietul albastru*

«Steaua», an. XXIII, nr. 15, 15 august 1972, p. 21.

MÂNGÂIERI

La toate relele, bunica
Răspunde: «Maică, nu-i nimica».
Și nici un fel de norocire
N-o scoate nicidecum din fire.
Gându-i cuminte și blajin
«După furtună, spune, e senin.
E timp urât și timp frumos,
Că viața are sus și jos».

Mă uit la buze și sprincene,
La ochii ei, cu pleoapele alene.

Tare-a mai fost frumoasă și bunica!
Dar zice că nici asta nu-i nimica.

Când își strecoară ochii verzi, agale,
Ca printr-o crăpătură de migdale,
Îmi spune-n șoaptă: «Ce mai pui de lele
Fusesem în zilele mele!
Zvâcneau în mine niște draci!...
Nu e nimic! Ce poți să faci?»

Aprilie 1956

INSCRIȚIE

Dintre sutele de prieteni
Îngropați, tu nici te cletini.
Mândru că urcai prea iute
Ai căzut pe nevăzute.

Nu te-ai grozăvit destul
Să îmbătrânești fudul?
Să-i răspund ceva nu pot.
Poate totul, știe tot.

Din «*Caietul albastru*»

«Caiet-program. Teatrul Național», 1972, p.3.

CELA CE ZIDI STATUIA

Pe o bancă se gândește un bunic spoit de soare,
Cu copacii dați în leagăn de un vânt duios și lin.

Dimineată preacurată dulce ca o sărbătoare
Și-ntristată nu se știe pentru ce câte puțin.

Ager între noi pe soclu-i un fecior de bronz privește
Beat, cu mâna ridicată, cerul ca un ochi de mare.
Și pe șoldu-i gol și fraged ochiul ni se odihnește
Lângă câte o insectă sau omidă zburătoare.

Cela ce zidi statuia a slăbit plecat pe daltă.
Tânăr și vioi și dornic ca izvorul ce se naște
I-a dat viața lui întreagă scursă caldă prin unealtă
Și-a murit cu dânsa-n brațe fără a se putea cunoaște.

Cel ce-a zămislit moșneagul, i-a dat viața cu măsură
Și vecia pentru sineși s-o păstreze a știut.
El a fost întâi și fi-va cel din urmă din natură.
Oh, de câte ori, Părinte, trecătorul te-a ntrecut!

«Contemporanul», nr. 25, 16 iunie 1972, p. 1.

Cu titlul general: *Tudor Arghezi-inedit*.

CHILIA

*Scrisă pe albumul actorului
din «Seringa», Ion Isaia*

Mai nainte de lumină
Clopotarul s-a sculat.
Luna-i încă prin grădină
Când s-a dat el jos din pat,
Băjbâind ca o albină.

În chilie lampa lui
Răsări prin geam în cui.

Clopotaru-i cocoșat.
Mai visează lângă pipă.
Casa-i stă-ntr-un dâmb sucpat,
Ca un corb într-o aripă.

Turla se ridică-naltă
Până-n lumea cealaltă
El se pleacă, se îndreaptă,
Suie scara ca burghiul,
Cu cocoșa, treaptă-n treaptă,
Parcă-și duce-n sus sicriul.

Când va fi acolo, sus,
Stelele se vor fi dus.
Peste dânsul o să cadă
Raza proaspătă de soare.
Raza însă n-o să-l vadă
C-a tocat de sărbătoare.
Deși limpede și albă,
Frate-meu, lumina-i oarbă.

25 februarie 1959

«Contemporanul», nr. 51, 17 decembrie 1971, p. 1.

PACTUL ATLANTIC

Vaporul ancorat în marea mare
De două zile-n larg, e-n așteptare.
S-a hotărât, nainte de-a mai scădea elanul,
Să fie mărturie, în spațiu, și oceanul.

Se iscălește astăzi jurământul
De înfrățire-a păcii cu pământul

Și se-ntâlnesc pe bord, nitam-nisam,
Doi negustori, John Bull și Onkel Sam.

Asociați în duh să se afigure,
Ei reprezintă, totuși, două firme
Și două contabilități,
Scrășnind din dinți subț rasele mustăți.

Că nu s-a rupt gingia-n strâns engleză
E că măselele din fălci sunt de proteză
Și, că și Sam, vioi sau pesimist,
E cunoscut ca un dibaci dentist.
La bridge, după gustare, lăsându-se cortina,
Dolarul se va bate la sânge cu sterlina.

Dar ceasul e solemn, și-ncetișor
Cei doi cumetri urcă pe vapor;
Vulpoi bătrân, aproape niște babe,
Ei mestecă în chewing-gum silabe.

Unul și altul vin pe punte-agale
-Din două părți, cu călcătura moale,
Citind în câte-o carte, în Biblie, ce spune
Un psalm de-nsuflărire, -o rugăciune.

E vorba să se afle în lume și să-nveți
Că Biblia mai are doi sfinți și doi profeți.

EPITAFE

[1]

Cimitir dintre pustii
Celor îngropați de vii.

[2]

Pentru-o ceată de caiafe
Scri-am rând de epitafe.
Crima trebui să mi-o știi
Că i-am îngropat de vii.

[3]

Căinele-și desface cracul
Și drept plâns de rugăciune
Pe mormântul lor se pune.

[4]

Dante-mi spuse dintre popi,
«Eu i-am pus în iad, tu să-i îngropi».
Se ivise printre plopi,
«Tu, pe-ai tăi să ți-i îngropi!»

DISTIHURI

1

Zise, după ce i-ai dat,
El că te-ar fi-mprumutat.

2

Când îi dai un cap de ață,
L-ar dori fără povață.

3

Te ispitise gândul și pofa visătoare,
Dar nu intra în jocul contrastelor vulgare.

4

Vrei să fii stăpân și Domn,
Trage-ntâi un pui de somn.

5

Neputând să te sarut
Îți fac versuri de urât.

6

Cât mai sunt pe lume viu,
Nu trăiesc decât când scriu.

7

Măcar în ziua ultimei mișcări
Scuțiți-mă de tâlcuri și-ntrebări.

PLAJA

Într-o vară, astă-vară,
Mii, cu zecile de mii,
Tăbăraseră pe țară
Sumedenii de copii.

Pe câmpia de nisip,
Dintre Dunăre și Mare,
Nicăieri nu era chip
Să mai dai de omul mare.

Parcă mamele și tații,
Sfătuiți de un bunic,
Se vorbiseră, ca frații,
Să dea loc omului mic.

Încât țara se umpluse
De puștani întinși pe brânci,
De bălțate catrafuse
Și de pici zglobii și țânci.

Ni se pare, spuneau unii,
Cocostârcii și lăstunii,
Că, trecând pe ghioi un tren,
S-a-ntâmpnat un fenomen.

Oamenii de pân-atunci,
Într-un ceas, pe ne-așteptate,
Au scăzut, din mari și lungi,
La mai mult de jumătate.

Și pitcocii, așadară,
În dogorile nămiezii,
Se-nvățau numai să sară,
Ca lăcustele și iezii.

Plaja-ntinsă, mișunată
De scânteii, ca de beteală,
Ajunsese dintr-o dată
Furnicar și tăvăleală.

Vrăbii, rândunici și pești
Bănuiau că-i o năvală,
Pogorâți ca din povești,
De pitici în pielea goală.

Forfotele de ștregari,
La Mamaia și Constanța,
Nu știau că-s de școlari
Și că se-ncepea vacanța.

Vasile Roaită, 1953

«Cravata roșie», nr. 17, septembrie 1953, p. 2.

ȘCOALA

Ei plecaseră-ntr-o seară,
Mai bondoci și mai lungani,
Și porniseră din gară
Când mai smezi, când mai bălani.

Dar pârlîți a turtă dulce,
S-au întors de ciocolată.
Lăsând marea să se culce,
C-ajunsese zvăpăiată.

S-au întors băieții-acasă,
Ca să intre-ntr-altă clasă..

Din talaze răscolite,
Cer în ele, ele-n cer,
Ei aduc, pe-nsuflețite,
Mușchi de bronz și tălpi de fier.

Că strădania le cere
Cerbicie și putere.

Se-mbulzesc la școli grămadă,
Mândri, sprinteni și vioi,

Rând pe rând, ca la paradă,
Câte patru, câte doi,
Vrând să intre toți mai iute,
Sunt la poartă vreo cinci sute.

De-a broscoiul și de-a racul,
Capra, leapșa s-au trecut,
Cu căderi de-a berbeleacul
Și nădragul descusut.
Vine ceasul să le placă
Altă trântă și-altă joacă.

Lupta-i numai întreruptă.
Mai frumoasă pentru ei,
Se încinge altă luptă,
Între carte și condei;
Între minte mai ales
Și-nțelesul de-nțeles.

Căci la trupul sănătos
Va răspunde, mulțumită
Că-i de bine și folos,
Mintea nouă și-ascuțită.

Ziua școalei: sărbătoare.
O-nsemnăm în călindare.

Septembrie 1953

«Gravata roșie», nr. 17, septembrie 1953, p. 3.

PICIU SE ÎNSOARĂ

Piciu are patru ani
Și a strâns optzeci de bani.
Are și el capital.
Vrea să cumpere un cal
Ca să umble-n târg călare.
Iar cu restul să se-nsoare.

După sfatul și-al pisicii,
I-a propus s-o ia, bunicii,
Dar bunica-a refuzat
Să mai creadă la bărbat,
După soțul decedat.

Piciu-atunci s-a supărat,
Însă, peste un minut,
Supărarea i-a trecut.
Și și-a zis cu nepăsare:
«Dacă nu vrea mama-mare,
Asta-nseamnă că-i o proastă;
Iau pe mama de nevastă».
Maică-sa răspunse-ndată,
Curios, că-i măritată.
A-ncercat la tinere
Dacă-l vor de ginere.
Domnișoarele pețite
Au răspuns că-s logodite,
Și-n cele mai multe cazuri
Se-ngâmfa, făcând și nazuri.

Și, ca mama, nici o rudă
Nu voia măcar s-audă,
Fierbând laptele cu griș,
De bărbat și măritiș.

Bombănea în urma lor:
– «Dacă nu vreți să mă-nsor
Și nici una n-ați primit,
Nu mă-nsor, dar mă mărit».

După toate ce-a pățit,
Dus în brațe la pețit,
Bietul Piciu a rămas
Tot flăcău și de pripas.
Și-n ajun de sărbători
Vădov de vreo șase ori.

Dar și-a luat și el răsplata
Și s-a însurat cu tata.

1952

ȘOARECELE DEZMOȘTENIT

Unui copil

S-a ivit un șoricel.
Nu te supăra pe el.
Nu e nici el vinovat
C-a intrat la tine-n pat.
Fără blană, vai de el!
N-are cel puțin flanel,
N-are cel puțin o bască
Și-a venit să se-ncălzească.
Și apoi, din moși strămoși,
Umbă tot fără galoși.

Dătătorul de cojoace
A uitat să-l mai îmbrace.
Iarna, vara, an de an,
E desculț și-i tot golan.
Barem s-ar fi dat la șoareci
Un ițar sau niște cioareci,
Ori s-ar fi-mpletit de mână
Niscaiva ciorapi de lână.
Pe ninsoare și pe ploaie,

Dintr-o stație-n odaie,
Eu le-aș fi făcut, odată,
O cale mică ferată
Pentru trenuri și-un tramvai,
Ca să nu ia guturai.

Uite-l, mișcă din mustață.
Ia-l în palmă și-l răsfață,
Că atât așteaptă bietul.
E gingaș. Ia-l cu încetul
Și-nvelește-l binișor,
Să nu-i frângi vreun picior,

Între perini, lângă tine,
El se simte tare bine.
Cugetă, din când în când,
Că-i copil și că-i flămând
Și apropie-i de gură
Câte o firimitură
De salam sau prăjitură.

Însă, vezi, să nu ia seama
Nici bunica și nici mama
Sau mătușa,
Când or să-ți deschidă ușa,
Că îngălbenesc de frică
Spăimântate, va să zică
Și, ca de un beteșug,
Țipă, tremură și fug.

Octombrie 1952

«Caiet 47. Teatrul Național», Stagiunea 1977-1979, p.
Mențiune: *Inedit*.

MELCULE

Melcule melc
Codobelc.
Scoate coarne boierești
Dar de ghimpi să te ferești.
Du-mi-te la baltă,
Unde-i apa caldă.
Vezi pe unde trece
Unda cea mai rece,
Creața și-mpletită
Cu sfori de răchită

Și când și tu treci
Vezi să nu te-neci.

Nu te du la Dunăre
Că-i e apa turbure
Și numai la față
Râde și răsfată.
Și-n adâncu-i toată
Apa e șireată
Sforile-i se-ascund
Și te dau la fund.

Nu știu cum te cheamă,
Codobelca mamă.
Însă ce-o să zică
De-o băga de seamă
Ică sau Ionică,
Diseară, la masă,
Neîntors acasă,
În bordeiul ei,
Dac-ar fi să piei?

«Manuscriptum», an. III, nr. 2 (aprilie-iunie 1972).
Pliant

DESLUȘIRI
(1980)

ÎNDOIALA

O zburătoare mică a făcut popas
La cârturarul nostru, pe compas,
Pornită-ncoa din cine știe
Care stihie de hârtie,
Îndrăgostită de cristale
Și pogorând pe masă în spirale,
Gângania, de patru ori la fund,
Și-a tăvălit mitul rotund,
De patru ori, cu aripa murdară,
Fu scoasă teafără din călimară,
Și, cârturarul dacă nu veghea,
Ar fi murit în ceașca de cafea.
El o scrutează cu nedumerire
Zburând între garoafe și psaltire
Și întocmită ca un giuvaier,
O platoșă de smoală și de fier,
Încondeiată cu cinabru, strânge
Felul de minte, felul ei de sânge,
Chirilică, duhovnică, străbună
Ca o-ntreită consună
Din «Tatăl nostru carele»
A tras de-a pururea zăvoarele
Infinitului bizantin
Și-n vecii vecilor. Amin.
Închide lampa, dragă cârturare,
Și cărțile cu proze literare
Și pune-ți perini capului, pe pat.
Gândacul minuscul te-a tulburat.

1925

«Cetatea literară», an. I, nr. 1, 19 decembrie 1926, p. 2.

[CINE TE-A FĂCUT, CIOCANE...]

Cine te-a făcut, ciocane,
Ca să bați pe nicova
Necurmat câte ceva.
Lanțuri, lacăte, piroane,

Săbii, sulii și topoare?
Orice om a fost menit
S-aibă cheie și cuțit
Negreșit, în cingătoare.

Furând fierul din izvor
Îți fusese însă scris
De hoțit și de ucis,
Să te faci uneltitor?

Insului cu brațe goale
Îi faci vârfuri și tăiș
Să le-mplănte pe furis
Mâna, dulce-n carnea moale.

1935

«Luceafărul», an. XX, nr. 29, 16 iulie 1977, p. 7.
Mențiune: *Inedită*.

CONFIDENȚE

(Variantă)

Abia trezită dintr-un vis grădina,
Din somnul ei curat dintru-nceput
Că o și tulbură cu fulgere lumina
Și tâlhăria roiului limbut.

Ca niște ochi se-ndreaptă către mine
Cu genele subțiri trandafirii
Floarea deschisă a tulpinii pline
De căutări sfioase de copii.

Fieștece răsad, cu îndoială,
Își spune visul lui sau și-l ascunde.
Bobocii tari cu moțuri de beteală,
Mugurii albi cu gulere rotunde.

Mărturisește, puică micșunea,
Șoapta ce stă pe buza dumitale
Și-ți lasă sufletul de catifea
Să-și scoată tot oftatul din petale.

Voi bate-albinele de la prisacă
Și vă voi apăra de soare și de stele,
Căci eu sunt tatăl vostru, dacă
Și voi sunteți fetele mele.

1936

«Muzică și poezie», an. I, nr. 9-10, iulie-august 1936, p. 12.

CE-A MAI RĂMAS

Mușța, musca, viermele limbut
L-au murdărit cu cât sânge-au băut,
Fălindu-se cu ghiersul și scriptura.
Unde vi-i slava, unde vă e gura?

Mai știe cineva că-n neamul lor
Limbricul cu hrisoave era nemuritor?
Și că din fugă, clipa, seminția
Și-au luat tovarăș toată vecinicia?

Stăpâne prea slăvit, isteț ori prost.
Ce-a mai rămas din cât ai fost,
Și-n care drojdii siderale
Zac semnele puterniciei tale?

1944

«Contemporanul», nr. 50, 8 decembrie 1972, p. 1.

MASCA LUI

Schimbă mască după mască,
Mai ușor să se târască.
Spune după care mască
Ai vrea fața să-ți cunoască?

1945

«Contemporanul», nr. 52, 22 decembrie 1972.
Mențiune: *Vechi manuscrise.*

[BUJORII RÂND PE RÂND SE RĂSFIRĂ...]

Bujorii rând pe rând se răsfiră
Căzând pe masă-n luciul ei oval,
Neștiutori c-au început să moară
În blidul lor albastru, de cristal.

S-ar fi părut că fiecare clipă
Îi risipește, foaie după foaie.
Trecând prin flori, a timpului alică
Le tremură, le scutură, le taie.

Vom mai putea, destine vegetale,
Privi-mprejur că viața ni se lasă
De pe tulpină, moale și frumoasă,
În palide conture de petale?

1950

«Contemporanul», nr. 41, 10 octombrie 1975, p. 1.
(Tudor Arghezi—inedit.)

LASĂ-MĂ, NOAPTE...

*O copie pentru camarada
Eliezer Frenkel*

Lasă-mă, noapte, ție să mă-nchin.
Când ochii toți ai lumii-au adormit
Și-auzul ei a fost pecetluit —
Ziua pribeag, bezmetic și strein.

Înviorat în aripile grele
Îți turbur leacurile de pe unde.
Iată-l că intră-n ape Cel-ce-se-ascunde
Scrutărilor și gândurilor mele.

Durerea mea e mult nemăsurată
Și toți bolnavii-n pâlcuri, din Scripturi,
N-ar suferi cât râpa de vulturi
Trezită-n mine deodată,

Când toți betegii, frânții și aiurii
S-ar învoi să plângă laolaltă,
Din lumea ceasta și din ceealaltă,
În seceta livezii și-a pădurii.

Noapte de fier, cu săbiile noi,
Vameș luntraș al apelor stinghere,
Îmbracă-mă cu zale de putere
Și dă-mi odăjdii grele, de război.

Mărțișor, 12 octombrie 1948

«Luceafărul», an. XXII, nr. 7, 17 februarie 1979, p. 1.

E FRIG!

Cade alba ei funinge,
Ninge, de o lună ninge
Prin zăpadă ori omăt
Te dă vântul îndărăt.
Zi-i omăt ori zi-i zăpadă
Cresc nămeții ei grămadă.

Maică-ta nu te mai scoală
Să te duci pe ger la școală
Să-ți înghețe zece dește
În mânuși — Doamne ferește —
Și să degeri, așadar,
Pentru un abecedar
Și pentru o petică
De niște-aritmetică.

Ți-aș da și eu o povață
Care-n școală nu se-nvață:
Dă-mi-te mai des pe gheață,
Mai scrântește-ți câte-o mână
Și-un picior pe săptămână.
Vezi că sâmbetele nu se
Duce nimeni cu o tuse,

Iar duminica,-n sfârșit,
Scoală-te înzdrăvenit.
Lunea, când îți tragi ciorapul,
Ia durerile de-a capul.

Cea mai bună-nvățătură
Lângă vatră, la căldură,
Potrivită pe nevoi
O dă dascălul pisoi.

1948

«Luceafărul», an. XXII, nr. 20, 19 mai 1979, p. 1.
(Tudor Arghezi—*inedit*.)

[CINE VINE LA RĂSCRUCE?...]

Cine vine la răscruce?
Cine vine și se duce,
Cin'se duce, cine vine?
Doniți goale, doniți pline?

Azi e plină, azi îi seacă,
Și fântâna vine, pleacă,
Vrea să plece, vrea să treacă.

1950

«Contemporanul», nr. 1, 2 ianuarie 1976, p. 1.
(Tudor Arghezi—*inedit*.)

[ADESEORI, DE-MI TRECE PRIN AUZ...]

Adeseori, de-mi trece prin auz
Cântecul cui, nu știu, din depărtare,
Sufletul meu din somnul lui trasare
Și se ridică pare că-n picioare
Și cercetează zarea până sus.

În ochii sufletului deodată
Arde Tăria strânsă-n fundul lor,
Și ochii sufletului meu mă dor.
Rănila vechi sunt vii și vor
Să le rămâie urma-n veci nevindecată.

1950

«Contemporanul», nr. 8, 20 februarie 1976, p. 1.
(Tudor Arghezi—*inedit*.)

BUCOLICĂ

—Poți începe!...

Frunza vocea și-o ridică peste munte.
Zece mii de catedrale au pornit cu glasul lor,
Și pădurile-n picioare, dedesubtul zării crunte,
Iau, din piscuri și adâncuri, parte geamănă la cor.
Ca să fie dulce însă axionul de-ncercare
Pasărilor băt în cobze, în cimbale și viori.
Ca pe-o catifea conturul albelor mărgăritare,
Le rămâne-n murmur ghiersul singuratec uneori.

Cântărețul semn pădurii cu o pană neagră face
Și pe când el scrie-n carte, frunza,-nțelegându-l, tace.

-Vântul!...

Își croiește drumul cu săgeți și lănci de ploaie,
Cu copitele amurgul armăsarii lui l-au rupt,
Și năvala risipește rândurile de cimpoaie
Sparte-n haosul molatec și cu somnul întrerupt.
Trâmbiți, clopote, lăute, tobe, flaute, tipsii,
Laolaltă-ntărâtate, răscolesc pământul mut
Noaptea s-a târât prin ceață, printre hăuri și vecii,
Prăbușită pe o râpă, ca un giulgiu desfăcut.

Iar un semn și iar o slovă, pe genunchi, într-un caiet.
Și se potoli furtuna vântului, încet, încet.

După vânt și după frunză, s-a-ntrecut și el să cânte,
Cântărețul, între turme, pe imășurile frânte.

1950

«Contemporanul», nr. 18, 30 aprilie 1976, p. 1.
(Tudor Arghezi-*inedit*.)

NICIODATĂ

Nesimțitor rămâne și sufletul în ploaie
Ca vârful de scânteie al sulii de casă,
Din care se va șterge sticlirea luminoasă
Atunci când se va stinge și-ascunsă lui văpaie.

Și azi, neclătinată pe umărul strivit,
Povara te-ncovoie, a orei, din grumaz:
O amforă zidită (la gură), de granit,
În care-nchis muncește lăuntricul talaz.

Dar între steaua sfântă și cremenea călcată
Nici pâlparea tainei nu trebuie uitată
Nici urna răsturnată din loc, nici aplecată.

Ia seama, om de pleavă, m-auzi tu? Niciodată!

1959

«Luceafărul», an. XXII, nr. 19, 12 mai 1979, p. 1.
Mențiune: *Inedit*.

TATA

Nici nu știi ce dascăl bun
Cu lulea și cu tutun
Este tatăl meu, săracul,
El dă cărțile la dracul.

Cu-o țoală de pătură,
Atârnată-n mătură,
Iarna, face în ogradă
Oameni (coala) de zăpadă.

Un ardei la nas le pune,
Pune ochii de cărbune,
Răsuțește un trabuc
Din trei, patru foi de nuc
Și le vără-n colț, în gură.

Tata e burduf de carte.
Trage fum și stă deoparte.

Sorcova tot el o face:
Taie florile și tace.

Le anină și-ncărligă
Cu pap, ca o mămăligă.

De-aia tată-meu îmi place,
Că pricepe să se joace
Și nu-ncruntă din sprâncene
Alții zbiară, lui i-e lene.

Pe la Paște, cu cocoșii,
Ne aduce ouă roșii.
Ne face și zmeiele
Tot el, cu condeiele.

Să-l auzi, făcând, băiete,
Pe-nserat ca un sticlele.
Să-l auzi, ca la Floreasca,
Făcând cu gura ca broasca.
Și pe lângă mama Chiva
Făcând ca locomotiva!

Cu-așa tată cine cască?
Poate să ți se urască?
Și să-l vezi sărind prin casă!
Cu-așa tată ce-mi mai pasă?

1953

«Luceafărul», an. XXII, nr. 43, 27 octombrie 1979, p. 1.
Mențiune: *Inedit*.

LENEȘUL

Au sunat și clopotele,
Au trecut și ropotele

De potcoave, pe șosea,
Și el nu se mai scula.

Ceasurile au bătut
Ceas cu ceas, și au tăcut.
Prânzul zilei începea
Și el tot nu se scula

Bătând toaca-ntr-o căldare
Nu-l văzui nici că tresare.
Și s-a-ntors ca broasca-n baltă
Doar pe partea ceealaltă.
Și în vis, zâmbea, râdea.
Și el nu se mai scula.

Pe la ceasurile zece
L-am trezit cu apă rece.
Dar sculat de pe saltea
El umbla și mai dormea.

1953

«Luceafărul», an. XXII, nr. 44, 3 noiembrie 1979, p. 1.
Mențiune: *Inedit*.

DEZRĂDĂCINARE

Din depărtări de zări, dintr-o cetate,
Ne-ați lins cu vorbe dulci și ne cruțați,
C-am fost totuna și că suntem frați
Și ne-nșirați la verzi și la uscate.

Tânjiți de dorul țării lepădate
Și-al mulsului ei darnic, din Carpați?

Ne dați și sfaturi, bravi nerușinați,
După o viață neagră de păcate.

Câți n-ați lungit cu meșteșug silaba,
Ca să păreți de-obârșie valacă,
Întortochind finalele degeaba!
De dedesubt filtrează, cald și fin,
Mirosul de plăcintă, ca să placă,
Amestecat cu jegul levantin.

1955

«Viața românească», an. IX, nr. 5, mai 1956, p. 18.

STIHURI

Totul se petrece acolo sus
Vânt, stele, răsărit și apus.
Departe, peste oameni, peste sate,
În ceruri de cocori și șoimi umbrate.

1956

«Manuscriptum», an. V, nr. 2 [aprilie-iunie], 1974, p. 68.

ȘI NU ȘTIU...

Pasăre mică, -n pomi pierdută,
Tu cânti de-acolo nevăzută.
Din graiul tău cu vocea mică
Îmi pari aproape-a fi cât o furnică.
Ai fost lăsată singură în toată

Această nesfârșire depărtată,
Plăpândă, trecătoare și amară,
Și nu știu de trăiești până diseară.

14 august 1957, Geneva

«Steaua», an. XXIV, nr. 5, 15 martie 1973, p. 1.
(Tudor Arghezi-*inedit*.)

VRĂBIILE

Mă cheamă vrăbiile la fereastră
Să le împart mălai și mei
Că am uitat să le mai pui
Ca de-obicei.
Mă simt dator să mă-ngrijesc de ele
Că sunt prietenele mele.
Răbdând cu noi și ger și ceață,
Că ducem împreună negură și viață.
Nedespărțite nici de om și nici de casă
Și împărțind cu noi firimituri la masă.

1960

«Contemporanul», nr. 19, 4 mai 1973, p. 1.
(Tudor Arghezi-*inedit*.)

[ADIO, POATE NU NE-OM MAI VEDEA...]

Adio, poate nu ne-om mai vedea,
Că mă întorc în țara mea,
Poate că niciodată.

Adio flori, albine, viespi, furnici,
 Gâze mici,
 Vrăbii și ciori de printre Alpi,
 Venești cu toatele-n balcon,
 Adio tuturora.
 V-a îngrijit pe toate Paraschiva,
 Albinele și viespile cu miere și dulceată,
 Furnicile și vrăbiile pe subț ceață
 Cu miezuri și cu firimituri.
 Pe voi, flori galbene-risestate
 V-a adăpat cu apă zi de zi.
 Adio că plecăm departe
 Balcoanele rămân deșarte,
 Și nimeni nu vă mai hrănește vii.
 Balcoanele rămân pustii,
 Pământul se usucă
 Și toamna, ca și noi, crăițe, e pe ducă.
 Și tu, pisică?

1961, *La Résidence, Genève*

«Tribuna României», an. II, nr. 16, 1 iulie 1973, p. 1.

HORĂ DE POETI

Blestemată călimară,
 Câți în tine se-necară!
 Și câți cred că nu se-neacă
 Și în călimară seacă!

Aruncați colac rotund
 Să nu cadă toți la fund.

1963

«Contemporanul», nr. 38, 15 septembrie 1972, p. 1.
 (Tudor Arghezi—inedit.)

[RĂSPUNS FĂRĂ-NTREBARE...]

Răspuns fără-ntrebare:
 Nimeni nu-i
 Om însemnat și mare
 Pentru valetul lui.

(*La Bruyère*) 1963

«Contemporanul», nr. 52, 22 decembrie 1972, p. 1.
 Mențiune: *Vechi manuscrise.*

[TANTI,-N DOUĂ GEAMANTANE...]

Tanti,-n două geamantane,
 Are câteva romane,
 Și mai are-ntr-alte patru
 Câteva piese de teatru.

Nimenea nu mai lucrează
 Că de-o vreme toți creează
 Și să vezi, Doamne mă iartă,
 Fac și câte-o altă artă.

1963

«Urzica», an. XXVI, nr. 9, 15 mai 1974, p. 1.
 (Tudor Arghezi—inedit.)

[MĂ-NTREBI DE CE PLÂNG?...]

Mă-ntrebi de ce plâng?
Am ascultat un poem.
Mă-ntrebi de ce plâng?
Am auzit un cântec.
Mă-ntrebi de ce plâng?
Mi-a povestit un nevoiaș suferința lui.

De ce am plâns?
Toate au atins răspântiile vremii cu
tâlmăcirea frumoasă
în cuvinte, vioară și suspin, a durerii de a simți,
de a nu ști și de a te întrista.
Am plâns de frumusețe.

Geneva, 1963

«Luceafărul», an. XXII, nr. 9, 3 martie 1979, p. 1.
Mențiune: *Inedit*.

INSCRIȚIE PE O CARTE DE BIBLIOFIL (AVUT)

În biblioteca lor
De cristal cu broaște grele
Stai bogat legată-n piele.
Ai fi carte. Ești cotor.

1964

«Contemporanul», nr. 52, 22 decembrie 1973, p. 1.
Mențiune: *Vechi manuscrise*.

DEDICAȚIE DE MECENAT

Pe foaia cărții, pare-mi-se,
Mai vrei și versuri manuscrise.
Nu m-așteptam, la darul ce-l primiși,
Să mai aștepți dobândă la bacșiș.

1964

«Contemporanul», nr. 52, 22 decembrie 1972, p. 1.
Mențiune: *Vechi manuscrise*.

CE-AI FĂCUT?

Unde vântul mă aruncă
Cautu-mi odihna-n muncă.
– «Tu ce faci?» – l-am întrebat,
Mi-a răspuns că stă în pat.
– «Esti bolnav, mă rog frumos?»
– «Nicidecum, sunt sănătos.»
– «Sănătatea să te ție
Teafăr până-n agonie,
Că pe urmă, ca în vis,
Ai un post în Paradis.»

1964

«Contemporanul», nr. 17, 19 aprilie 1974, p. 1.

SIXTINE

I

I-a fost scris să nu rămâie
Nici o boabă de tămâie

Din strădania măreață
Fără nici o dimineață.

Doamne, nu-i lăsași nimica,
Măcar ce-a păstrat furnica.

1964

II

Câte-o vorbă roade-ncet
Visu-i să fie «poet»,
Ce-i și artă nu prea știe
De poezi și poezie.
E poet oare, ori nu-i?
Omu-și are titlul lui.

1964

MÂNGÂIERE

Dacă din întâmplare
Găsești asemănare
Și vreun știh te doare
Mângâie-te cu gândul că vorba nu-i de tine,
Și-o să te simți mai bine.

1965

«Contemporanul», nr. 38, 15 septembrie 1972, p. 1.

SÂNGELE ȘI AURUL

E foarte-adevărat că te-aș fi frământat
Din tină rușinoasă și scuipat.

226

Ești supărat desigur de bale și țărăni,
Dar n-aveam alte cleiuri și prafuri la-ndemână.
Ți-am dat în schimb prea sfânta și singura comoară
De sânge, pus în viață atunci întâia oară.
Și sângele fierbinte și aurul cel rece
S-au zămislit o dată, pe veci, și-a doua oară
Nu-i cine să mai facă asemenea comoară.
Ți-am dat-o spre păstrare. Ce ai făcut cu ea?
Că i-ai uitat și prețul, cât și porunca mea.
Tu preacuratul sânge l-ai cheltuit vărsându-l
Cu sabia, cu focul, batjocorit cu gândul.
Când ți se nasc alături, pe frați, ca pe omizi,
Nerăbdător îi cauți, îi prinzi și ți-i ucizi.
Pământul dat de zestre e plin de cimitire
Și de prăjini înfipite în capete: izbânzi.
Cei răi fără-de-lege sfășie pe cei blânzi.
Când mai răsai, luminează, de dincolo de nori
Dai peste zeci de graniți de noi spânzurători.

Februarie 1965

Din poemul *Sângele*

«Contemporanul», nr. 45, 3 noiembrie 1972, p. 1.

MI-E MILĂ

Nu mi-e de ajuns să iubesc viața fapturilor tale,
pe care le-ai făcut ca să le ucizi.
Mi-e milă, omule, de tine.
Mi-e milă de copiii tăi plăpânzi.
Mi-e milă că te istovești muncind.
Mi-e milă de caii care cad sub povară.
Mi-e milă de câinele pribeag.
Mi-e milă de pasările care plâng iarna în codrii
înghețați.

227

Mi-e milă de cerbi, căprioare și iepuri uciși de omul
de care mi-e milă.

Mi-e milă de vita blândă, față-n față cu ucigașul topor.

Mi-e milă de stejarul doborât din rădăcina lui.

Mi-e milă de toată carnea, de toată vlaga, de toată
slăbiciunea.

Mi-e milă și de tine, canalie perfidă – javră cu
inima seacă și cu creierul murdar.

Mi-e milă și de tine, înfumurat și prost.

1965

«Contemporanul», nr. 9, 23 februarie 1973, p. 1.
(Tudor Arghezi–inedit.)

INSCRIȚIE

Nici târziu, nici la-nceput

Zilele nu le-am pierdut.

De-am făcut în grai o schismă

Nu mi-a fost necaz și pismă.

Într-ascuns, smerit și mut,

Am făcut ce am putut.

1965

«Luceafărul», an. XVI, nr. 20, 19 mai 1973, p. 1.
(Tudor Arghezi–inedit.)

PITPALACUL ÎN GRÂU

Peste tot îmi plimb copacul,

Unde-i placul și neplacul,

Plin de cuiburi și de pui

Cu toată podoaba lui.

Însă frunzele-i tot cad

De pribeag și de nomad.

Rădăcina-i îngropată

În țărână depărtată.

Și-ar dori din nou copacul

Să asculte pitpalacul

Cântând în amurg prin grâu

Lung în spice peste brâu...

1965

«Luceafărul», an. XVI, nr. 20, 19 mai 1973, p. 1.
(Tudor Arghezi–inedit.)

DISTIHURI

[1]

Din nimicuri

Faci distihuri.

[2]

Noi suflăm pe-același flaut:

Laudă-mă să te laud.

[3]

E scriitor știut, de meserie,

Dar trebuia să-nvețe și să scrie.

[4]

Binișor ia-l și încet:
Tot ce vrea-i că e poet.

[5]

Te aud în grai și șoapte
Și te-aștept prea mult la fapte.

[6]

Un crâmpei și-atât, de vlagă,
Să urăști o viață-ntreagă.

[7]

Tot căzând din pizmă-n ură
Ai ajuns o căzătură.

[8]

Ai căzut: te uită bine,
Ai căzut ca-n groapă-n tine.

[9]

Fierte-n toate ciorbele,
Ți-au rămas doar vorbele.

[10]

Hai, bârfește-mă la toți
Că eu pot ce tu nu poți.

[11]

Jubilați în grai și port
Pe când stam ascuns și mort.

[12]

Numără-ți păcatele
Acum de-a-ndăratele.

1965

«Manuscriptum», an. V, nr. 2, [aprilie-iunie], 1974, p. 68.

[TU PETRECI ȘI ZGOMOTOS...]

Tu petreci și zgomotos
Ai luat viața pe din dos.
Între pături de pământ
Eu mă străduiesc să cânt.

1965

[FII DULCE ȘI BLAJINĂ...]

Fii dulce și blajină în tot ce vrei să faci.
De când începe ziua și până te dezbraci.
O mângâiere fie-ți cuvântul și necazul
Și să-ți surădă ochii, și gura, și obrazul.

1965

«Manuscriptum», an. V, nr. 2 [aprilie-iunie], 1974, p. 67.

[UN ELOGIU SĂ-I ADUC?...]

Un elogiu să-i aduc?
Om de treabă, dar uituc.
Vrea ceva, dar gându-l fură
De la mână pân' la gură.

Din atâta bun, te las
Să-mi răspunzi ce-a mai rămas.

1966

[ȘI-NTR-O ZI, CA DIN GREȘALĂ...]

Și-ntr-o zi, ca din greșală,
Uitând buna-i socoteală,
Călcă singur în capcană
Și-și zdrobi, ca de pomană,
Mi-e și milă să mai spui,
Biete picioarele lui.

1966

PE O PAGINĂ ALBĂ

[Variantă la poezia *Peste lumi*]

Dezlegată iar, aripa vrea să fie călătoare.
Stea de sus, te-am prins în minе și te duc cu
mine-n zare.

Vântul care-a stat o vară și-a luat aspra lui prigoană,
Ia-mă, du-mă, smuls zăbranic de pe sfânta din icoană.

Împrejurul meu urâtul zace ca-ntr-un schit închis.
Racla moaștelor topite mai cuprinde-un fulg de vis!
Ia-l și du-l să joace-n golul scăpărat în mii de colți,
Rătăcit între beteala pomului albastrei bolți.

Ianuarie 1967

«Caiet 43. Teatrul Național». Stagiunea 1977-1978, p. 3.
Mențiune: *Inedit*.

[AM SPUS O VIAȚĂ...]

Am spus o viață «Țara mea»
Când ea a altora era.
Acum, când mă despart de ea,
Într-adevăr o simt că e a mea.

Și simt că nu-i a orișicui.
Că nu-i dau dreptul ăsta nimănui.

1967

«Luceafărul», an. XX, nr. 29, 16 iulie 1977, p. 1.
(Tudor Arghezi—*inedit*.)

ȚIE

Cât inima ți-e bună și dulce amintirii!
Îmi suie amintirea ca iedera pe gânduri,
Rămase prăbușite în poarta mănăstirii.

Ating un fir de iarbă. Încrezător se lasă
În mâna cerșetoare subț cerul uranisc,
Făptura e tăcută și-n pace, ca o casă.
În tronu-i de izvoare visează Domnul Pisc.

Pe râpile de piatră stau și eu ca o casă
Cu candelă-n fereastră de-altar de paraclis.
În tâmplă, cu icoana de-argint cea mai frumoasă,
Prin smirna neuitării tu ochii ți-ai deschis.

De-am număra-mpreună vultūrii-n rotogoale,
Mi-ar fi de bucurie alături să te țin,
Cu gândurile mele și gândurile tale.
Le-am strânge laolaltă puțin câte puțin.

Dar singur, depărtarea te-mbracă-n amintire
Și viețuiești în mine, cu farmec îndoit,
Hrănită cu puterea a tot ce-a fost gândire,
Gătită cu-ntristarea de-a tot ce a murit.

Din Antepostume

«Contemporanul», nr. 28, 4 iulie 1975, p. 1.
(Tudor Arghezi—*inedit*.)

[CUTREIERĂM ȚINUTUL SUS ȘI JOS...]

Cutreierăm ținutul sus și jos
Mânați de-o voie nouă de-a înfrânge.
Ne cereți sânge? Nu v-am dat și sânge,
Fierbinte ca văpaia și vântos?

Ochii măcar să puie stăpânire
Pe zarea lungă, îngropată-n grâu.

Spicul ne trece galben peste brâu.
Nu-i zestrea noastră, țarina, Zamfire?

1975

«Contemporanul», nr. 46, 14 noiembrie 1975, p. 1.

MONOTONIE PE VIOARĂ

[Variantă]

Întristat de ce să fiu?
E devreme, e târziu?

Întristările ți-s multe?
Cine să ți le asculte?
Cine ți le înțelege
Întristările pribege?

Te-ntristează când și dacă
Alții cântă, răd și joacă?

«Contemporanul», nr. 27, 2 iulie 1976, p. 2.
(Tudor Arghezi—*inedit*.)

NOAPTE DE AN

Horbota de promoroace
E-mpletită ca pe ace,
Firul gros și-un fir subțire,
Două ițe, patru fire.

Sărăciseră de tot
Pomii negri, ciot cu ciot

Și cerșeau în vântul mare
Îmblânzire și-ndurare.

Vântul mare, surd și orb,
Îi zvârlea în crăci un corb,
Altă goală cerșetoare
Degerată la picioare.

Din altoaie, cracă-n cracă
Iată-i țese și-i îmbracă
În odăjdii preacurate
Ghemul lânii deslânate.

De Crăciun și de colind
Lumea-ntreagă-i de argint.

«Tribuna Românei», an. VI, nr. 101, 15 ianuarie 1977, p. 1.
(Tudor Arghezi-*inedit*.)

CÂNTEC DE PUTERE

Nu mă voi plânge, nu voi suspina.
Ce-i suferința, ce e întristarea?
Știe de ele stânca? Știe marea?
Ascute-ți lancea-n ceruri, steaua mea!
Drumului meu poruncă-i dau: Nainte!
Calcă de-a valma țara și-o stârnește.
Brațul de bronz și mâna ca un clește
Dibuie-n bezna dură, ca să intre.
Făcut și cetluit e jurământul.
Grumazul meu l-apeacă Dumnezeu.
Să scoatem din potmoluri plugul meu.
Străbate piatra, njunghie pământul!

«Caiet nr. 40. Teatrul Național». Stagiunea 1977-1978, p. 1.
Datată: 1938. Mențiune: *Inedit*.

[VOI M-AȚI ASCUNS...]

Voi m-ați ascuns în beznă și tăcere,
Mai mult nici dușmănia nu vă cere.
V-au întrebat streinii cine sunt
Și ați răspuns că am ajuns mormânt.
Cel mai limbut din voi și prost
A spus că nu mai sunt și-am fost.
Însă, vedeți, condeiul se răzbună
Că l-ați bârfit cu toții împreună.
Și-alegeți de pe catedre și din academii,
Vă-ngrop acum de vii.
Nu-i nevoie de preoți și convoaie
Pentru-ngroparea unor stricate măruntaie,
Că cimitirul vostru-i maidanul de gunoaie.
Haideți încoace, mai curând,
Să vă îngrop la rând,
Lichele și caiafe, cu-ncepere de mâine,
Când cracul și-l ridică pe groapă câte-un câine,
Vă va cunoaște istoriograful
Citindu-vă în parte epitaful.

A fost în viață, nu-l numesc de silă,
O caricatură de reptilă.
Dă-i un ocol și du-te
Că-i putred din nascare și de atunci tot pute.

«Luceafărul», an. XXII, nr. 8, 24 martie 1979, p. 1.
Mențiune: *Inedit*.

HODLER

Gravuri

Nu pot să-ți uit tabloul mic pătrat
De la Muzeul Rath.

Cât a trecut de-atunci? O viață.
 Veneam din Alpi, unde fusese ceață,
 Negură oarbă-n ceas de dimineață.
 O beznă-ntârziată pe piscul de ghețari,
 Urcat pe dibuite peste prăpăstii mari.
 Din fundul lor se auzea trosnind din maxilare,
 Cadavrul câte unui căzut mâncat de fiare.
 Alunecat în vasta de piatră-nghițitoare.
 Jur-împrejurul râpei, ajuns un cimitir,
 Puteam citi-n păreții rotunzi, vopșiți cu roșu,
 Câți urcători, pe nume, îi înghițise hornul
 Precipitați de colți, de creste, cu brânciul și cu cornul.
 Voind să biruiască din munți pe mai înalții,
 Wolfgang, François, Edmond, Jean-Jacques și alții.

«Luceafărul», an. XXII, nr. 12, 24 martie 1979, p. 1.
 Mențiune: *Inedit*.

CAMELEONA

Sufletul tău e-un amazon
 Ce-și pune pălării cu fulgi de struț,
 Cizme de lac, mânășă, pantalon
 Și-ncalecă pe-o cumpănă de puț.

Sufletul tău e-o mătă aurie
 Ce se mândrește-n mers ca o panteră
 Ca să vâneze șoareci de hârtie
 Și, zugrăviți, viței de dromaderă...

Sufletul tău e-un astru în exil
 Ce ca să dea o veșnică lumină
 Are nevoie, zilnic, de fitil
 Și de alcool, petroliu sau benzină.

Sufletul tău e un florinte
 Ce sare prin copaci cu bucurie
 Și vrând să cânte nu-și aduce-aminte
 Cum îi începe vechea melodie.

Sufletul tău e-un iepure rănit,
 Întors acasă noaptea din cărare,
 Se crede om și caută, uimit
 De lipsa cheilor din buzunare.

Sufletul tău e o madonă
 Care lăptează rumen, plin, la țate
 Un Christ strein de Biblia slavonă
 Cu mâni de ghips, cu carne de tărățe.

Sufletul tău e-un parc cu o intrare
 Unde mereu se-ascunseră sub brazii
 Îndrăgostiții toți și-n care
 Se mai preumblă-mbrățișați și azi.

«Luceafărul», an. XXII, nr. 14, 7 aprilie 1979, p. 1.
 Mențiune: *Inedit*.

[DIN NOTE...]

De ce ți-i pleoapa strânsă și ochii stinși în pleoape?
 Te temi să nu ne vadă, deschiși de prea aproape?
 Când am pătruns la tine, până la sân, ce doarme,
 Ca un oștean în templu, să roage, fără arme,
 Poate-ar fi fost mai bine, gândeam subțiră
 Să-mi fi rămas pieptarul de tine depărtat.

Dar ca să nu se curme temuta depărtare
 Am stins lumina-n geamuri cu-obloane și covoare,

De numai amintirea luminii mai pătrunde
Ca-ntr-un adânc de lacuri, cernută printre unde.
Lovindu-se sărutul în drum de soldu-ți grec
Se-aseamănă cu fluturi de noapte, care trec.
Mai e puțină umbră prin care te străvezi,
Atâta cât nevoie-n ființa mea să crezi.
Ceva ce întârziase din mine, un atom,
În dragostea mea sfântă zălogul meu de om.
Atât cât trebuiește strângându-te să simți
Căldura mea de sânge-a pieptarului cu zimți.

Topit întreg aproape și desfăcut în noapte
Cuvintelor le-oi pune odăjdii moi, de șoapte
Și șoaptele-necate vor fi în cugetare –
Nimic să nu rămâie mai lămurit prea tare.
Iar tu, trezită apoi din umbră și aromă
Îți vei aduce numai aminte de fantomă.

«Contemporanul», nr. 20, 18 mai 1979, p. 1.

[ȘI ACUM MĂ-NTORC SPRE LOCUL...]

Și acum mă-ntorc spre locul primei noastre întâlniri
Adunând cu-o mână floarea și cu alta amintiri.

Roua arde-n spinii negri de pe drumul înapoi;
Parcă Feți-Frumoșii lumii cu pieptar de diamante
Dorm. De-a pururi câte doi,
Privind zarea covârșită – printre plante.
Roua strălucește-n ierburi până-n marginea Tăriei
Și, suind-o, se întoarce peste fața veșniciei.
Pe-un bordei ce-mi iese-n cale învelit cu pietre scumpe
Salcia e pieptănată de un vânt cu aripi multe.
În pârâu ce-abia-și rostește numele cui vrea s-asculte
Bolta cu-avuția-i vastă se lărgește și se rumpe.

Crini gătiți cu pene albe duc un lan cât o potecă
Pentru voievozii fluturi ce se-arată în scurteică;
Câte patru-cinci grămadă, beți de vis, se-ncurcă-n
zbor

Ca o mână plutitoare ce se-nchide și deschide.
Un mierloi și-arată capul dintr-un stuf de aguride
Și nu-i vine ca să strice jocul fericirii lor.
Cerule risipește-atâtea bogății din vastu-i șal
Că sobolul se uimește să se simtă de cristal;
Sfios și-ar duce pașii pân' la undă ca să vadă
Dacă tocmai lui din creștet îi răsare-acum o rază.

(Vechi manuscrise)

«Luceafărul», an. XXII, nr. 23, 9 iunie 1979, p. 1.
Mențiune: *Inedit*.

DESPRE CLOȘTI

Duși pe drumuri într-o droșcă
Veni vorba despre cloșcă.

Vizitiul ne-așezase,-n
Două locuri strâmte, șase.
Era singura trăsură-n
Gara mică, pe căldură.
Și, ca în călătorie,
Spune omul tot ce știe,
Și din vorbă-n vorbă goală
Se deșartă ca o oală.
O dederăm și prin cloști
Ca să nu stăm blegi și proști.
Și-un oltean văzui că-i spune
Cloștii *clofă*, și le pune,

Fin'că are multe ouă,
 Cloțe-n paie, câte două.
 Și clocesc trei săptămâni,
 Cum știu ele din bătrâni,
 Nici o zi sau ceas mai mult.
 Mă strivește dar l-ascult.
 Cloștile împărechiate
 Îi dau pui pe săturate.
 Omul cu cojoc de miel
 S-a vârât în târg și el,
 Și răspunde că țaranii
 Pun pe ouă și curcanii,
 Și în loc de zece pui
 Scot o sută, vorba lui.
 – «Un curcan, e-adevărat,
 Cam clocește supărat,
 Dar, vezi, capeți dintr-o dată
 Suta-ntreagă numărată, –
 Zise moșul vizitiu, –
 De îi dai și un rachiu
 Și curcanul se îmbată.
 A uitat, dintr-un ciocan
 De rachiu, că e curcan,
 Și la cap cum i se urcă
 Crede și el că e curcă.»
 I-a răspuns cel preot gras
 Cu un fir de păr subt nas
 Și cu moțul pe bărbie,
 Jumătate țcălie,
 Cum se poartă de-astă dată
 Preoțimea cultivată:
 – «Parcă-aș mai fi auzit
 De curcani puși la clocit.
 Strâns curcanul cocoloș
 Îi mai pui și-n cap un coș.
 N-aș lăsa pe preoteasă
 Cu-așa cloști la mine-n casă.

Căci sinodul de aceea
 Nu face preot femeia
 Nici pe preot preoteasă
 Dogma este serioasă.
 Te gândești la un bărbat
 Că s-ar pune pe ouat
 Și i-ar strânge ca o mătă,
 Pe mucoșii lui la țată.»

«Luceafărul», an. XXII, nr. 37, 15 septembrie 1979, p. 1.
 Mențiune: *Inedit*.

NINGE

Darurile albe, darurile pline
 Vin de sus, de unde și lumina vine.
 Primăvara, toamna, dând pământul flori
 Le-adunase vântul nopților comori.
 Sus în cer, de unde, aninate-n stele,
 Cad împărechiate îndărăt cu ele.
 Tot ce-i luase cerul floarea-i dă-ndărăt
 Prefăcută floarea-n mantie de-omăt.

«Luceafărul», an. XXII, nr. 39, 29 septembrie 1979, p. 1.
 Mențiune: *Inedit*.

[DACĂ M-AȘ GÂNDI...]

Dacă m-aș gândi mai bine,
 Scormonind adânc în mine,
 N-am un suflet, ci mai multe
 Cine poate să le-asculte.

Pentru toate câte dor,
Ți le strâng în mărțișor.

Fată zveltă, fată albă
Tata vrea să-ți facă salbă
Dintr-un șir de mărțișoare
Să nu simți nimic ce doare.

N-am avut mărgăritare
Pentru-atâtea mărțișoare.
Cată și le ține minte,
Înșirate din cuvinte.

De grumazul gălbior
Îți atâră un mărțișor.
A venit și un balaur
Să-ți dea ochii lui de aur.

Iată, șirul de cocoare
Îți aduce mărțișoare.
Dintre stele-ți cade-n zbor
Un luceafăr mărțișor,
Să nu poată, fata mea,
Nici un ochi te deochea.

«Luceafărul», an. XXIII, nr. 9, 1 martie 1980, p. 1.

OTILIEI CAZIMIR

Îți urez de an, crăiasă,
Tot isteapă și frumoasă
Să rămâi, ca la-nceput,
De când nu te-am mai văzut.
Că de-i vorba de chemare
Ai avut-o, mi se pare,
Domnișoară, din belșug
Și condei cu meșteșug.

[ÎNTREBI SOARELE SAU CARTEA...]

Întrebi soarele sau cartea,
Lucrurile-s botezate
Cu un nume vechi ca moartea.

Împrejur urâtul zace
Ca-ntr-o boltă de cetate.
Mai e mult? Lumina tace.

Tot ce-a mai scăpat frumos
Trece-n beci și-n magazie
Pe capace: «De prisos».
Creta cugetă și scrie.

ADDENDA

CÂNTEC DE CUNUNIE PENTRU MIȚURA CÂND S-A FĂCUT MARE

Mi-a dat sarcini Dumnezeu
Să-ți înjgheb bordeiul eu.
Cu o sută de pitici
Ți-l făcurăm de chirpici.
Printre pomii din livadă
L-am ascuns, să nu se vadă,
Și-n hățșurile-adânci
Am muncit de-am dat pe brânci.
Ți-am adus să te cunoască
Fluturi, melci, arici și-o broască.

Pentru lapte ți-am adus
Capra mea cu coada-n sus
Și un stup crescut de mine
Plin de faguri de albine,
O pisică și-un motan
Și-un cățel de porțelan.

Ți-am făcut și-o-ngrădătură
Cu nuiiele de răsură.

Dar când să se mute tata,
Totul fiind frumos și gata,

Dând bordeiului ocol,
L-am găsit închis și gol.

Unde-i fata mea deșteaptă?
Nu-mi spusese că m-așteaptă?

Dintre crini și chiparoase
Făt-Frumos mi-o și furase.

28 octombrie 1956

Versuri, ESPLA, 1959, p. 21,
inclusă în *Cuvinte potrivite*.

21

[Variantă]

Trecutul, revenind pe-alocuri, –
Trimite-n inimă parfume
Părând zvârlite peste focuri
Dintr-alte vieți, dintr-altă lume;
Miresme scumpe, fără nume,
Sunt sufletele-atâtor locuri!
Și, ca pe foile de-albume,
Le-ntorci în vinetele blocuri
Din raftul vieților postume...

Esență lină și subtilă
În care totul pare șters
De buruiănă și argilă
În nesfârșitul univers,
Întoarce filă după filă
Și vers adună după vers
În călimară, la feștilă.
Cu amintirile-ntr-un ghiers.

Ne-am întâlnit în bălării
Cu toate amintirile, deodată:
Bolnavă, luna sta culcată
Pe un pachet zdrențos, de vată,
Într-un ungher printre Tării.

Trecutu-i spada descântată.
Ea taie inima-n felii
De bronz, de aur și agată.

1904 (manuscris)

Versuri, ESPLA, 1959, p. 699,
inclusă la *Addenda*.

37

Prin apele holdei doi palizi fugari au trecut,
Când luna cu crepuri suite pe creștet, ușor
Intra ca un spectru de sânge, sculat din trecut,
Și-n urmă rămase ecoul gândirilor lor:

– Visez un imperiu de beznă și lut,
Cetăți peste care cucută și laur
Să tremure rece înspre Absolut,
Și vântul să zacă pe brânci de balaur,
Și gândul să-ncrunte cu scârbă – au fost și-au trecut.

O singură rază fugară să spânzure-n gol
Albastră, cu-o stâncă de-argint de reflex,
Și vecinic să-mbrace cu nimb circonflex
Tăcerea prin care va curge domol
Visarea cetăților arse, culcate.
Visez un imperiu de neguri, de vaste caverne;
Uitarea să-i fie măsura de timp,
Să șuiere bulgări de grindină neagră-n Olimp,
Și râpele pline de valuri, ca niște cisterne,
Să poarte cadavrul lui Joe lungit între perne,
Cadavru-i de smirnă, de cântec, de vaiet și doruri
etern.

248

E soarta solemnă-a sublimei Cartagini,
Ca-n valuri de flacări s-adoarmă pe veci;
Pe buze să-i crească bureți și pătlageni –
Și râmele umezi, sinistre și reci –
Să-i gâdile stârvul...
– Din care rămâne-vor câteva pagini.

– În ele vor naște soboii și-or trece pribegi,
Prin rafturi de fildeș vopsite cu flori...
– Și fluturii negri vor sta pe viori,
În care suspină iubirea atătora regi.
Iubirea divină, iubirea trecută pe care tu nu o-nțelegi
– Din care doar pulberi dacă mai poți să culegi.

1904 (manuscris)

Versuri, ESPLA, 1959, p. 700,
inclusă la *Addenda*.

IATĂ, SUFLETULE...

Lui Walt Whitman

Iată, sufletule, stihuri fără chip,
Fără sunet și fără de răspuns,
De pulbere și de nisip.
Primește-le, murmură-le.
Cuvincios m-apropii iar de tine
Fiindcă mă tem și fiindcă te-am văzut
Sălbatec și neliniștit.
Dau adăpost sub un acoperiș cu mine
Lui Dumnezeu și marilor minuni,
Cum aş putea să nu mă-nfricoșez?

Le-am rupt să curgă fără șir,
Metanii dezlănate,
Horbote, petice, borangicuri, frunze.
Aș încerca să stăm din nou la șoaptă

249

După ce dansurile s-au oprit
Și a tăcut orchestra.
Vreau să vorbim în graiuri desfăcute.
Și, dezlegând cuvântul de cuvinte,
S-alegem înțelesurile pe sărite.

Alt'dată am grăit în stihuri încălțate,

Croite măsurat și-mpodobite.

Am ostenit să-mi fie strânsă limba în coturni

Și vreau s-o las să umble de acum desculță.

«Revista Fundațiilor Regale», an. III, nr. 9, septembrie 1936, p. 483.
A fost inclusă la *Addenda*, în vol. *Versuri*, ESPLA, 1959, p. 709.

18

Între zenitul presupus
În infinit,
Și-ntre pământul pus pe fus
Și prihănit,
Valsează calcule și legi
Având, se pare, rost;
Iar dacă tu nu le-nțelegi,
Fatal, ești prost!

Între zenitul secular
Ascuns în înserări.
Și ochii tăi de lăutar
Sunt multe mii de zări;
Dar turme lăncede de bestii
S-au zămislit;
Sărută nuferii-ntre trestii
Și ești zmintit!

Publicată de Șerban Cioculescu în vol. *Poezii române*,
Editura Eminescu, 1982, p. 302.

250

DIN
«AGATE NEGRE»

1

Ce-mi cereți veștede buchete?
De ce lăsați sicriul vostru
Deschis sub ochi-mi de profan?
Visați răcoarea de tufan?...
Ah, amintirea e un monstru,
Crucificat pe-acest părete!

Și tu, păianjen strâns în umbră,
În colțul tău de vechi cavou,
Încremenit vei fi de-a pururi?
Ah, numai plânset și susururi
Țâșnesc din torsul tău de bou,
Când fruntea mea rulează sumbră.

Ah, solitudine amară,
De ce când plouă, gem și plâng,
De ce când primăvara râde,
Am lângă mine-același gâde,
Cu-o bardă neagră-n brațul stâng?
Răspunde, mumă funerară!

Și cugetarea mi-e pierdută,
Ca un vultur într-un abis,
Din care zborul e zadarnic.
Rămân un biet bătrân paharnic
Ce-și umple amfora cu vis
Și cu licoare de cucută.

251

Zadarnic aş cerca să scap,
Acelaşi zeu se-nalţă-n mine,
Scuipând batjocură şi ură,
Acelaşi monstru care-mi fură
Cununa unor clipe line
Şi o trăneste-ntr-un dulap.

În mine – aceeaşi groapă vastă,
Ca un popor de aripi stranii, –
O boltă nenţeleasă-adâncă-i
Aceeaşi peşteră de stâncă,
Aceleaşi lanţuri de litanii,
Acelaşi blestem şi năpastă.

... Adorm. – Un deget bate-n uşe,
Sau orologiul ţese gânduri
Spre lumi bizare şi confuze?
Din perini oare nişte buze
Şoptesc de lumi închise-n scânduri,
De imortale, de cenuşe?

Oh, nul ci corbul se trezeşte,
Şi-n urma lui un stol de corbi.
Ah, corb smintit, răspunde, cugeţi
Ca viaţa-ntreagă să mi-o sugeţi?
Rotirea voastră, lanţ de orbi,
Tovarăşi negri, mă-ngrozeşte.

Dar sunt nebun? Ce lume stinsă,
Mi-a-nfapt oşelul crud în creieri?
Hidoase hârce încremenite
Sărmani, cu frunţi îngălbenite,
Orbita voastră-i cuib de greieri
Şi gura, leagăn de vipere.

Lăsaţi-mi harpa, în durere
S-atingă toamna din stejari.
Stejarii-s trişti, stejarii-s rari,
Ca nişte coame de bitum.

Privirea voastră mă-nfloară,
Ca de pe-o coardă de vioară
O amintire de parfum
Ş-un crepuscul de-odinioară!

Misterul, în aprilul trist,
Mă sărutase lung pe creştet,
Şi sărutarea-i ca un plumb,
În aripa unui porumb
Ce cade sângerat şi vested,
Cum idealul cade trist
Şi mort, pe-o frunte de artist,

S-a-nfapt în ţeasta mea de veci,
Şi m-am trezit în omenire,
Nepriceput şi vagabond,
S-alunec mort până la fiind.
În dezgustare şi-amăgire.
Şi dacă am o amintire,
Pluteşte-n stol de lilieci.

Ah, când Misterul te alege,
Te-nnebuneşte şi te fură
Să-l însoţeşti în cavalcadă!
Atunci în sufletu-ţi grămadă,
Izbesc demoni zidiţi din ură!
În tine – zeu fără de lege,
Căci nici un stârv nu te-nţelege.

– Ce eşti, de unde vii, sihastru?
Pe brânci! aicea-ţi e altarul,
Te subjugăm subţ tălpi de bestii!
– Ah, simt în piept fiori de trestii,

Și-n infinit îmi e hotarul,
Departe-n luncile albastre,
Unde-nfloreste argint în glastre.

— Pe ruguri, mâine-or să te ardă!...
Sărmanii, nu știu — sunt născut
Unde venin și hulă nu e!
Și am înfipt un lanț de cuie
Care mă fac nepriceput, —
Adânc în inima-mi bastardă,
Și reveria-mi e blafardă.

Misterul, îmi șoptești, Iubită,
Că mi-a lăsat curgând pe umeri,
În dar, mantaua lui solară
'Ntr-acel amurg de primăvară.
Ah, de-ai putea ca tu să numeri,
Pe plosca inimii — cernită —
Durerile dintr-o clipită!...

Cătușe azvârlite-n străngeri,
Ca-n bezna unui gol de minge,
Un arsenal cu zid integru,
Pe care gândul suie negru. —
Și ai ghici de ce când ninge
Peste cărarea dintre sângeri
Cad rupte aripe de îngeri...

Când fruntea mea smintită,
O trec de-a lungul să aline
Durerea când începe-a plânge;
Rămâne-o mamă ce se frânge
În cute-aprinse peste mine,
Căci purpura-i un râu de sânge,
Și inima din mine — vâslă —
Curgând peste-omenirea ceasta,
Ca un imens apus de sânge.

Această purpură, Iubită,
Ți-aș dărui-o clipă, ție,
Și ai trăi o veșnicie.

CLOPOTE DE TOAMNĂ

În toamnă fui, când frunții pale
I se încinge primăvară,
Când sufletul ca un cocor,
Într-un suspin tremurător,
Izbi-ntr-o coardă solitară,
Ca niște aripi sepulcrale.

Ah, toate toamnele pe rând
Mi-au dat paharul cu durere,
Să sorb dintr-însul fierea morții.
Ah, rămăseseră doar morții,
Să mă-nțeleagă din tăcere,
Când frunzele plângeau căzând.

Această toamnă, morți iubiți,
Vă va lăsa prin cimitire,
Să contemplați din subterane,
Pământul prins în uragane.
De-acum vă las în nesimțire,
Să somnolați, încremeniți,

Spre voi mi-am înălțat gândirea,
Iar voi veneați cu pruncii, mume,
Urcați, la sânul vostru vid;
Iar după voi un șir de hârci,
Tărând în urmă câte-un zgârci —
Trăsnite de-un oțel avid!...
Ne-a torturat aceeași lume,
Și v-am plătit cu nemurirea.

Adio! azi vă las; e toamnă!
E cineva mai scump ca voi;
Închin visarea-ntreagă, Liei!
Adio! – viața e uitarea!
Adio! – moartea e uitarea;
Vă las în gheara nebuniei,
Să vă preschimbe în noroi,
Sub ceața vână de toamnă.

– Iubită, prinde-te în mine,
Ah, tu visarea mea de-a pururi! –
Alăturați cu păru-n aer,
Să ne șoptim un imn de rouă,
În moartea galbenă ce plouă,
Și să uităm că-n toamnă-i vaier;
Voi numai zâmbet și murmururi
Adânci, ca noaptea care vine...

7

După un stol de nopți amare,
Pentr-un gălbui amurg – lăsasem
Închise, cărțile bătrâne.
Ceream un imn care să-ngâne
Tot ce zadarnic eu visasem, –
Ceream o clipă de uitare.

De-atâtea ori țesusem vis
De melodii care să plimbe
Durerea sufletului meu,
Pe pânza unui curcubeu
Suav, și-n arcu său să schimbe
Acanta veștedă-n iris.

În lungul zidurilor sumbre,
Trecui din nou pe sub salcâmi,
Curbat sub lespedea din mine.
Când moartea-ncepe să domine,
Ridici securea și sfârâmi,
Iar visul cade, rupt în umbre.

Plecasem visător, cu dorul
De a lăsa-n pustiul serei
Acest granit de piramidă,
Zidit pe coaste de omidă. –
Amurgu-n loc de mângâiere,
Înfipse-n țeasta mea, toporul...

De ce, aceeași ironie
Din praful cărților adânci
Ți-ntinde-o cârpă-n loc de laur? –
Diformă, luna, ca un taur
De foc, se ridica pe brânci,
Din ierburile din câmpie.

Am colindat câmpia-ntreagă,
Dar altele fugeau-nainte,
Și «până-aicea» nicăieri!
Ah, ce lipsit de mângâieri,
Acest exil care te minte,
Sărmană lebdă pribeagă!

M-am prăbușit cum zvârli un țol
Murdar, în zdrențe, pe gunoi –
Să-și facă-azil din mine, viermii,
Și din blestemul epidermei
Să nască populații noi
Pe urma-acestui suflet gol!

În creieri, viermii disperării
Crescură-n șerpi și-n bivoli groaznici,

Cât munții-și înnegrirea zarea;
Plesni în urlet, depărtarea!
Și lanțuri de satiri obraznici
Valsau cadența dărâmarii!...

O vecinicie, mort sub cer
Zăcui, dar sufletul din mine
Veghea pe-o piatră, gânditor,
Și degetu-i turburător,
Încremenise lung, spre mine,
Într-o nclinare de mister.

.....
Pe frunte-mi tresăriră mâni...
Trăiam?... Câmpia masă albă,
Și peste mine, bucle-n vâl.
O șoptă: «Visul mie dă-l»,
Pe sân garoafe-nchise-n salbă, –
Și-n ochi, reflexe de fântâni...

«Mi-e inima-ntr-un corn de fiară
Care-a furat-o s-o sfășie,
Și zac aici de-o vecinicie»...
Iar vânturile șuierară. –
Și brațul ce mi-ntinse scutul,
Și-nfășurați într-o hlamidă,
Trecurăm pajiștea lividă,
Lăsând blestemul și trecutul, –
Ca două spectre de argint, –
Alunecând în labirint.

«De tot ce nu cunosc mi-e dor,
Și dorul tremură în mine
Ca un fior nepriceput,
Și pare, din necunoscut,

Pornit, etern să mă domine
Și să-mi răpească mintea-n zbor.»

...Veni-va cineva? Ce-aștept?...
În fiecare fir de vânt,
În fiecare strop de mare,
Plutesc subtil, ca niște gaze,
Reminiscențe de mormânt,
De mâni crucișe, peste piept,

De fremătare-n depărtări!
De pași rătăcitori pe sus...
Sunt poate-un mort ieșit din criptă:
Simt crucea-n inimă înfiptă
Și-n jurul ei un dor nespus,
Desfășurându-se în zări.

Această lună care trece
Pe sus, mi-e soră, și aproape
În fiecare noapte vine
Să plângă-o clipă peste mine,
Alunecând amar, din pleoape,
Un vâl de lacrimi pal și rece.

De vin sau nu dintr-un mormânt,
Ori dintr-un somn clădit pe vise,
Ce-nseamnă, când mă simt străin,
Văsind pe-o mare de venin,
Cu profunzimile deschise
Peste trufașul meu pământ?

Mă simt străin, răzleț, gonit,
Cu nostalgii, nelămurit
Trecând prin pieptul meu de humă,
Sătul de grindini și de brumă
Ca un boschet îngălbenit,
Pe care toamnele-au murit.

Mi-e dor! – o inimă de moarte,
Subt pliscurile care-o sug,

Păstrează încă amintirea
În care plouă nemurirea
Sub valul apei, lumi ce fug,
Să lase doliu-ntr-altă parte.

«Nu simți când brațul te încinge,
Când fruntea mea îți stă pe sân,
Când ochii mei îți prind privirea –
Tot golul și nemărginirea
Dintr-o prună de bătrân,
În care candela se stinge?»

Nu simți că gândurile mele
Sunt aburi șterși de cimitire,
Căci se înalță către cer?
Că-n mine totul e mister,
Melancolie și aiurire!
Fără să voi, fără să cer?

Dacă - lipesc de tine torsul,
Dacă te strâng pe el enorm,
Sunt totuși mort și zdrențuit...
Dar e atâta infinit
Pe buzele-ți, în care-adorm
Crepusculele de zenit!

Prin tine, Lie siderală,
Plutesc în dorul meu, spre stele,
Pe spațiul unei sărutări
Care domină depărtări
Peste profiluri de castele,
De-azur pe-o vale vespérală.»

.....
Când întunericul veghează
Ca un Destin peste pământ,
Ca o statuie pe-un mormânt,
Când omenirea somnolează
Sub candelabrele de sus.
Cine mai strigă din apus?

Gândurile-mi se duc plecate
Pe cârji, spre țara ceea-n care
Se-ntinde-o singură cărare,
Din veac sortită la-ntristare.

Ce lanț bizar de cerșetore!
Cusute-n zdrențe de păpușe,
Se duc spre țara de cenușe,
Să bată-n cea din urmă ușe.

Și fiecăreia, pe frunte,
Îi stă simbolul blestemării,
Pe care lumile pierzării
L-au ars sub discurile zării.

În calea lor dogoritoare
Se rătăcesc printre toiège
Și cad, și-n urma lor culege
Destinul, zdrențele pribeg,
Căci trebui togei lui de rege,
Să răsucescă-o cingătoare.

Dar cele care-ajung în stepe,
Încremenesc în gesturi mute. —
Și numai noaptea le pricepe!
Și brusc se schimbă-n mii de sute
De lupi, de vulturi, după cum
Se prăbușește-n ele vântul,
Stârnit în pulberea din drum.

În biciul vântului de-aramă
Se-ntorc uitându-și ținta-n drum,
Și bolta pare-un vâl de scrum
Ce-n brunul nopții se destramă

Și vin cu cârjile spre lună —
Izbite-n coapse de furtună,
Și cad pe țeasta mea sărmană:
O sparg și-ntreaga caravană
Dispare-n mine cum o umbră
S-ar prăbuși-ntr-o turlă sumbră.

De-atâtea ori le văd plecate
Pe-aceste biete cerșetoare,
Să ceară tihnă, strânse-n turmă;
Dar vecinic vin gonite-n urmă,
Purtând în ochi vâpăi de soare,
Și-n mâni hangere despicate.

... Plecați! Priviți-mă pe frunte:
Același semn îl am ca voi...
Duceți-vă pe spuza căii,
Spre-mpărâția cucuvăii,
Și-n urma-ntregului convoi,
Dați pace zilelor cărunte!

— Destin de bronz, Destin de fum!
De vrei tămâie, psalmi și sânge,
Fă-mi semn să cad umil pe dale;
De vrei cântări și osanale,
Fă semn — și viața-mi se înjugă,
Să-ți ardă facle și parfum.

... Nu voi timpanele-ți de spije¹
S-ascult? și nici nu ai chemarea
Să ierți! — nici gândul să sfărâmi
Pe cel ce-ți cheamă sub salcâmi
În care susură-nserarea —
În strune veștede-ndurarea?

¹ Tip special de fontă cu mangan, folosit la fabricarea oțelului (germ. *Spiegel*, fr. *spiegel*) (n. ed.)

Pe câmpul poleit cu rouă,
E-ncremenire funerară,
Și dungi pe care-nghețară
Stejarii de-astă-primăvară.

În sticla nopții, viață nouă
Plutește vagă pe senin,
În locul vechiului suspin
Tremurător pe snopi de in
Se simte un imens amin.

Stejarii acești giganți de zgură,
Lipsiți de inimi și de frunți,
Par azi niște-nțelepți cărunți,
Nemișcători ca niște munți;

Au haosul în loc de gură
Petrificată sub extaze,
Și desfășoară fără fraze,
O epopee printre raze.

Și tot ce par vorbind, e-atât
Adânc gândit și-atât de sfânt,
Că-mi pleacă fruntea spre pământ,
Ca un mormânt peste mormânt.

Un braț mi-nfipse-un junghi în gât
Și sângele ce-a curs din rană
În lung, e zdreanță diafană
Ce zboară-n laturi suverană,
Pe silueta mea umană.

Stejarii par uniți pe-o lege
Zidită numai peste mine —

Pe care n-o pot înțelege.
Dar totuși «arcul morții» vine.

Stejarii țipă deseori,
De pare valea lor o surlă,
În care mii de muritori
Se-nvălmășesc în fum, și urlă;

Și uneori din pieptul lor,
Prin care luna coase fir,
Se-nalță solo plângător,
Jeluiitor, de cimitir.

Azi câmpul poleit cu rouă,
E-ncremenire funerară,
Și-s dungi (pe care înghețară),
Legând potecile-amândouă.

Câmpia pare-o reverie,
Gravată-n stâncă de cristal,
Și-ntr-însa par un bard banal,
Târând pe iarba de metal

Un început de nebunie,
În care cugetele-n cor,
Prind aripi sure de cocor,
Dispar în infinit, și mor.

Târziu, sub vâlul de cicoare,
Voi apărea, acelor care
Vor trece strânși în stins de soare,
Colind pe-o singură cărare. —

Molift cu brațale-n pământ,
Fără suspin, fără cuvânt,
Ca un stejar peste-un mormânt.
Al cui pământ, al cui mormânt?...

— Te du și vezi, ah, du-te
Și lasă-n mâna mea hârtia,
Pe care orele pierdute
Brăzdară cugete-ncepute.

Închide, de voiești, cutia
În care praful țese-n cute,
Gândirile nepricepute;
Grăbește pasul, du-te!

Nu vezi atâtea stoluri care
Răzbesc în gloată dintre pini?
De ce atâta fremătare
Și-atâta glas de răzbunare?

De ce-ntârzii, de ce suspini?
Nu vezi gonind spre lumânare,
Un vast potop de dezolare,
Din bezna tăbărâtă-n zare?

Nu vezi tu zidurile pline
De fluturi galbeni, cât vulturii,
Țintind privirea lor spre mine?
Se-aude un vaiet de surdine,

Venind din orgile pădurii,
În care cântă psalmi, albine...
Gonește lumea, care vine
În sănătatea mea să-nchine!

Iubita mea, grăbește pasul;
N-ai suflet să-mi ascuți cuvântul?...
Un braț măsoară cu compasul
Pe zid, și-i șterge urma, vântul;
Făcuse bietul om Pământul.

Să râdem, scumpo, împreună!
Tu plângi pe paginile scrise?
Oh, nu-nțeleg! Din nou s-adună
Pe brazi acea cohortă brună...
– Divagi! sunt geamurile-nchise.

– Ah, vino să te-așezi la creștet!
De ce ți-e păru-atât de veșted.
De ce-ți sunt ochii mari ca luna,
Căci tu-i aveai întodeauna
Mai mici, mai verzi decât acum?

De ce miroși întreagă-a fum? –
Închide ochii! mă-nspăimântă,
Lumina care mă-nveșmântă...

Simți tu, cum cresc în mine, Lio,
Toate gândirile de-alt' dată?
Simți tu că pleci, simți tu că zbori?
Ce valsuri de privighetori
S-aud întinse peste nori!

... Te-ai dus, ori mâinile mă mint?
Cunune vii de hiacint,
Parfum de crin
Se desfășoară-n juru-mi lin.
Te-ai dus?
Ce palid și suav apus!
Te-ai dus în haos? Lio, Lio!
Adio!

În câte capete plecate,
În câte suflete enorme,

Mai dese-n număr decât părul,
Născute și multiplicare
În mii de gesturi și de forme,
Trăiește Adevărul?

Din veac trecut-a miliard
De siluete – fiecare
Brăzdând țăriile-ntr-un sens.
Aceleași candeli nopții ard;
Și încă fără de hotare
Rostogolește-se-n Imens.

Poetul calcă pe văzduhuri
Și-l cântă glas de *aleluia*
Căci pașii lui și-ai tuturor
Plăsmuitorilor de duhuri
Nu vor să calce cărăruia
A celor care mor.

În sus e-atâta gol, în jos
E-atâta gol că te sfășie,
Când luneci în călătorie,
Și aripile se descos,
Halucinate de-o fășie,
Jucând în vecinicie.

Nemuritori, nemuritori!
Dar ei pe haosul orbit,
Vâslesc în vânt cu-n singur dor:
S-abată holdele de flori,
Sădite moarte-n pieptul lor
Pustiul dosădit.

Nemuritorii sunt hoinarii
Care țintesc să fure zilei
Și licăririlor, lumină!
Trândavii vieții și doinarii,
Spoid în flacăra feștilei,
Cu stihuri albe tina.

În lungul anilor, copacii
Și ploile-i sărută lung, –
Ciopliți de daltă de maestru;
Furtuna, morțile și macii
Mereu îi lasă și-i ajung,
Cu Timpul în buiestru.

Cu toții-ncremeniți în piatră,
Păzesc orașele-n unghere,
Și crinii dau pe rând prinosul...
– E soarta voastră, zei de piatră,
Să stați eterni în privighere
Și care e folosul?

Vă țin sub dreața mea striviți;
Sunt imperator și stăpân,
Și pot să vă distrug de voi,
Cum stați cu toții-ncremeniți
(Ca-n câmp movilele de fân),
În chip de mușuroi.

Răspundeți, care dintre voi,
Închis sub ușa cestui cufăr,
Vorbește drept? Mă știu bătrân
Și trebui peste-acest gunoi
Să-mprăștiți capete de nufăr
Și cântece să-ngân.

Implor o zdreanță de lumină,
În golul gândurilor mele;
Sunt om, și vântul morții, iată-l;
Redați-mi liniștea divină
Și cerul încărcat cu stele,
Să pot vorbi cu Tatăl.

Sosesc din cimitir; chiar lor,
Acelor morți de altădată
Li-e limba-nmormântată-n guri

Și aerul înristător:
Și chinuire blestemată
Plutește-n frunzături.

Omorători, nemuritori,
Voi pune-n vraful vostru focul,
Și-n el mă voi zvârli de viu, –
Să ardă-un șir de visători
Mai mincinoși decât Norocul
Lunatic și zglobiu.

Oh, scutura-se-va pământul,
Străpuns ca bivoul de junghi,
Și prăbuși-se-vor cu toții,
Și hohoti-va-ntr-înșii vântul,
Sinistru-n fiecare unghi
Mai cinic decât hoții.

Mi-e părul sclipitor în rouă
De-argint. Primește-n dar aceste
Tulpini și foi de plante pure
De câmp, cu brațele-amândouă.
Le-am secerat dintr-o poveste,
Printre colonne de pădure,
Pe unde facla lui Saturn
Palpită taciturn.

Ți-aduci aminte, scumpă soră?
Le-aduc din codrii ceia-n care
Legat-am nopții jurământul,
Într-o șoptire mai sonoră
Decât o lungă fremătare

Pe care-o lasă-n fugă vântul,
Când logodirăm cu cuvântul,
Nădejdea și mormântul.

Ți-aduci aminte? Suspinară
Moliștii sumbri și tufanii
Atunci, mai dulce, mai întins
O simfonie selenară
Pe care cedrii și libanii
Și Smirna noastră ni s-a stins,
Precum parfumul dintr-un vis
Pe un iconostas.

Acolo-n vuiete de crâng,
Cântai din stihurile tale,
Reminiscente vesperele
Aduse din Parâng.

Copii mușcați în frunzi de soartă
Călări pe ramuri de măsline,
Brăzdarăți drum prin lumea moartă,
Dar setea voastră de senin
Făcu pe Despotul Destin
Să vă trimită-o rază moartă
Din ochiu-i sibilin.

Astfel vorbi cu glas de tuci,
În limba-i aspră de infern,
Aleea spartă printre nuci,
Pe care corbii stol se-aștern,
Când se zidește-n lunci guvern
De piramide și de cruci,
Căzute din Etern.

Și mă trezii pornit să scriu,
Încolăcit în chip de șarpe,
Cu ochiul vânător și pustiu
Încrămenit pe două carpe,

De mult căzute de pe harpe,
Descoperite-ntr-un sicriu
Cu lauri și eșarpe.

Pe niște panglici sure lungi,
Pornisem să-mpletesc visarea
Din crengi de paltini nibelungi,
Cu gândurile mele ciungi
Venise înserarea.

Primește-mi ochii și obrazii
Și lasă cugetele mele,
Venite poate fără șir,
Să-ți înfioare lin grumajii,
Ca spuma albă de dantele,
Brodade numai de zefir
Cu-n vâl imens argintuit,
Găsit în Infinit.

O zdreanță vagă-mi e veștmântul
Și pieptul meu dogit în soare,
Și frații mei, tu știi, golani
Care cutreieră pământul
Cu lanțuri prinse de picioare,
Dar care-opresc din goană anii
Și-nalță stelele-n văzduh,
Din sunet și din duh.

Dar dacă-n blidul meu e sânge,
Și viermi în coaja mea de pâine,
Și strâng în zarea vieții mele, –
Zâmbește totuși fără-a plânge,
Suroră, soarta mea de câine;
Căci dacă stâncile-au castele
Cu ochi rătăcitori pe unde,
Morminte sunt, profunde.

Tu știi că lumile-au cristale
Și zimți topiți, în jur de cranii

Și șolduri rupte printre buze,
Și pleoape sfinte de vestale,
Și guri umplute cu litanii.
Pe ritmuri sterpe și ursuze,
Tu știi că-n lume zboară muze
 Schiloade și lăhuze.

Arginți, hlamide și ziare
Și legi clădite în asfalt,
Sculptate-n slove purpurii –
Într-un amurg de lumânare!
– Babel slăvit, Babel înalt,
Cel mai desculț dintre copii,
Salută splendidul tău chip
 Cu un zvârlet de nisip!

Cezarii acestui vast Babel
Sunt monștrii fabulei *formulă*,
Care mănâncă zilnic
Pe-o piatră neagră de măcel,
Dar vecinic burta nesătulă
Își cascade gaura poruncii.
Cezarii? iată-i trec în zări,
 Pe snopi de chei, călări.

Cezarul! – Neagra mea virtute
Ți se-ngenuche-ntr-un simbol
Filosofal stăpânilor!
Drum bun, multiplică-te, du-te
În gloria-ți de sobol;
Oprește vulturii din zbor
Și-n fiecare pur calvar,
 Zidește lupanar.

Ferește-mi brațul, cap iubit;
Brățări de sânge-l melcuiesc,
Dar roua ninsă peste față
Spăla scuipatul azvârlit

În hoitul meu diavolesc
În murmurul de dimineață
Al florilor de liliac
 Curbate peste lac.

Venit-am să te-nceing în ramuri,
Să te-nvestesc în aste zori,
Levita unicului cult
Ce lasă noaptea printre geamuri,
Nostalgiere de viori
Pe-al inimii bolnav tumult,
Și valuri pale de fluid,
 Pe suflet de druid.

Trăiește-n mine o eglogă
Pe care voi să ți-o susur
Venit-am să-mi înalț rărunchii
Ca printre stâlpi de sinagogă,
Și firmamentul minții, sur,
Să-l sprijinesc între genunchii
Tremurători, – și să-l ridic
 Din gârbovul nimic.

Privește-n șesuri geme viața
Pe brânci enorme de elefant,
Și-n locul lirei cântă lanțul;
Spre munți adie-n voaluri ceața,
Și Timpul, singurul servanț,
Acolo cugetă Bilanțul.
 În ceață-adie reverii
 Și-alcovuri azurii.

Coșciugul n-are acolo cuie,
Nici pânze veștede, nici praf,
Iar morții n-au statuie,
Făclii și epitaf.

În urma lor plutiră norii
Mai virginali și mai bucolici,
În fund vâsliră larg cocorii,
Bătrâni și melancolici.

SOLILOCUL UNUI PARIA

Smeriți și goi colindători
La porți imaginare,
Străbatem ginți de muritori
Spre clime legendare
Avem o țintă și-o chemare!
În mintea noastră se confundă
Trecutul, spațiul, viitorul,
Și lebezi negre trec pe undă,
Dând aștri cu piciorul.

În loc de vorbe multe-avem
Un suflet fără margini,
Care murmură când se gem
Dureri în ochiul unei pagini.
La noi femeia-i pânză vagă,
Căci suntem teferi fiecare;
Și carnea știm că n-are vlagă
Și fără sărutare.

În unda Stixului cu dânsii,
Cu derbedeii morți în paie,
Cu fugăriții, cu deplânșii,
Vâslim închiși într-o copaie,
Și-i ducem sus, în emisferul
De unde-n fundurile minei
Se vede răstignit Misterul
Pe ușile Latrinei.

Noi suntem umbrele trecând
Tiptil în umbra Sorței,
Să bage-n creștetul flămând
Ideea sură – a morței:
Stiletu-nfapt într-un blazon,
Precum un semn exclamator
Pe țeasta tristului bizon
Schimbat în vânător.

Zidari și arhitecți de turlă
Și de cetăți cu baza-n vânt,
Pe care prind câini să le urle,
Și lupi, treziți peste pământ.
Cetăți pe care mâine le-or
Înscăuna și le-or slăvi
În câte un stih nemuritor
Cu gloria de o zi.

În lumea noastră viața-i una
Cu moartea și cu cântul,
Și-n drumul nostru-atingem luna
Și aștri cu veștmântul.
«Smintiți» ne strigă lumea-n cor,
Bătrâna, domnii, filosofii
Noi trecem peste fruntea lor
Râzând, lovindu-ne pantofii.

Oh, cine s-a-ntrecut s-ajungă
Ca noi, ciuntit, și nu s-a-ntors
Înzdrăvenit de mâna ciungă
Ce-i spânzura umil de tors? –
Fluidul crinilor am stors
Pe multe veghi și buze arse,
Și-atâtea suflete-am întors
Când țeasta-n vânturi li se sparse!

Noi suntem blânzi și simpli, însă
Privirea noastră rece, clară,

Și vocea noastră slabă, stinsă,
Se judecă mereu bizară,
Căci duce-o notă funerară.
Rătăcitori vânați de-a pururi,
E cerul singura-ne țară!
Pe sălciile cu murmururi
Desfășurate-n primăvară.

Printre tulpinile de-aluni,
Noi ducem ochi adânci de magi
Stropiți cu constelațiuni
Și smulgem firele de fragi
Tăcuți ca sufletele care
Ne-ncrucișează pe poteci –
Poteci imense, seculare,
Și triste veci-de-veci.

.....
Veniți, copii nebuni de preț,
Câți sunteți cu plămânii-n vânturi,
Cu năzuințele-n mormânturi,
Cu corzi halucinate-n cânturi!
La noi e molimă și-nghet,
Și reveria-i vas cu bale.
Din turnurile virginal
Zvârli-veți hoardelor din vale
Iertare și Dispreț!

20

Am dor imens să fug, dar unde?
La sănii-ți feciorelnicești
Mă prind intenții muribunde,
Căci gândul muced mă pătrunde:
Că tu te veștejești.

276

În barcă pe-nserat, la lună,
Durerea ninge nenufarii,
Și par chiar însumi o lagună,
Și peste mine trec sitarii
Tăcuți ca solitarii;

La cei desculți, durere-amară
Mă rupe-n pliscu-i de șopârlă:
Oh, câtă plebe funerară,
Cât plâns și câtă târlă
De hoit ce curge gărlă.

«Te du, te du!» tic-tac osânda
Ce bate pulsul ca-ntr-un turn
În care Timpul stă la pândă,
Bătând măsura din coturn,
În șuierul nocturn.

DE PE UN PERGAMENT

Tu numeri anii-n orologiu,
Iar eu în Infinitul
Deschis ca un martirologiu.
Tu ești «severul» eu «smintitul».

Tu vezi în lume morți și vii,
Rugină și puroaie,
Și ceri sinteza-n farfurii.
Eu storc fantome; tu, buboaie.

Tu cauți visul între pulpe
Și vrei să-l prinzi cu mâna,
Dar ce-ai găsit e-un bot de vulpe,
În care licăre țărâna.

277

De-acolo judeci că purcede
Iubirea și Lumina, –
Pe când în lumea mea se crede
Că-i numai jegul și urina.

În lumea ta cobori mereu,
Dintr-însa mă ridic
Să descifrez pe Dumnezeu,
Pe care tu-l numești limbric;

Dar tu la mine când și cum,
Veniși să guști cu limba cerul,
Și nebulozele din drum
Să le săruți brăzdând Eterul?

Zecimi de mii de ani obscuri
Îndoapă-atâtea țeste
De călători, de trubaduri –
Cu rătăcire, cu poveste.

Oh, ce nebuni mai fură Danții,
Să născocoască la năluci;
Și-n urma lor să vină alții,
Tot zăpăciți și tot năuci!

Ce veacuri sterpe, fără minte,
În vânt desfășurată
Atâtea teancuri de cuvinte
Pe-a sunetelor scară, –

Când totul iată-atât de clar
Decurge azi, dintr-un cuvânt
Pe care doctul mădular
Îl lămurește pe pământ!

Intrat-a omul ca-ntr-o mină
În mine și mi-a-mpuns tulpina,

Și-a scormonit ca-ntr-o lumină,
Din care-a dispărut lumina.

Și ceea ce-a rămas din faclă
A fost pecinginea, se știe,
Dar zgura e persoană sacră
Și numai facla-i erezie.

Dar eu aceleași drumuri bat
Spre neguroasa mea himeră,
Căci umbra mea s-a strecurat
De mult, spre limpedea Citeră

(Citeră, țară fără Scaun
Și fără formă-n harta lumii,
Pământ-văzduh clădit aiurea,
Aprinde ochii mei de faun,
Ieșit din pânțelele mumii,
La brâu cu lira și securea.)

Nu-mi arde spațiul cu fantasmе,
Căci tu te duci, și-atâta tot, –
Înmormântat în cataplasme,
Legat cu bezna cot la cot.

O, Christ va fi un Christ etern,
Și trubadurii, trubaduri,
Iar tu, o șchioapă dintr-un stern,
Plutind pe undă de lături.

Vor fi păduri mereu și corzi,
Și crepuscule și iubiri –
Și suflute de voievozi
Le-or logodi pe corzi subțiri.

Dar unii plâng și cântă, iar
Ceilalți rostogolesc procentul
În trâmbe, dintre care iar
Vor drege-n găuri, firmamentul.

Te las; o mână din senin
Mi-atinge umerii și gândul
Eu am o luntre și-un destin
Ce-mi toacă-n creștet, sfărâmându-l.

Și vai! și ție-ți vine rândul,
Și poate-om fi doi crini vreodată,
Șoptind în vânt și fermecându-l –
Pe vreo câmpie smaraldată,
Pe care poate numai gândul
Să treacă, să răzbată,
Al unor ginte de-altădată.

Opere, II, Versuri, Editura Univers Enciclopedic, 2000
incluse în secțiunea *Inedite*.

ÎN PERIODICE

TATĂLUI MEU

E prea târziu să mă iubești,
Mai stai puțin să te gândești. –
Nu te-a mișcat, – sunt câțiva ani,
Plânsoarea mea. – Setea de bani
Te-a cucerit și te-a furat,
Și pentru dânsa m-ai uitat. –
Mai stai puțin să te gândești,
E prea târziu să mă iubești.

Urmează-ți iute drumul vechi,
Să-ți țipe plânsu-mi prin urechi. –
Ți-aduci aminte când, pe drum,
Te-am întâlnit, cinci ani acum,
Mi-ai zis să fug. Eu am fugit
Și după pâine-am pribegit. –
Să-ți țipe plânsu-mi prin urechi –
Urmează-ți iute drumul vechi.

De-o fi senin sau înnorat,
Urmează-ți drumul apucat. –
E prea târziu să mă rechemi,
Eu sunt copil uitat de vreme.
Oh, lasă-mă să mor, să pier...
Destule stele sunt pe cer.
Urmează-ți drumul apucat,
De-o fi senin sau înnorat.

«Liga ortodoxă», an. I, nr. 9, 30 iulie 1896, p. 2.

PLÂNS...

Prietenului Șt. Wilde

Am plâns adesea printre cruci,
Însă pe cine, nu mai știu:
Am plâns pe-o cruce și-un sicriu.

Și stau ș-acuma și tot plâng,
Dar nu mai plâng pe lângă cruci,
Acuma plâng în fund de crâng.

Dar plânsul meu în vis se schimbă,
Și trist mi-e visul fără viață,
Strigoi în minte mi se plimbă.

Te văd privindu-m-așa rece...
Privirea ta parcă mă-ngheață,
Dar este vis... și visul trece.

«Liga ortodoxă», an. I, nr. 12, 2 august 1896, p. 2.

IUBITEI MELE

Printre copacii morți de vremi
Pe stratul frunzelor căzute
Peste cărările pierdute,
M-ai tot chemat și mă tot chemi.
Dar azi, când dorul mă usucă,
Sunt osândit numai să plâng,
Nu pot la piept să te mai strâng...
Fiind iubire-ai fost nălucă.

«Liga ortodoxă», an. I, nr. 18, 10 august 1896, p. 2.

CLARA NOAPTE

Clara undă argintoasă reflectează alba lună,
Lacul limpede se mișcă, nalta trestie răsună;
Abia vântul șerpuiește printre crengi de sălcii verzi,
Răsfoirea lor e tristă și în șoapta lor te pierzi
Adâncit în visul dulce al reflexelor de lună.

Noaptea clară într-un basmu de magie schimbă balta,
Oh, ce aur curge-n trestii ce cad una peste alta;
Peste tot plăceri nespuse bat din aripile lor,
Tainic cântă-n ulmul falnic singuraticul cînflor;
El doinește, și în ochii-mi se răsfrânge, clară, balta.

«Liga ortodoxă», an. I, nr. 25, 20 august 1896, p. 2.

ÎN CIMITIR

Era seară... și sub stele amândoi stam visători...
Cimitirul, alb sub luna, înmuat era-n colori,
Se-ntindea spre dealul verde, și-n dumbrăvi
privighetori

Modulau prin pomii negri o sublimă armonie.
Noi, trântiți, visam în umbră, cugetând la veșnicie
Și umpleam privirea noastră de ochi vii, scânteietori.
Erau veșnicele stele, erau sfintele splendori...
Subt dumbrava luminată de-ale razelor ninsori
Erau ochii ei albaștri, era cer și erau sori...
Ea ședea înmărmurită de cadența sunătoare.
– «Cineva să nu ne-audă», mi-a șoptit tremurătoare.
– «Nu, ne aflăm printre morminte, și ești hârcă
dacă mori...»

«Liga ortodoxă», an. I, nr. 35, 31 august 1896, p. 2.

ÎN ZĂRI

D-rei L. A.

În zări
Cântări,
Trezesc
Păduri,
Copaci
Șoptesc
Murmuri
Tu taci...

Prin plop,
Potop
De dulci
Cântări
În zări
Te culci
Pe crini
Suspini...

«Liga ortodoxă», an. I, nr. 50,
26 septembrie 1896, p. 2.

DE-O FI SĂ MOR...

De-o fi să mor, de-o fi să mor
Să mă lăsați în vechea haină,
Vor ști doar codrii a mea taină...
La groapa mea dați zor, dați zor.

Când voi fi mort, în vreo trei scânduri
Să m-așezați, n-oi ști de gânduri,

Am fost și gând, dar am trecut,
Am suspinat, dar am tăcut...

La groapa mea dați zor, dați zor...
De-o fi să mor, de-o fi să mor...

«Liga ortodoxă», an. I, nr. 51, 27 septembrie 1896, p. 2.

FRUNZĂ GALBENĂ

Pe-această frunză ofilită
Ți-am scris din inimă un vers
Și zi c-am fost odată-n lume
Și că din ea de mult m-am șters.

«Liga ortodoxă», an. I, nr. 52, 28 septembrie 1896, p. 2.

EPIGRAMĂ

Unui contrabandist în literatură

L-a găsit în casă mort,
Spânzurat c-un «fir de tort».
Căci volumele-i din casă
Azvârlite pe sub masă,
Erau tot cum începuse...
Numai șapte se vânduse.

«Liga ortodoxă», an. I, nr. 54, 1 octombrie 1896, p. 2.

VALEA SAULEI

Ici și colo rupte cumpeni ale puțurilor seci
Scot a jalei scârțâire pe când vântul suflă-n ele
Și le mișcă și le-apleacă, iar în aer rondunele
Vii săgeți spre cerul negru, în nebuna vijelie
De vânt aprig sunt furate spre eterna veșnicie,
Și cad moarte sau zdrobite printre galbenele creci
Valea Saulei mugește adâncită printre dealuri

Și când vântul o-nfășoară c-o stridentă simfonie,
Sau un freamăt când o face să reverse armonie,
Sau când cumpenele strigă sau se vaietă cu jale,
Ea oprește pe oricine și îl farmecă în cale,
Mărmurit în contemplarea unor verzi și sumbre
maluri.

M-am uitat și eu adesea l-acea vale vibrătoare,
Am cântat și eu cu dânsa armonia ce te pierde
Și am plâns și eu cu dânsa lângă salcia cea verde.
Valea Saulei răsună, nencetat în a mea minte,
Ori de câte ori de dânsa printre trai mi-aduc aminte
Și în inima mea țipă ca o coardă care moare.

«Liga ortodoxă» – Supliment literar, an. I, nr. 1,
20 octombrie 1896, p. 3.

ZORI DE AUR

O creacă-naltă-n balta albă s-apleacă, saltă,
Și vara-n unda clară, scaldă pe vesela-nverzită,
În vânt un cânt din sălcii zboară spre balta adormită...
Să fie ea, – iubita mea? – Dar nu... Era o turturea
Lărgind în zori de zi dulceața ei pe baltă,
Și verdea creacă-n vânt s-apleacă și-n apă saltă.

Fiori timizi de roze zori, ușori și creți trec peste baltă,
Iar nenufari, potire-nvoalte, – mari, – se mișcă-ncoale
și-ncolo,

În vreme ce un tril sonor ia zbor rotind un magic solo...
Să fie ea, – iubita mea? – Dar nu... Era

privighetoarea...
În cer murea ultima stea și se făcea lumină-naltă,
Iar mici fiori de roze zori treceau ușori și creți pe baltă.

«Liga ortodoxă» – Supliment literar, an. I, nr. 2,
27 octombrie 1896, p. 3.

ÎN ROMA

Steaua lămpii, suflet palid, în odaia parfumată
Expira sub catifeaua de-aur roșu fulgerată,
Draperia ondulându-și crinii cândizi sângerați,
Și-n penumbra rubinie, voluptate plutitoare.
Un polog, azur subțire, se-nvolta, imensă floare
Peste corpurile goale, mușchi de spasme încordați.

Lung vibrau în cuibul magic sărutările romane...
Vinețeli arau grumajii, palpatau plăceri profane...
Roma veche-n Roma nouă renvia ca sub Cezăr...
Voluptatea era vie ca o flacără cumplită...
Corpul, aprig, sfărâmasse floarea stinsă de ispită,
Iar tablouri din perete își zâmbiseră bizar.

Nudul sacru frumusețea exaltându-și-o sub lampă,
Îi făcea să pară două corpuri antici dintr-o stampă
Pe al cărei fund de umbră un mister se celebra,
Și zâmbeau, și erau tineri, – ea cu gene lungi și crețe, –
Și erau ca două coarde, și vibrau de tinerețe...
Roma veche-n Roma nouă triumfală reintra.

«Liga ortodoxă» – Supliment literar, an. I, nr. 3,
3 noiembrie 1896, p. 2.

DO-RE-MI

DO

Do-mi-sol-fa-si – armonia anunță ivirea regală...
Sol-mi-re – arcușul revarsă superbu-i tezaur;
Si-re-mi-la-do – din orchestră triumfă un cântec
de gală,
Perechea s-arată, muiată în fulgere de-aur.

RE

Re – valțuri vârteje, – mi-fa-sol-do-re – se urmează...
În aer adie arome, – re-si-do – de vară;
Mi-si-la-re-fa – dintre note, suavă, o notă oftează...
Fiori trec prin inimi... Vioara vibrează mai clară.

MI

Mi: lampa; Re: pală se stinge; do-sol: mandolina
se-ncoardă...
Un tremol se-nalță. La, mistic, – colan de opale,
Surăse bizare și blânde s-alină pe fiecă coardă...
Sol: Nu!... Dar zadarnic... Ning crinii petale.

«Liga ortodoxă» – Supliment literar, an. I, nr. 5,
17 noiembrie 1896, p. 1.

AEGYPT

D-nei Hélène Lazaresko

Adiat de sicomorii parfumați de elebor
Nilu-și duce către Theba cadențarea-n solzi de aur.
Și subt nori de libelule, îndoit ca un balaur,
Oglindește-n umbra sumbră a lui Hapi magic zbor.

Pe câmpie se resfiră al naturii antic basm,
Iar papyrusele blonde își vorbesc tremurătoare,
Și-n Gyzeh, pe Sphinx, o umbră se lungeste-nvietoare,
Iar pe vârful plin de raze se cutremură un spasm.

Pyramidele zac moarte în nespusa depărtare,
Și nisipurile roșii dau reflexe viorii,
Pe când Theba coronează feciorelnici theorii
Cu flori mari de lotus cândid pentru-a zeilor serbare.

«Liga ortodoxă» – Supliment literar, an. I, nr. 7,
1 decembrie 1896, p. 2.

MAIUL ROZ

Chitara vag trăsare în zarea de azur.
Ning pe lac
Raze lungi
Blonde dungi...
Pitpălac. Zdrang, zdring... O sărutare ș-al
frunzelor murmur.

Trestii tac
Și spre mal
Nici un val, –
Pitpălac.

Chitara însă sună: Planc-plinc-plunc-
planc-plunc-plac.

Pitpalac.

«Liga ortodoxă» – Supliment literar, an. I, nr. 8,
8 decembrie 1896, p. 2.

NĂLUCA

Cu a visului meu daltă, lucitor argint din astre,
Din porfiru-nchipuirei scos-am vie o nălucă,

Muzicală-nsuflețire ce cu brațe nu s-apucă,
Iar subț lărgă frunte-aprins-am două lărgi
prunele-albastre.

Zveltul corp e elegăntă și lactare opalină,
Cuibul zămbetelor roze e corolă de răsură,
Și pe când un nimb palpită radiat de-acea făptură,
Părul fin vibrează-n soare clarul de sulfină.

Din neant când se-ntrupează, al meu suflet o presimte,
Nouă Veneră răsare în a zorilor ispită,
Și, – adăncă disperare ce mereu e rennoită, –
Mor prin ea, respir printr-însa, o posed, și nu mă simte.

«Liga ortodoxă», an. I, nr. 102, 17 decembrie 1896, p. 4.

ÎN REGIUNI BIZARE

*Puternicului critic și eruditului,
delicatul poet Alexandru Bogdan-Pitești*

Lombard bastard cu ochi de rouă,
Te plouă-n haina de velură,
Tușești și harpa ta murmură;

Golan divin, din vin absoarbe
Căci trilurile tale oarbe
Se sting pe coardele-amândouă.

Dar șezi și scutură-ți suspinul
Cu mandolina ta bizară.
Visează-ți soarele de vară,
Și din țigare-ți urcă fumul,
Privește-n ploaie cum e drumul
Și dormi. Noroc! Golește-ți vinul.

«Revista modernă», an. I, nr. 2-3, 1 septembrie 1897,

NOAPTEA

E noapte. Șoapte trec pe baltă,
Tusește clopotul în turn.
Vibrează lung: Saturn, Saturn,
O cucuvea pe turla-naltă

Saturn, Saturn, vibrează-n vânt,
Dantele negre deșirate
Se-ntind pe pietrele curate,
Pe turnu-nalt cu vârful frânt.

Nici un cuvânt, e vânt, e vânt.
Din gang ies plete de-ntuneric.
E răs, e plânsul ei himeric
E noapte, șoapte și pământ.

E noapte. Șoapte trec pe baltă,
Saturn, Saturn, vibrează-n vânt,
Nici un cuvânt, e vânt, e vânt.

«Revista modernă», an. I, nr. 4-5, octombrie 1897, p. 12.

VERSURI

E vântul care-mi bate-n geam
Ori mâinile iubitei mele,
Care-a zburat pe-un șir de stele
Să mă sărute când plângeam?

Sunt sunetele harpei mele,
Sunt sufletele unor morți
Ce bat în geamuri și la porți?

Oh! ploaia, ploaia-mi bate-n geam, –
Subt șirurile lungi de ploaie
Gândirea mea se încovoie,
Suspînul meu e lung și stins,
Și imnul meu se-nalță mort
Din coarda ruptă ce-am întins.

«Viața nouă», an. I, nr. 7, 10 mai 1898, p. 56.

36

Sărmanul meu suflet strivit,
În care țintesc gânditorii,
Pe care pe rând te-au sluțit –
Îndreaptă-te tot liniștit
Spre unde se-ndreaptă cocorii.

Gândirea în care să-ți treci
Ecoul profundelor coruri,
E golul cu aburi-i reci,
Deschis peste veci,
Deasupra atătora goluri.

Privirile calde și limpezi
Și frunzele pline
De șoapte timide de cintezi,
Rămasu-ne-au iarăși streine,
Și-n ocna durerilor noastre-i mai bine.

O clipă, și trecem apoi
Acolo de unde ne-am rupt, –
Cu norii-n convoi,
Cu lumea dormind dedesubt.

Căci lumea pe unde alesul,
Ți-l cauți prin ceața tomnală
Să-ți prindă-nțelesul,
E-o biată secundă banală
Din Viața totală.

«Linia dreaptă», an. I, nr. 1, 15 aprilie 1904, p. 3.

LITANII

În depărtarea noastră, Lio,
Îmi zboară gândul ca un corb
În ploaia unei toamne sure,
Prin solitudini de pădure
Pe unde sufletul e orb
Și vântul un amar adio.

... Un biet buchet pe care-n rând
Păianjenii țesură cort
În chipul unui baldachin;
E-atâta plângere și chin
Să văd că-ntr-însul e un mort!

Aceasta-i masa, scumpă Lie,
La care tu odinioară
Visai crepuscule de tuci
Peste alee lungi de nuci
Pe unde vântul înfioară
Ca un sfârșit de reverie.

Sunt singur. Ah! și cât de rău
Și plin de moarte e văzduhul,
Și ploaia, baltă de otravă!
Aș vrea ca gura ta suavă
Pe-aceste vrafuri să-și dea duhul,
Să am pe masă capul tău.

Pe-această masă arse-n vise
Voiesc să doarmă fruntea ta
Cu pleoape închise pentru veci,
Mai bine două buze reci
Cari nu mai știu a săruta,
De a pururi vinete și-nchise.

Atunci ai fi a mea, Iubită!
Ai fi o glastră funerară,
Cu părul, plantă de Infern;
Atunci ai fi a mea, etern!
Și-n fiecare-amurg și seară
De fruntea ta încremenită

Aș alipi și fruntea mea
Ținându-ți tâmpile-ntre mâini;
Și-aș cugeta la «altădată»,
La-ntâia sărutare dată,
La-ntâiul «ierii», la primul «mâni»,
La primul glas de cucuvea.

Ți-aș ridica în deget pleoapa
Și ți-aș privi privirea stinsă
Cum aș privi într-un abis
Care-ar vorbi de morți, de vis,
De lumea ceea larg întinsă
Pe care n-o înghite groapa.

Și părul, ca un crep de doliu,
L-oi săruta nebun de jale,
De fericire, de extaz;
Îl voi lăsa peste obraz
Să-mi curgă ca un râu de jale.
El va fi ultimul lințoliu

Al celui care te iubi.
Iar când durerea va izbi
Cu barda cea din urmă-n mine.
Cu lovitura cea mai grea –
Atunci, pe masă, lângă tine,
Va-ngâlbemi și fruntea mea.

«Canta de caprio», an. 1, nr. 1, 15 mai 1901, p. 24. A
fost inclusă la *Addenda*, în vol. *Versuri*, ESPLA,
1959, p. 705.

LITANII¹ [Variantă]

În depărtarea noastră, Lio,
Îmi zboară gândul ca un corb

¹ Poezie revăzută de Tudor Arghezi, în intenția de a o
oferi lui Vasile Netea. Nu avem cunoștință dacă textul a intrat
în posesia acestuia și nici dacă a fost publicat.

Pe pagina întâi a manuscrisului, deasupra titlului
poeziei, se află următoarea dedicație: «Domnului Vasile
Netea, care, de vreme îndelungată, cu un surâs permanent
egal, mă terorizează să-i reproduc, pentru plăcerea-i
diavolească, sărăcia gângavă a îngăimărilor de mai jos,
îngânate la 18 ani, și pe care nefericitul lăutar, în vârstă de 71,
de astă dată iremediabil compromis, mărturisește pe hârtie de
format oficial, ca totuși să spere în mântuire, că le detestă,
pentru că-i spurcă gura și i-au mănjit vioara. 29 iunie 1951.
Mărțișor.»

Considerăm că sunt relevante afirmațiile lui Tudor
Arghezi, prin care se delimitează de creațiile din perioada de
început a activității sale literare, cu trimitere expresă la ciclul
Agate negre. Ori de câte ori s-a văzut obligat să se întoarcă în
timp, din varii motive, la aceste versuri, de fiecare dată a
făcut-o cu migala bijutierului, care consideră că mai are încă
de șlefuit la piatra lăsată cândva din mână, pentru a-i adăuga
noi irizații și străluciri miezului ei de taine (*n.ed.*).

În ploaia unei toamne sure,
Chemat să mi te fure
Prin solitudini de pădure,
Pe unde sufletul e orb
Și vântul un amar adio.

Țin un buchet pe care n-rând
Păianjenii țesură cort
În chipul unui baldachin.
E-atâta plângere și chin
Să văd că e uscat și mort
Și că se spulberă-n curând,

Pe masa noastră, scumpă Lie,
La care tu odinioară
Visând crepuscule de tuci
Peste alee lungi de nuci
Pe unde cenușa înfioară
Reîncepei o reverie.

Sunt singur, Lie, și e rău
Și plin de moarte-ntreg văzduhul
Și ploaia, baltă de otravă.
Aș vrea ca gura ta suavă
Să-și dea pe-aceste slove duhul,
Să am alături carte capul tău.

Pe masa cărților deschise
Aș vrea să doarmă fruntea ta,
Cu pleoape-nchise pentru veci.
Mai bine buze seci și reci
Nemaștiind a săruta,
De-a pururi vinete și-nchise...

Atunci, într-adevăr, iubită,
Ai fi o glastră funerară
În plete, plante de infern
Și-ai fi atunci a mea etern!

În fiecă amurg și seară
De fața ta încremenită
Aș alipi și fața mea
Ținându-ți tâmpile-ntre mâini
Aș cugeta la «altădată»
La-ntăia îmbrățișare dată,
La-ntăinul «ierii» la-ntăinul «mâni»
Și n-ar fi noaptea oarbă grea
Că ce folos să-ți fie vie
Făptura care nu mai știe?

Ți-aș ridica pe-ncet o pleoapă
Și ți-aș privi lumina stinsă
Cum m-aș uita într-un abis.
Mi-ai povesti din morți, din vis,
De lumea ceea necuprinsă,
De peste codri, cer și groapă.

Eu, părul, ca un crep de doliu,
L-aș ninge negru cu petale
Cu o nădejde, în extaz
Mi l-aș lăsa peste obraz
Să-mi curgă râul lui de jale;
Și fie pașnicul lințoliu

Al celui care te-a iubit
Iară când ceasul chibzuit
Ar da un zvon și pentru mine
Șoptind ceva, cătând ceva,
Atunci pe masă, lângă tine,
Ar sta-ntre cărți și fruntea mea.

Trecutul revenind pe-alocuri
Trimite-n inimă parfume

Părând zvârlite peste focuri
Dintr-alte vieți, dintr-altă lume;
Miresme scumpe, fără nume,
Sunt sufletele-atâtor locuri!
Și ca pe foile de-albume
Le-ntorci în vinetele blocuri
Din raftul vieților postume...

Esență lină și subtilă
În care totul pare șters,
Dar care roade ca o pilă
Plămânul făurit invers,
În nesfârșitul univers. —
Întoarce filă după filă
Și vers înșiră după vers
Căci amintirea-i o cămilă
Brăzdând nisipurile-n mers. —

Ne-am întâlnit în bălării
Cu amintirile, deodată:
Cucute până-n pălării;
Bolnavă, luna sta culcată
Peste-un pachet zdrenșos, de vată,
Într-un ungher printre Tării. —
Trecutu-i spada descântată,
Ce taie inima-n felii
De bronz, de aur și de-agată. —

Țigani, visătorii, fanții
Trăiesc murind în amintiri;
În jețuri cugetă savanții
Tăind pământu-n două firi —
Închiși, ca umbra-n monastiri;
Și totuși doruri și iubiri
Apar pe zid ca elefanții, —
Când pun formule și zidiri

În tiriziile balanții
Deasupra bieteii omeniri!

«Linia dreaptă», an. I, nr. 4, 1 iunie 1904, p. 56.
A fost inclusă la *Addenda*, în vol. *Versuri*, ESPLA,
1959, n. 599, cu modificări

Dar unde merg? Prin ce oraș
Azvârlă pașii mei ecouri
Ce hohotesc de mă-nspăimânt?
Orașul doarme în mormânt;
Ai zice-o țară de cavouri
Zidită de un uriaș.

Și fiecare dală, șarpe
Care se mișcă subt călcăie
Când prind pe dânsule să calc.
Orașu-ntreg: un catafalc,
Și norii: vâluri de tămăie,
Crispați în chipul unor harpe.

Dar nici parfum, nici armonie;
Nimic din câte zboară-n tine;
Nici ochi de vis, nici buze pale,
Nici mâni uitate-ntr-ale tale,
Pe veci candidă și divine
Subt gene de melancolie:

Aici e numai moarte-ntinsă:
Mirosul cărnii albastre,
Fântâni din cari țâșnește chin;
Drept melodie un suspin
Care tronează pe dezastre
Ca o enormă faclă-aprinsă.

Și când găsești un braț să strângă
Dezesperarea-ți seculară
Într-un mănunchi de fire albe,
Rămâne-ngheț în loc de nalbe,
Pe suflet piatra tumulară
Pentru vecie să ți-l frângă.

Din braț rămâne-un braț de lemn,
Din plete-un ghem scăpat pe scânduri
Și din extaz un răs livid;
Din reverie-un hoit stupid
Ce-ți arde inima în gânduri
Și-ntr-un cuțit înfipt ca semn.

– Gomore, groază și orgoliu!
Trecui pe tine-ntins pe liră
Și morții tăi rânjiră-n cor;
Găsii în tine un decor
Pe care demonii-l zidiră
Pentru-a-mi lăsa pe frunte doliu.

... – Iar tu, acea de altădată,
Care-ai întins în mine ceață,
Revino doar o clipă-n viață,
Căci ești în mine neuitată;
Apari din lumea ta, te chem!
Apari subt negrul meu tavan,
Căci voi: cu glas de uragan
Să te blestem.

«Linia dreaptă», an. I, nr. 5, 15 iunie 1904, p. 77.

[UN VEAC S-A SCURS, ȘI ÎMPREUNĂ...]

Un veac s-a scurs, și împreună,
Lungiți subt un capac de piatră,

Ne crede morți întreg pământul.
Ah, de-as putea să mi-l înmormânt
Și lumii care veșnic iatră
Să-i strig că totul e minciună!

Un veac, iubita mea, de când
Am adormit culcați alături:
Fu dulce cupa cu venin!
Ne-a-nchis destinul în sieri
Ca două pagini puse-alături
Subt o prună lăcrămând.

Simțirăm cărnuri, oase, scoase,
Căzând în jurul nostru rupte.
Acum, trântită lângă tine,
Cupola multor clipe line,
În urm-atâtor vane lupte,
Zâmbește lanțului de oase.

Surăs amar și fără preget
Încremenit pe-un lanț de dinți,
Îmi dai fiorul unor zimți
Ce-mi trec pe frunte ca un deget...
Și cât aș da să văd că minți
Chiar azi, când știu că nu mai simți!

Enigmă searbădă și rece,
Din tine nu-nțeleg nimic.
Să văd în tine nemurire?
Un răs ironic care trece
Și el, ca toate, spre nimic,
Ori un simbol de fericire?
Ah! știu, Iubită: lumea-ntreagă
Același trist sfârșit îl are,
Suntem și noi la fel cu ea?
Mai e vreun fir care ne leagă,
Sau peste toate-o lumânare
S-a stins, și-un glas de cucuvea?

Ghicesc că buzele-ți sunt rupte
De-atâtea horde blestemate,
Că nervii tăi sunt roși de viermi.
Ridică-ți pașii largi și fermi,
Arată-mi stelele curate
Din negru-abisurilor supte.

Oh, de-ai rămas aceeași Lie,
Înalță-ți fruntea, palid vals...

.....
– Dar dacă visul meu e fals?...
Dar dacă totu-i nebunie?

«Viața socială», an. I, nr. 2, martie 1910, p. 118.

DEDICAȚIE

Femei, potire cu venin,
Miros de fân stropit cu soare,
Lăsați-mi jalea să-mi închin
Într-astă toamnă-ntristătoare!

Parfumul vostru vrăjitor
Îmi prinde fruntea-n nebunie
Ca un stilet omorător
Și-azvârle sânge-n reverie.

Aspir o dragoste-alburie
În care numai nemurire
Și nori ușori să se-nmlădie
Ca vântul printre corzi de lire.

Visez o dragoste suavă,
O sărutare lină, rece,
Cum simt molifții din dumbravă
Când peste dâșii luna trece;

Cum sunt în umbră heleștaie
În cari tresar lumini de candelă,
Când vântul serilor le taie
Cu aripi fragede de-arhangheli.

O sărutare, fără spasme,
O-mbrățișare solitară
Și corpuri limpezi de fantasme
Din care setea-mi seculară

Să verse vinul sideral
În arșițele caverne
Din stânca mea de mineral
Înmormântată printre perne.

– Senar, nefericit azil
Al cugetărilor amare,
Te-a prins al morții fad cadril
În selenara-i desfrânare.

Înțelepciune, veșnicie,
Și tot ce cânti în înserare
C-o palidă zădărnice
Ce-ți toacă trist în cugetare.

Te du pleșuv prin omenire,
Spuzit în suflet și livid;
De-i fi-nțelept, de-i fi stupid
Aceeași surdă neclintire
Îngheață sufletele-n vid.

De-i fi bandit sau visător,
Despot cu sângele pe limbă;
Aceeași negură te nimbă,
Și pentru pasu-ți călător
Cărarea vremii nu se schimbă.

Iubiri visate sau trecute
Cu smirna sânuirilor calde,

Sau bolți stropite cu smaralde
Se duc, stârpite și căzute,
Aceleași valuri să le scaide.

În șuier vânat urcă ura,
Lugubra lumelor cămașă
Și-o prinde-n unghii ca-ntr-o fașă
Lăsându-1 noit ciuntit figura.
Belzeb și Christ se duc de-a dura! –
Nădejdea, visul se confundă
Cu limba faciei, muribundă,
Cu silueta cui? Cu dorul,
C-un crep ce-astupă viitorul,
Cu amintirea, cu zefirii,
Bătând văzduhul ca vampirii –
Și-ntind sfârșitului, covorul...

– Poeme, fraze și sisteme
Ce tind să stingă meteorii!
O vijelie de blesteme
Pe care-o-nalță muritorii;
O vorbă zisă și răzsisă!
Azi, cartea lor îmi este-nchisă;
 Și, dacă nu,
 Închide-o tu!

«Viața socială», an. I, nr. 4, mai 1910 p. 276.
A fost inclusă la *Addenda*, în vol. *Versuri*, ESPLA, 1959, p. 102.

SINTAXĂ RITMICĂ

Norii se duc;
Escortă funebră, duc toamna-n morinânt,
Grămezi de lînțolii destramă-se-n vânt
Și corbii medită pe brațe de nuc. –

Sosesc în cohorte, se duc în cirezi,
Când negre ca bezna, când rare, – jucând
În muzica morței, mai mulți într-un rând –
Și doliul absoarbe grădini și livezi.

Din negură facile răsar;
Le-astupă vreun munte ce trece masiv,
Întreg firmamentul e-un vis de bețiv,
Pe culmi zboară spume și dăre de var;
Cu monștri de mână aleargă smintit,
Nebune, sluțite de biciul barbar
Ce șerpuie-n haos dinspre Răsărit
Mănat de-un gigantic Satan solitar.

O țeastă se-azvârlă din umeri titani,
De ștreanguri atarnă martiri de bitum,
Statui se răstoarnă în grupe de fum,
Se clatină cerul sub pași suverani,
Prin cețe compacte se spintecă drum;
Și frigul străpunge plămânii golani
Și băntuie ploaia-n castani
Și-n suflet remușcă trecutul postum.

Și totul se-mbină și-n vid se prăvale;
Acolo-s la pândă satirii, ciclopii,
Pe-aici se combină durerea cu plopii,
Pe-aiurea e geamăt și jale...

Oh! plângeți, de-acuma, pe lespedeza gropii
Acelor suave șoptiri vespérale
Din vremea când luna, cărări ideale
Brodase cu degete pale,
Spre frunțile voastre, vecine cu snopii.

«Viața socială», an. I, nr. 10, noiembrie 1910, p. 195.
A fost inclusă la *Addenda*, în vol. *Versuri*, ESPLA, 1959, p. 707.

CUCUVEAUA

[Variantă la poezia *Noaptea*]

E noapte, șoapte trec pe baltă,
Tușește clopotul în turn,
Vibrează lung... Saturn... Saturn...
O cucuvea pe bolta-naltă.

Saturn, Saturn, răsună-n vânt.
Dantele negre deșirate
Se-ntind pe pietrele curate
Pe turnul blond cu vârful frânt.

Nici un cuvânt, e vânt, e vânt.
Din gang ies plete de-ntuneric.
E râs, e plânsul ei himeric.

E noapte, șoapte trec pe baltă,
Saturn, Saturn, vibrează-n vânt.
Nici un cuvânt, e vânt, e vânt.

1896

«Cugetul românesc», an. II, nr. 6-7, iunie-iulie 1923,
p. 428. A fost inclusă la *Addenda*, în vol. *Versuri*,
ESPLA, 1959, p. 708.

MOARTE ALBĂ

Satele-s împrăștiat-e-n ger, ca sacii de porumb,
De olane-și freacă norii ugerii de plumb,
Pe la uși miroase vântul ca un câine
Care caută stăpân și pâine.

Schiturile dorm închise, risipite printre stele;
Albă, țarina, tăcerea și-o apropiere de ele,
Speriată la chilie, unde-a dat, în gol, de om,
Veverița cenușie sare-n crăci din pom în pom,
Frânge ramuri, rupe vreascuri:
Auzi? lacul geme-n teascuri.
Strânge vulpile de labe, degetele li se sparge.
Toți păianjenii veghează, fără muște, pe catarge.
Cariul singur își întoarce-n grinzi tăcutele burghie,
Ascultate-n ceasul nopții ca o pană care scrie.
Sania cu o momâie dusă de un cal mărunț,
Lunecă pe fulgi de unt.
În cetate, vântul intră înmulțit pe șapte uliți,
Ca o oaste biruită cu oștenii fără sulii.
Bate-n porți.
Vecinica lor pomenire, toată iarna, celor morți.

1929, decembrie

«Curentul», an. II, nr. 697, 25 decembrie 1929, p. 5.

CETATEA VECHĂ

Pe un album regal

Mă poartă pașii-n ulița îngustă
Cu pietrele cocolite și treptele de scamă,
Unde lumina zilei nu stă
Și, mucezită, vremea se destramă.

Balcoanele se-alătură pustii
Subt streășini lungi de păslă și bumbac
Colivii
În care, deslănate, păsările zac.

Ascuns în ultima fereastră,
Strivit pe jgheaburi și silit în fiare,
Abia își taie vâna lui albastră,
Punctată, cerul, cu chenare.

S-a pregătit neconținut în burg
O soaptă ori un tipăt să tresară.
Și se trezește de amurg,
Sunetul vechi de clopot, rămas pe câte-o scară.

Clădirile sunt strânse cărți, închise
În cheotori de uși.
Pe placa de aramă citești cum se numise
Cel care poate-n casă trăiește și acuși.

Perdele grele-n geamuri.
Blazoane retușate de veacuri și de iarnă.
Statui în zale groase, din zeci și zeci de
neamuri.

Își pune luna lampa în lucarnă.

«Viața românească», an. XXV, nr. 1-2,
ianuarie-februarie 1933, p. 10.

[JOACA DE-A VORBELE]

1. OMUL ȘI VRABIA

Pe buturugă subt pom
Îmbuca pâine un om,
Și din pom un titirez
Cerea fărâme de miez.
Acum, după-nvățătură,
Vine și le ia din gură.

2. VRABIA LA SPĂLĂTORIE

Titirez ori vrabie
Vine pân' la albie
Unde maica spală rufe.
Ar avea și ei o scufe
Și ciorapii de clătit,
Care s-au cam terfelit.

3. CHIRIAȘUL DE PRIPAS

Vrăbioiule, vecine,
Te rog să treci pe la mine,
Stai de-un an la noi pe casă
Și de chirie nu-ți pasă.
Mă tot ții într-o minciună
Și n-ai dat măcar arvună.

4. VRABIA N-ARE PARALE

Vrabia cum să plătească
La casă gospodărească?
N-are ban în buzunar
Și nici buzunar măcar.
Toată lumea doar o știe
Că nu plătește chirie
Și stă-n pod pe datorie.

5. BIATA BABĂ

Dar nici maica nu-i bogată
Ca s-o ție fără plată.
Vrabia nu se gândește
Că și baba se hrănește,
Ca să-i aducă în cioc,
Și ei, câte-un glomotoc?

6. N-ARE CĂ I-AR DA

Vrabia ar vrea, săraca,
Să îi dea lapte ca vaca,
Și frumos, curat și nou,
Ca găina, câte-un ou.
Lapte? Ia-l de unde nu-i.
Ouah? Face mici, cu pui.

7. VÂNATURILE

Ea se pricepe să-mpuște
Gărgăuni, omizi și muște
Însă din așa vânat
Baba încă n-a mâncat.

8. VRABIA LA JUDECĂTORIE

Vezi că odată și-odată
O să iasă judecată.
Și-o să vie la proces
Vrabia cu titirez.
Și o să fie silită
Prin hotărâre citită,
După toate spusele,
Să-și ia catrafusele.

«Bilete de Papagal», nr. 8 (485), [1937], p. 148.

CAROL II REGE

De-a pururea de-aci-nainte
Au să ni-l ție vremurile minte.

O să-și aducă-aminte vântul
Cel ce-i ascultă gândul și cuvântul,

Vântul acela, care de la cer
L-a pogorât pe un vultur de fier.

O să-și aducă muntele și șesul
Și, povestindu-i apele-nțelesul,
Din râu în râu, de la izvoare,
I-l vor zvoni talazelor din mare.
El a mutat Carpații vechi din loc
Și-a-nceins cu ei, cu cremene și foc,
Altarul noilor hotare.

Graiul gândit, atât cât va fi grai,
O să-și aducă-aminte de frumosul Crai
Și mintea, cât va fi o minte,
Smerită-și va aduce-aminte.

Or să-și aducă, slova, pana,
Cartea, vioara, dalta și icoana,
Că-nstrăinați, pribegi și-n așteptare,
I-a adunat pe meșteri cu-o strigare,
Și cot la cot și-unealtă pe unealtă,
I-a hotărât să se-mplinească laolaltă.

Și tot ce fuse vis și răzvrătire
Și l-a-nsușit el sieși moștenire:
Ce-au năzuit plugarul, cărturarul,
Răbdarea, suferințele și harul.
Fusese scris să prigonească somnul
Și să-i alunge bezna însuși Domnul.
Răscoala lui a fost a tuturor,
Durerea lui era durerea lor
Iar biruința lor întreagă e-n izbânda
Și-n truda lui, care-a sfințit osânda.

*

Noi știm, din cazna Ta, muncită de mai bine,
Că numai osteneala-i pentru Tine;

Căci slava Ta, Mărite Doamne,-ncepe
De dincolo de unde se pricepe.
Dar sufletele, inimile toate
Bat lângă Tine, Doamne. Sănătate!

«Revista Fundaţiilor Regale», an. VII, nr. 6,
1 iunie 1940, p. 483.

LETOPISEŢI

Te amăgeşti că arme grele
Nu-mi spânzură de umeri şi curele.
Ce va să fie, ştiu mai dinainte,
Îmi văd de brazde şi morminte
Şi rabd să treci şi să te cerni
Şi-o sută de arşiţe şi de ierni.
Intră cum vrei, cu talpa sau călare,
Năvala ți-este a pierzare.
Poruncă dă, grădina să-mi răstoarne
Bivolii tăi cu şapte coarne.
Ia gardurile, mută-le din loc,
Mai am porumb un sac şi un cojoc.
Mai am doi rupi de in şi cânepă un cot.
Ia ouăle cu cloşcă şi cu cuib cu tot.
Ia tot ce poţi şi lasă-mi vatra goală
Şi satul opăreşte-mi-l cu smoală,
Voinicii tăi, atâta vitejie,
Au învăţat din sfânta liturghie.
Nu mă mai iau cu ei de piept.
Îmi scot din bete trişca şi aştept.
Vă spulberă oştirile mereu:
Răbdarea, fluierul şi graiul meu.

«Ardealul», an. III, nr. 42, 30 octombrie 1943, p. 1.

NE SUPRA CREPIDA¹

Odată, cum s-a spus,
Un pictor a expus
Portretul, în picioare,
Al unei domnişoare.
Tabloul, în ulei,
Era de cinci pe trei,
Şi-n sală, prin urmare,
Din toate cel mai mare
Şi foarte admirat.
Artistul a lucrat
La el, pe deşelate,
Opt ani şi jumătate.

Se-nghesuia, grămadă,
Tot publicul să-l vadă
Şi-n public şi-un cizmar,
Estet, pesemne; chiar
Şi critic priceput.
Vorbind c-un cunoscut,
I se părea că-i prost
Tabloul – şi-o fi fost,
Nu-l laud, nu discut,
Că nici nu l-am văzut.
Dar criticul, curând,
S-aprinde şi ia vânt.
Figura zugrăvită
E prea sulemenită
Şi buza, ca şi nasul,
Nu-i trasă cu compasul.

¹ Pe dactilograma cu «însemnările» cenzurii, Tudor Arghezi a notat următoarele: «Suprimată de către Editura Tineretului. Mai 1956». Mai mult de jumătate din text a fost refăcut (n. ed.).

Lipsesc din gât, cumetre,
 Vreo patru centimetre
 Și gâtul e prea gros.
 Putea fi mai frumos.
 Pictată dintr-o parte,
 Îl supăra de moarte
 Că fața bunăoară
 C-un singur ochi e chioară.
 În loc de o păreche
 Vezi numai o ureche
 Și doar o jumătate
 Din formele pictate.
 Eu nu pot să-nțeleg
 Pe om decât întreg,
 Femeie și bărbat.
 De m-ar fi întrebat
 Cu-o lună mai-nainte,
 În câteva cuvinte
 Ar fi-nvățat cu mine
 Cum se pictează bine;
 Că trebuie să știe
 Și cum îmi place mie.
 Priviți încoace. Oare
 Și asta e culoare?
 Albastru-i prea verzui
 Și-ntreg tabloul lui
 În loc să fie lins
 E plin, parcă-ntr-adins,
 De pojghii de vopsea.
 Mai prost nu se putea.

Văzându-l încântat
 Că este ascultat
 De publicul din sală
 Și, pus la îndoială,
 Artistul, care știe
 Ce-i aia măiestrie

Se scoală și răspunde:
 De unde până unde?...
 Mă ierți de-o întrebare:
 De ce te-ntinzi, cizmăre,
 Mai sus de-ncălțăminte?
 De ce nu ești cuminte?
 Puteai să spui ceva
 De ghetе și pingea,
 Că poate, în pictură,
 Nu-s tocmai pe măsură
 Sau tocul fasonat –
 Și te-aș fi ascultat.
 Dar ce cați dumneata
 În meseria mea?
 Vin eu să mă răsfăț
 Și papul să te-nvăț?
 Și crezi că dacă taci
 Ai trece de cârpaci?

«Steaua», an. VII, nr. 11, noiembrie 1956, p. 3.

BILETE DE PAPAGAL [II]

1

Frontul, slava mea enormă,
 M-a-mbrăcat în uniformă.
 Te rog, domnule croitor,
 Să mă faci fermecător.
 Biceps gras și mădulare.
 Vreau să defilez călare.

Ce-mi tot vorbești de geniu și talent,
De capul prost, de cap inteligent?
Escrocherii, zorzoane de prisos.
Eu te-aș ruga să fii cuviincios.

Ești viteaz, te știi, și-ai fost
Mai ales în adăpost.

Când traduci, pare că scrii,
Și când scrii, parcă traduci.
Ai plecat și parcă vii,
Ai sosit, parcă te duci.

Când ai fost, nici nu erai,
Nici măcar și nici niscăi.
Ce destin fără de rost!
Azi, când vrei să fii, ai fost!

Nu-s așa de fioros
Pe cât țiș și fac urât,
Căci mă-ntorc numaidecât
Și știi să fac și frumos.

Are-o fire minunată
Strălucitul meu amic,
Nu refuză niciodată,
Însă nici nu dă nimic...

Te-nvață toți deșteptii, scriind, ce-i poezie,
Dar scapă din vedere să-nvețe-ntâi să scrie.

«Steaua», an. XII, nr. 2, februarie 1961, p. 3.

SILABELE ACESTEA

Silabele acestea, pentru tine,
Ți le-am cules din vuietele line.
Vezi, nu mai zace nici o coardă stearpă,
De când trecu dantela ta pe lângă harpă.

Trecuse ca o adiere.
O presimțire parcă mă-ndeamnă și mă cere.
Te-ai împletit pe strune, ca iedera subțire
Și le-ai adus prisosul adaos de simțire.

Nu știi de cântă harpa când noaptea mi-o sărută
Sau freamăți tu-n vibrarea ei gemută,
De scorbura cu zale,
Din frunzele și horbotele tale,
Că se strecoară-n ea, cu luna din lucarne,
Fără să vreau, și vrejul tău de carne.

«Gazeta literară», an. IX, nr. 20, 17 mai 1962, p. 1.

PROLOG DE DESCHIDERE A NOULUI TEATRU «COMOEDIA»

Ca s-arătăm, să zicem, că suntem acuma la-nceput,
Permiteți, domni și doamne, întâi să vă salut.

(*Scoate chivăra.*)

E-n obicei, atuncea când legi o prietenie,
 Să-ți fie la-ndemână și-un fund de pălărie.
 Pe-al meu îl scot cu cinste, zicându-vă: Bonsoir!
 Cuvântul nu-i prea neaoș și țin să o declar,
 Ca mulțumiți o clipă, măcar, să fiți cu toții.
 Și ca să-mpac și capra - scuzați! - și patrioții,
 Numaidecât salutu-l voi repeta pe șleau,
 Căci salută sala să fie-ntreagă vreau,
 Pierrot va zice dară, și este măgulit
 Să vă salute iarăși cu: Bine ați venit!

(Surăs răsfățat și reverență prea mare.)

Cred c-am surăs cu artă și n-am greșit mișcarea,
 Cu toate că m-ajută destul de rău spinarea.
 Acum, că pălăria-mi lipsește, n-am ce face:
 Pierrot mai niciodată nu știe să se-mbrace,
 Și bănuți că fracul și clacul de rigoare
 Preferă să le poarte mai mult la-nmormântare.
 Aci vom fi mai veseli, și vă urez ca mine
 Să faceți, dacă toate voiți să iasă bine.
 Vedeți, de la tichie și până la picioare
 Sunt alb de-ați crede poate că sunt vreun pui de floare.
 Sunt alb cum e zăpada de mai, din liliac.
 Ce trist aș sta pe scenă subt un joben, cu frac!

O lămurire-n treacă va fi de datorie
 Despre Pierrot, de vreme ce-așa îmi zice mie.
 Ca să vorbesc în fraze mai universitare,
 Am rugămintea totuși să dobândesc iertare,
 Pierrot e personagiu, un fel de fost student,
 Și-n românește n-are cuvânt echivalent.
 Am consultat hrisoave și dascăli în zadar.
 Despre Pierrot nici urmă nu s-a găsit măcar.
 Cu toate c-o slujește Pierrot destul de des,
 Filologia noastră l-a șters, bine-nțeleș.
 Pierrot! și totuși bietul vi-i cunoscut prea bine.
 Câți n-ați văzut în carne și oase pân' la mine!

Se-ascunde pe cât poate, e drept, și rar în drum
 Te-ncrucișezi cu dânsul purtând așa costum.

(Îl arată.)

Și mai cu seamă noaptea spre zori, prin Carnaval,
 În câte-o birjă strâmtă îl scoate de la bal.
 Lui dedesubi, din suflet, i se cunoaște firea:
 Cu cântecul e una, și una cu iubirea.
 E vechi în lumea noastră. Surprins întodeauna
 A fost ținând cu snoave, pe câte-o bancă, luna,
 Și sărutându-i ochii, obrazul lui oval
 A luat reflexul lunii-nghețat, ca de metal,
 Și depărtarea bolții de-azur în ochii lui,
 Pierduți în reverie, ca ochii de statui.
 Visează, numai visul îl ține... Pruncii toți,
 Nainte de-a fi oameni ca noi, n-au fost Pierroți?
 Pierrot este copilul întârziat copil,
 E cam ce-ar fi noiembrie trezindu-se-n april.
 Pribeagul care trece mereu din țară-n țară
 Cu-o alăută-n spate, cu-o carte subsuoară,
 În căutarea unui zadarnic Canaan,
 Ca fluturii de vesel, ca dâșii de golan.
 Păzit de-o Providență ce-i mută pașii-ntruna
 Și-ndrăgostit de multe și toate-ntodeauna,
 Pierrot străbate lumea c-un vis de lume nouă,
 Anume cum să fie, din rouă - sau nerouă,
 Cu lacuri - fără lacuri, cu flori - sau fără flori,
 Să aibă noaptea stele și-n crengi privighetori,
 Prea bine nici nu știe. De-ajuns e că dorește
 De-această țară nouă ce-i fuge printre dește.
 Dar cred că, ntâi de toate, țărâna-l cam dezgustă,
 Că-i zvârlă praf pe haina cusută ca o fustă
 Și-i mângălește-atlazul, pe ploaia cu noroi,
 Prin care-noată luciul pantofilor lui noi.

Ar mai dori, firește, câmpii de porțelan.
 Șosele zmălțuite, nori albi în filigran,

Cărări de majolică, bazinuri de cleștar.
 Cu broaște japoneze, la fund, de chihlimbar;
 Printre copaci de Saxa, jucând câte-o Tanagră,
 Și numai umbrei dreptul i-ar da să fie neagră.
 Un univers de ață, mătase și covoare,
 Căldură nu prea multă, prea multă nici răcoare,
 Ceva, -n sfârșit, asemeni cu tot ce n-a mai fost.
 Pierrot se poate zice că n-are gust prea prost.
 Ras peste tot, cu barbă sau numai cu mustață,
 Pierrot să fie-odată om nu se mai învață.
 Se mai întâmplă și-asta, tot încercând himera,
 Să-și strice câteodată Pierrot și cariera,
 Și-n loc să bată câmpii pe jos, se suie sus...

(Un gest social.)

A! câte-ar fi aicea de descusut și spus!...
 Dar să tăcem mai bine, să fim politicoși...
 Și să vorbim ușure și-ncet, ca din galoși.
 E hotărât un lucru: Pierrot e masculin,
 Oricât ar fi la gleznă piciorul lui de fin.

(Scoate discret piciorul.)

Deci cum e pretutindeni, de te lovești de el,
 Acasă, pe trotuare, la teatru, la hotel,
 La birt, în cafenele și chiar – mă rog! – în sală,
 Persoană câteodată chiar guvernamentală,
 Cum câteodată umblă și-n sufletele noastre,
 Cercând să le descuie cu cheile albastre;
 Cum îi atingi ghitară, fără să știi, și sună
 Când îți încape-n suflet un răsărit de lună.
 Mi-am zis să-i facem, haide, un nume și la noi.
 Și-l luai din franțuzește, cum l-am găsit...
 Și-apoi
 De este supărare, -l dăm Franței înapoi.

Eu, ca Pierrot, în versuri, mărturisesc, mi-e dragă
 Visarea, și o caut să fie-a mea întreagă,
 Ce frate bun e visul! Ce lină-mbrățișare
 Nu știe să ne-aducă o singură visare!
 Ca să visez mai bine am dat cu pudră fină,
 Muindu-mi pământufu-n argint și în lumină,
 Căci vreau să-mi par un altul, decât mă simt,
 chiar mie..

(Surprins si dezmeticit.)

Dar ce tăcere mare-n parter și-n galerie!
 Cum vă uitați la mine! Și nu știți ce sfială
 Mă prinde să nu-mi scape din buze vreo greșală!
 Pierrot din cale-afară-i de prost și de fricos,
 Și-ndată-și lasă ochii, confuz și trist, în jos...
 N-a fost atât de lesne s-ajungă-ntreg pe scenă.
 Ce vînturi! Ce-ntuneric! Ce chinuri! Ce ghehenă!
 Abia-și ridică fruntea și el de la pământ.
 Ieri îl vedeai cum trece desculț și gol prin vânt,
 Tușind, în bluză albă, pribeag pe sub balcoane,
 Pe când țâșnea o rază de lampă prin obloane.
 Se înnopta, cetatea tăcea, – și el, afară!
 Cel mai gingaș, săracul, și cel mai de ocară,
 Străin în toată noaptea boltită sus senină,
 Și roiuri depărtate de palidă lumină.
 O noapte mai nainte de petrecut sub cer
 Și urmărit cu stele de viscol și de ger.
 Aci-ncăperea-i caldă, duioasă fericire.
 În fața casii-nchise... trecea-mbrăcat subțire,
 Cu capul stup de cântec, cu pânțele gol,
 Dând caselor bogate, cu cobza lui, ocol,
 Uitând câteodată de foame, frig și ceață,
 Aluneca prin crivăț târâș din gheață-n gheață.
 Căta să se ascundă, dormea pe câte-o scară,
 Sau strâns, cu cobza-n brațe, pe câte-o ulicioară,
 Cu lacrima-nghețată pe gene și sprâncene.

«Nu-i place să muncească. I-i greu și-i e a lene.
Cine-i trândavul ăsta?...» (pianul: Do... mi... fa...
re... la... do.

Și singură fetița șoptea cântând: «Pierrot...»
Prinții spuneau: «Sfrijitul nu-i bun nici să se bată».
Țăranii: «Nedestoinic la plug și la lopată».
Micișii: «Nu e-n stare măcar de misitie».
Profesorii: «E leneș! E loc la pușcărie».
Fierarii: «Ostenește de cum îi dai ciocanul».
Și-așa zicea și popa, și tot așa băcanul.
În meșteșuguri multe Pierrot a încăput,
Dar pentru fiecare a fost nepriceput,
Căci numai să tot cânte și să tot joace știe...
Dar poți să faci dintr-astea, mă rog, o meserie?

«Rușine! Ce rușine! Domnule director,
Mieluș-al meu dă semne că vrea să fie-actor».
«Văzuși, spuneam eu bine, cucoană jupâniță,
Că Marioara noastră ajunge-n târg actriță».
«Frumos talent mai are băiatul dumitale!»
«Mai lasă-l cu talentul. Mă rog, ceva parale...»
Pare c-aud și astăzi pe tata, fost copist,
Plângându-se că fi-su, Pierrot, se face-artist.
Nefericitul tată! cât nu aș da să-nvie,
Să vadă-acum ce curge din cobză și tichie!
Căci azi Pierrot stă bine, n sfârșit, și-i proprietar.
Pierrot e personagiu, un om cotate și rar.
De unde-l luau la goană, azi e poftit la masă,
Și automobilul l-așteaptă jos, să iasă.
Acuma perla fină din lacrima-nghetată,
I-a lunecat din gene pe acul din cravată.
Pierrot voia s-ajungă-ntr-o zi și deputat,
Atât e-acum de mare, și sfânt și căutat.
Vai, unde-i tata? unde-s mătușa și bădia?
Când se deschide astăzi și Teatrul «Comoedia».
Dar să iertați că, fără să prind la timp de veste,
Mă depărtai, bag seama, de șirul de poveste.
Unde-ajunsesem?...

(Aruncă ochii speriați la sufleur... E neliniștit.)

Nu știu!... Ba parcă mi se pare...

(Se gândește.)

A, da!... Ba nu! Ce-i asta? Pierrot nu este-n stare
Să-și mai aducă-aminte de unde a uitat.
Văzurăți ce-i visarea?... Sunt foarte rușinat...

(Indignat.)

Ce-o fi făcând sufleurul de sufl-așa de-ncet?

(Pare că îl caută pe sufleur. Apoi, spre loja teatrului.)

Rog luați măsuri severe, colegi din comitet.
M-ăș prinde că în vreme ce să mă-ncurc mă lasă,
S-a dus să-și sugă halba de bere la Terasă.
Cum s-a stricat, vai! lumea, cucoane și boieri!
Cu neputință astăzi să mai găsiți sufleri.

Dar cum vă place teatrul? Așa e că vă place?
Nu e drăguț?... Nu-i gingaș?... Nu-i drăgălaș?...
Nu face?

(Pauză.)

Ce-o fi voinde să zică și publicul, de tace?

(Pauză mai mică.)

Pe domni să-i mai pricepem. Dar dumneavoastră,
doamne?

(Grav.)

Tăcerea generală mă face iar timid.
Când vin cu-atâta poftă cortina s-o deschid!!

(Șiret.)

Poate-nțeleg... Desigur, și publicu-a-nțeles:

(Silabisind.)

Așa-i făcut prologul, cu-această întrebare.
De-ați fi răspuns din staluri, poate l-aș mai fi dres,
Cum pregătit cu versuri sunt de-orîșice-ntâmplare...
Dar teatrul mie-mi place, nu pot să v-o ascund,
Vedeți că arhitectul, croindu-l cam rotund,
I-a dat sonoritate și-un aer de altar.
Răsună ca vioara. E mic cât un pahar.
Vom căuta ca-ntr-însul să nu cumva să-ncapă
Aceeși băutură ca-n cele mari, cu apă...
Uitați-vă la teatru și spuneți-mi, vă rog,
De nu este întocmai cum zice la prolog.
Păreții-și țin auzul aproape de cortină –
Și cine oare are ureche-atât de fină?
Din loji, apropiate cu-o șchioapă de parter,
Privirea nu mai cade pe staluri ca din cer.
Domnița de și-o pierde batista, pot să sară
Curtenii toți din staluri s-o prindă când scoboară
Și să i-o-ntoarcă-n lojă cu gestul legiuit.
«Vă mulțumesc»: Domnița. Curteanul: «Fericit».

Loji mici și mici fotolii și piese mici. Nimic
Nu-i mai înalt de-atâta.

(Gest: o șchioapă. – Cu tristețe.)

Chiar eu așa-s de mic!
Și dacă nu mă credeți, uitați-vă acuși,
Că sala noastră-i plină de flori și de păpuși.

(A fixat o femeie mai frumoasă din sală.)

Da, teatru-i mic și intim, și pare ca o casă
Cu o stăpână dulce,-n fotoliul ei, frumoasă,

Zâmbind în evantalii de fulgi mărgăritare
Și-n fiecare șoaptă, discret, o sărutare.
Un amănunt îmi vine la rândul lui de spus...

(Ridică mâna și ochii.)

Uitați-vă o clipă, vă rog, cu mine-n sus.
Tavanul plin de stele, cum îl vedeți că este,
Se ia din loc, se mută din loc, ca-ntr-o poveste,
Îmi pare rău că nu e cu-o toamnă mai puțin,
Ca să-nnoiesc minunea cu Hogeia Năstratin.
Căci la un semn ce-aș face, cu mâna, doar oleacă,
Tavanul înțelege de semnul meu și pleacă.
La vară, – n-o să fie prea mult până la vară, –
Noi vom avea în teatru și stelele de-afară...
Și-or să răsună până în zărilor albastre,
Ca niște surle vaste, aplauzele noastre.
De-altmintreli, să se știe: acustica-i vrăjită,
Să fie-o protestare oricât de potrivită
Și orice zgomot fie,-n aplauze se schimbă,
Aci nu se vorbește decât această limbă.
Noi înțelegem limba vorbită-n Parlament,
Acolo unde-atacul, și cel mai elocvent,
Se schimbă în ovații și-urale nesfârșite.
Dar de prisos aceste măsuri neprețuite.

Dar cabaretul nostru? O, pentru cabaret
Găsește alte versuri, mai noi, domnul poet.
În cabaretul nostru... Eu n-am să spui nimic,
Rămâne pe-altă dată ce mă gândeam să zic...

25 decembrie, 1911

«Gazeta literară», an. XII, nr. 21, 20 mai 1965, p. 3.

SECETĂ

Vrăbiile-mi vin, ca de-obicei,
Să ciugulească la fereastră mei,
De ani de zile vin, din neam în neam,
Și nu greșesc a ști la care geam.

Numai că de-astă dată vremea pleacă,
Lăsându-mi țarina muncită seacă.
Meiul e sterp, grădina mi se-ngână
Cu arșița bolnavă de țărăină.

Din patru-n patru ani o dată
Câmpia noastră pare blestemată
Să dea pârjol, tăciuni și plumb,
În loc de grâu și de porumb.

Ce să vă dau când vă uitați la mine
Și așteptați sămânța că nu vine?
Puiandri de o vară, cine-o să vă crească?...
Durerea-n ochii voștri-i omenească.

«Gazeta literară», an. XII, nr. 25, 17 iunie 1965, p. 1, cu titlul
O secetă.

[TU VEI AVEA DE-ALES...]

Tu vei avea de-ales.
De-o parte conștiința, de alta viața bună
Ce nu pot să trăiască împreună.

Vei ști că niciodată nu vei cunoaște totul
Cine măsoară cerul și șesul lui cu cotul?

«Luceafărul», an. XVI, nr. 20, 19 mai 1973, p. 1.

[ȘTIU, TE TREC MII DE FIORI...]

Știu, te trec mii de fiori
Numai la gândul că mori.
Într-un timp, cândva, târziu,
Însă esti voinic și viu.
Plin de poftă și putere.
Dar acordă-mi o plăcere,
Dacă simțul te mai minte
Țin să îți aduc aminte,
Că fără sau cu necaz
Ai să mori în orice caz.
Îngrijește-te
Să nu-ți scape vreo hârtie
Din care o să se știe
De câte un nechemat
Câți buni prieteni ai trădat.

1960

«Luceafărul», an. XXIII, nr. 19, 10 mai 1980, p. 1.

[E UN SPITAL AL FOSTEI MĂNĂSTIRI...]

E un spital al fostei mănăstiri
Clădită într-un parc înalt
Cu pomii lungi și cu tulpini subțiri
De la un capăt până-n celălalt.

În loc de maici smerite ca-n icoane,
Trec lin, de-a lungul, albele halate.
Au fost gonite micile cucoane
Și alungat bătrânul lor abate.

E noapte rece și se apleacă-n vînt
Cu umbra lor mișcată pe părete,
Făcând metanii până la pămînt
Copacii goi, cu maici în siluete.

«Tribuna României», an. IX, nr. 181, 15 mai 1980, p. 9.

[FĂRĂ SĂ ȘTIU, GÂNDUL, STREINE...]

Fără să știu, gândul, streine,
Mereu mă duce numai înspre tine.
De-ar bătea vîntul oricum în ele
Purced la tine apele mele,
Ca niște ape adevărate,
Mereu muncite, mereu mănate,
Când mai iușite, când încetinate.

«Luceafărul», an. XXIII, nr. 20, 18 mai 1980, p. 1.

[MAICĂ DRAGĂ, DRAGĂ ȚARĂ...]

Maică dragă, dragă țară,
Veac de veac ești mai fecioară,
Mai copilă, mai frumoasă,
Păzind stupii lângă casă,
Înflorindu-ți trandafirii-n
Adierile iubirii.

Între timpuri mirii mulți,
Când cu cizme, când desculți,
Au poftit, câți am uitat,
Te cereau pentru-mpărat.
Erau mândri, lungi în piele
Și îți aduceau mărgele.

Tu le-ai pus câte-o ntrebare:
– «Ce-mi cătați peste hotare?»
Dânșii, clăfătind din gură,
Au crezut că te și fură.

– «Îl aleg pe cel mai teafăr,
Dar să vie din luceafăr.»

Mamă dragă, dragă țară,
Îți făcui și eu brătară,
Zece spice împletite,
Cu flori nemaiveștejite.

«Scînteia», an. XLIX, nr. 11 740, 21 mai 1980, p. 1.

MONOTONII

În groapa singurătății arde-a sufletului vatră
Ascultând în jar pădurea înviată, moartă-n aur
Simți și vîntul ascuțindu-și aripile-n stînci de piatră,
Auzi noaptea dând târcoale vetrii tale vechi de faur.
Și în hornul ei răsună tropotul făpturii-ntregi.
Poți deosebi-ncolțirea diamantelor mărunte
Și convoaiele-n mișcare-ale moliștilor pribegi
Îndreptate spre luceferi între rîpă și-ntre munte
Dezlîpirea unei frunze o cunoști în clătinarea
Rădăcinilor Țăriei ce-o scobesc și o pătrund
Și primești robii țărâniei, neclintirii, închinarea
De lumină-a stelelor și celor mai din afund.

Viscolește jarul mare și visează să te soarbă
Când prin suflet amintirea trece ca o fată oarbă,
Căutând cu mâna-ntinsă mută ca-ntr-o rugăciune
Clape de pian și orgă pe perețe să răsunе.

«Luceafărul», an. XXIII, nr. 21, 24 mai 1980, p. 3.

NOAPTE-BUNĂ

Iată, soarele e sus
Și flăcăul doarme dus.
E flăcău de șase ani
Cu obrajii dolofani.

Decuseară, maica-n poală
Legănat în pielea goală,
După ce l-a legănat,
L-a culcat întins pe pat.

Pe sub cap cu brațul drept,
Și cu ursul lui pe piept,
Un picior nițel sucit,
Celălalt încolăcit,

A uitat de bună seamă
Cine-i el și cum îl cheamă,
Într-o horă-i joacă-n vis
Îngerii din Paradis.

Și-un descântec mototol
Și șoptit îi dă ocol:
«Dormi și nu te deștepta
Cât o sta-n perdeaua ta
Steaua-n cer cu vârf de spic.
Dormi ca să te faci voinic.»

Din văzduhuri, o putere
Cu o pensulă cu miere
A venit și-n somn l-a uns
Subt velință, într-ascuns
Peste pleoape, peste gene,
Mi se pare Sfânta Lene.

«Luceafărul», an. XXIII, nr. 21, 24 mai 1980, p. 3.

[PRINS COCÒ DE-O NOSTALGIE...]

Prins Cocò de-o nostalgie,
Neputând să le mai scrie
Cum făcea, pe îndelete,
Când vindea prin târg bilete,
Precum știți, de altădată, –
Poate-abia să le mai scoată,
Din cutia lăbărțată.
Deși mai îmbătrânit,
Și-a dat ciocul învârtit
La tocilă și la strung.
N-a ieșit cum vreau, mai lung,
Rămânând mai mult pe zgârci
Vine vinerea la bălci.
Haideți șerpi, veniți năpârci,
Babe (tinere) chiluge,
Pofticioase și-n coșciuge,
Și moșnegi cuprinși de toane
Cu magiun și cu bomboane,
Mușterii de-odinioară,
Țineți rândul ca la moară,
Flașnetarul cuvenit
Vinde aproape gratuit,
Dă biletul pe-o firavă
Semuire de otravă

Și pe stropul de venin,
 Nu vi-l stoarceți chiar deplin,
 Prost venin dar n-ai ce-i face,
 Că vă-ntunecă și coace.
 Schimbând dulcele-n amar,
 Să-l treziți pe flașnetar,
 Că secați ca o lămâie
 N-aveți zer să mai rămâie.
 Trebuință-i de voi toți
 Prefăcuți, lingăi și hoți,
 Cei de-un cot și de doi coți.
 Ursitori tăcuți, mișei,
 Să dați pricini de condei.

«Luceafărul», an. XXIII, nr. 21, 24 mai 1980, p. 3.

PSALM

Îți mulțumesc Iehova că mă ții în viață
 Că dimineața mi-este dimineață,
 Că prânzul mi-este prânz și-odihna mi-e odihnă
 Dar ce-ai făcut cu gândul dintru început.
 Nu înțeleg, păcatele mele,
 Că ai umplut pământul de lichele.
 Mă-ntreb să nu fi fost cumva
 Omul dintâi, Adam al Sfinției tale, lichea.
 Și, de asemeni, Cain, de-a fost în stare,
 Având un frate bun să și-l omoare.
 Că despre Abel nu am îndoială
 El se uita la stele, zicu-mi, cu sfială,
 Nu avea arc, săgeți, cuțite, spadă,
 Când frate-su-și făcuse o grămadă
 Că se năvălise într-atâta,
 Că da-mprejur cu sabia și bâta.
 De unde-mi ies atâtea javre și lichele în cale.
 Ele se-nchină ție, sunt, Doamne, ale tale.

Vezi tu de ce de-o vreme încoace
 Nu mai te caut și credința-mi tace.
 Mi-e silă de cuvântul lichea
 Dar el stă pus pe făptura ta.
 Afară de Adam ai mai avut un fiu
 Și ai lăsat licheaua a-l răstigni de viu.
 De nu mai cureți tu pământul bine,
 Te părăsesc și nu vreau să mai știu de tine.
 Și voi lua-o, când va începe secerișul,
 În lanurile tale de-a curmezișul.

«Luceafărul», an. XXIII, nr. 21, 24 mai 1980, p. 1.

[MI-E FAMILIA-NZESTRATĂ...]

Mi-e familia-nzestrată
 Cu trei haruri dintr-odată.
 E ca o epidemie
 Fiecare din noi scrie.
 Nu știu cum ne-am molipsit
 Însă geniul n-a lipsit.
 Dar se pare
 Că avem și o chemare
 Într-o artă fiecare.

«Luceafărul», an. XXIII, nr. 21, 24 mai 1980, p. 3.

[ÎN COLȚUL OCHILOR CA NIȘTE BUBE COAPTE...]

În colțul ochilor ca niște bube coapte
 Se-ngroașe-o umbră ca de caș și lapte,
 Sugă-ți-o strânși gândacii
 La pleoapele tale, ca pe putregaiuri racii.

O să-ți atârne-o mână jos din pat,
Mânjită nespălată cu ce te-ai îndopat.
Cinci șobolani să-ți sângere cu zeamă
Buricele de dește cu gustul de pastramă
Să ți le roadă, tu visând, la os.
Când ploșnița te ia de sus în jos
Să nu mai ai nici degetul cel gros
Ca să te scarpini, domnule fălcos.

«Luceafărul», an. XXIII, nr. 21, 24 mai 1980, p. 3.

[RUPTI ALBI DIN VREJUL LOR ADÂNC...]

Rupți albi din vrejul lor adânc,
Mi-a dăruit trei nuferi care plâng.
Azi-dimineață, apa din urcior
Sporise ca de lacrămile lor.
N-o să le ardă lacrima tulpina
Pân-o veni din lume iar streina?

«Convorbiri literare», nr. 5, mai 1980, p. 1.

[COCOȘULE, TE-ASCULT CÂNTÂND...]

Cocoșule, te-ascult cântând
De-a lungul nopților, din când în când,
Și la soroace-alese ca-ntr-adins.
Pământul doarme, vetrele s-au stins.
Pe întuneric glasul tău trăsare
Cu-al tuturor cocoșilor din zare.

Din haosul de drumuri și cărări
Al sutelor și miilor de țări.
Tu cânti aci, dintr-un coteț închis,
Și-ți și răspund cocoșii din Paris.
O făcătură pare că vă leagă
Să fiți tot unul, toți, din lumea-ntreagă.
Cu-aceiași cântec, în aceeași limbă,
Doar sunetul subțire sau gros vi se mai schimbă.
Glasul voios cu glasul mai adânc
Și niciodată vocile nu plâng.
Ci trâmbițează vesele în sus
Din răsărit până-n apus,
Din miazănoapte până-n miazăzi,
Chemând la ridicare popoarele-ntristate
Și viețile scăzute la vlagă jumătate.

«Albina», an. 83, nr. 5, mai 1980, p. 6.

[DUMINICĂ ȘI SĂRBĂTOARE NU-I...]

Duminică și sărbătoare nu-i.
Sunt prada și-osînditul lui.
Nici scaunul nici patul nu mă știe
M-am dat pe viață rob și pe vecie
Atât cât zilele or vrea să mă mai ție.
Și m-am obișnuit
Să fiu de-a pururi osândit.
Semenii mei mi-au dat tot închisoare.
El mi-a pus lanț la mâini și la picioare.
Aș vrea s-adorm și eu câte puțin, dar grele,
Mă-mpiedic în catene și ghiulele.
M-am învățat de tânăr să le port
Și uneori mă simt în groapă mort.
Lasă-mi o zi măcar din viața mea.
El mai adaogă un lanț și o ghiulea.

N-aș mai putea să mai mă-nalț la cer
 De-atâtea-ncătușeri de fier.
 Ți-ajunge-atât, aripile ascunse
 Când l-am rugat. Atâta îmi răspunse.
 Iată o horă-ntinsă subț fereastra mea.
 Aș vrea să joc și eu. Nu te mișca.
 Aș vrea să mă ridic și cad.
 De nu te-astâmperi te arunc în Iad
 Și de acolo nu' mai e scăpare.
 Dar nu-nțelegi că lacătul mă doare?
 Nu-i vindecare pentru tine.
 N-ai inimă și n-ai rușine?
 Dascălul meu mai bine zis e gâde.
 Eu sufăr, el surâde.
 Tot eu sunt și gâdele și vinovatul.
 Luați-i și jilțul, perina și patul
 Și dați-te de-a aruncatul.
 Ce să mă fac, vai, Doamne, ca să scap?
 Că lanțurile mi-au ajuns la cap.
 Asta-i căciula mea
 S-o duc mereu, din ce în ce mai grea?
 Când te-au chemat din liniștile tale
 A vrut chimir și platoșe și zale.
 E-adevărat? E poate-adevărat
 Dar ce-i păcat c-am încercat?
 Te-am îmbrăcat și încălțat
 Cu ce-ai ales din magazie.
 Ce mai impuți destinului și mie?

Scutește-mă de-atâta cel puțin
 Să nu tot dau dovezi de chin
 Că nu mai sunt la școală
 S-acopăr tot mereu o foaie goală
 Cu slove negre și cu verzi uscate.
 Vezi, asta nu se poate.
 E lege să-ți arăți mereul
 Lupta-n bătaia vieții cu negura și greul.

Măcar mă lasă-n voia mai ușoară
 Să mă deprind că aripa nu zboară
 Să-mi ieftinesc răgazul, să-mi dea târcoale mie
 Și încrezut în mine s-o iau pe dascălie.
 Să judec, să dau lecții, să fac pe dinafară
 Nătânga meserie, la mine o povară.
 Vezi trebuie dovadă să dai în iarmarec,
 Că ți-ai ales taraba, cu locul de ghioc.
 Vreau să trăiesc în tihnă cu treaba care place.
 Te-ai războit cu lumea; puteai s-o lași în pace.
 Acum îți e oprită. Să faci tovărășie
 Cu gustul de tărățe, fie ce-o fi să fie.
 Ești un școlar de-a pururi și noaptea ca și ziua
 Îți poruncesc cu biciul să bați întruna piua.
 Dimia ți-e hârtia, de ce ți-o ai ales?
 Ce-ai semănat de voie aceea ai cules.
 Osânda nu-ți mai iartă să faci de capul tău
 Rupându-te de gâde că-i crud, (stăpân) și rău.

«Steaua», an. XXXI, nr. 5, mai 1980, p. 3.

LOGODNĂ

N-am nimic decât inima:
 Ți-o dau.
 Am un bordei în pădure, cu căprioare:
 Te primesc în el.
 Am un pat de frunze:
 Te învelesc în el.
 N-am bijuterii de purtat la gât și sâni,
 Dar îți dau toate stelele cerului, că sunt ale mele.
 Te voi purta în Carul Mic prin pădure și în Carul Mare
 în toată lumea.
 Îți voi da șiragurile de briliant și brățări de luceferi.
 Mai am pentru tine, departe, departe, o salbă de luni:
 pentru ziua nunții.

Și mai am ceva pentru tine: inima.
Ia-mi-o și poart-o pe sâni, să joace pe țâța pruncilor
noștri, care vor veni din umbră și lumină.

«Manuscriptum», an. XI, nr. 2, 1980, p. 9.

CAISELE

Pomii din grădina mea
Dau gogoși de catifea.
Gheme, vată, mingi de ață,
Borangicuri de dulceață.

«Manuscriptum», an. XI, nr. 2, 1980, p. 10.

CIREȘILE

Câte două, trei
Părechi de cercei.
Mărgăritare
De coacăză mare,
Puși călare
La urechea ei.

«Manuscriptum», an. XI, nr. 2, 1980, p. 10.

CITITORULE

Să nu se mire ochii tăi să vadă
Că-n cartea asta totul e tăgadă
Și înfruntare și vinovăție.

Așa cum e ți-e hotărâtă ție,
Dar de durere, grije și frăție,
Celui flămând, înspăimântat și rob,
Scrisă cu sânge, bob cu bob,
Și câteodată-amestecat
Cu stropul de mocirlă și scuipat.
De-așijderi, hărăzită ți-e și ție
Celui pizmaș, bolnav de lăcomie.
Cerneala uneori otrăvitoare
Poate că ustură și doare
Însă din scârbă ori din deznădejde
Mustrearea cugetului crește.

Am înjghebat-o-n stihuri, la-ntâmplare,
Cum a ieșit, pripită, alături de tipare,
Ca să o strâng în scurt
Și să o simți mai bine și s-o auzi și surd.
O poți începe de-orășuinde
Că paginile sunt rotunde,
Ca niște ouă, nelegate între ele,
Decât cu umbra, cum ar fi la stele.
Vârâți până la gură în lătură
Să ne mai pese de literatură?
Ne pasă
De laba neagră care ne apasă,
De timpul negru de-astăzi și de mâine.
De inima care zvâcnește-n pâine,
De sufețele din pământ.
În fiecare casă-i un mormânt
Și un coșciug subt fiece saltea.
E suferința ta și-a mea
Și-a tuturor celor pe care-i prinde Hiena
Și-i tăvălește-n sânge prin Ghehena.
Martor tăcut al vremii de solie,
De lepădare și de silnicie,
Ca tine, cititorule și-ai tăi,
Trezit între lingăi și-ntre călăi,

Apropiatul meu cât și streinul
 Îmi caută tristețea și suspinul.
 Tovarăși împreună de iscoadă,
 S-audă gândul și să-l dea dovadă,
 Dar, pe furiș, de-a nu simți nici vântul,
 Mi-am îngăimat, cum am putut, cuvântul.
 Parcă și vântul e spion,
 Că trage cu urechea la geam și la oblon,
 Și-și ține suflul să asculte cine
 Vorbește, sufletul sau îngerul, cu tine?
 Semenul tău, strivit și el,
 Ia parte la prigoană și măcel.
 Simbria-l face gâde și dușman,
 Că-i orășan, că e țăran,
 Și vânător de oameni.
 El te-a vânat

Pe uliți, în biserică și-n pat.
 Când luna-mbracă țara în horbote-argintii,
 Vine o haită de stafii,
 Te fură și te leagă pe tăcute.
 Un dric te ia și duce-n potecile pierdute
 Și nu mai știe nimeni de tine niciodată,
 Surghiunul tău se-ntinde ca o pată.
 Mânjindu-ți casa-ntreagă
 Gonită de la vatră și pribeagă,
 Ș-alt rând de cerșetori și cerșetoare
 Sporește gloata celor care
 Bătrâni, copii, femei,
 Cerșesc pe la răspântii de la săraci ca ei.
 Din om în om, din casă-n casă
 Poliția e-ntinsă ca o plasă
 Urzită din frânghie sau moale, de mătăasă.
 Păianjenul așteaptă să te muște
 Și spânzură pe semeni de fire, ca pe muște.
 Umflat, flocos, cu ochii înflăcărați de pradă
 Și lacom să apuce-n rețele lumea toată.

În fiecare clipă de timp, norod și țară
 Trăiesc în jungla neagră din vârsta terțiară.
 Păduche de gorilă, păianjenul și-a-ntins
 Până la cer urzeala, crezând că l-a cuprins,
 După ce spurcăciunea, suind pe cruce, sus,
 Prin rânile deschise a supt și din Iisus.

Prietenii stau prin preajma ta la pândă
 Cum ar putea mai bine să te vândă,
 Căci pâra li-i plătită cu dobândă.
 Ți-e teamă și de frate
 Să nu te dea cu mâinile legate.
 Și noaptea, chiar în noaptea învierii,
 Se-opresc la poartă duba și hingherii,
 În toată noaptea câte-o turmă
 De-ai noștri pier în gol și fără urmă.
 Din patru trei zăceau în pușcării,
 Din zece opt nu mai sunt vii.
 Ne-a mai rămas în țară credincios
 Câinele singur, teafăr la miros.
 El simte-n ceață prietenul și ruda.
 Călcând tiptil cu pasul și șoaptele lui Iuda.

[aproximativ 1943]

«Manuscriptum», an. XI, nr. 2, 1980, p. 11-13.

CATRENE ȘI DISTIHURI

[1]

Oricare-i timpul și felul de doctrină,
 Se-mparte lumea-n două, în multă și puțină.

[2]

Trâmbiți, clopote, lăute, tobe, flaute, tipsii –
Noaptea s-a târât prin ceață, printre hăuri și vecii.

[3]

Și azi aceleași ceasuri mereu, fără sfârșit.
Ca niște amfori negre, pe umeri, de granit.

[4]

Din viața voastră goală făceați întâietate
Că fiecare ține să aibă el dreptate.
Dreptatea mea-i supusă dreptății tale și-ntre
Dreptățile-ntristate domnesc doar cele mândre.

[5]

E oltean, însă, din fire,
Nu-i la minte prea subțire.
Și desigur a mințit
Ca să crezi că nu-i corcit.

[6]

Pe cât crești și ești mai mare
Te obrăznicești mai tare.

[7]

După cazne de un an
Poți să scrii și un roman.

[8]

Nu auzi nimic, măcar
Ia urechi de la măgar.

[9]

De vorbește
Te stropește,
Dacă tace
Nici atât nu poate face.

«Manuscriptum», an. XI, nr. 2, 1980, p. 14.

[PĂCALĂ I]

Păcală știe povești
De citești și-ncremenești.
Cu snoave și cu minciuni
Păcală face minuni.
Și te scoală de pe boală,
Cu vorbele lui, *Păcală*.

Veste bună, dragii mei,
Păcală are condei!
Păcală scoate și el
O revistă într-un fel.
Foaia lui săptămânală
Se va chema tot *Păcală*!

De-acu jale-ntre reviste,
Doliu, lacrimi și batiste.
Nebiruitul *Păcală*
Vine, – a venit!... Sfială
Întristare generală,
Dispariție totală...

Cei ce n-au cucuie-n frunte
Să poftască să-l înfrunte.

Cei ce nu sunt strâmbi de șale
Să se frece de-ale sale.
Că *Păcală* unde trage
Lasă vite boșoroage.

Pân' la 20 aprilie
Mai sunt doar câteva zile.
Iese-n fiecare joi
Și prețul e de lei doi.

1928

«Manuscriptum», an. XI, nr. 2, 1980, p. 15.

[PĂCALĂ II]

Fete mici și fete mari,
Și ștrengari și neștrengari,
Unchi, nepoți, mătuși, părinți,
Cei cu dinți și fără dinți,
Voi, surori, cumătri, frați,
Veniți toți și ascultați!

E poruncă literară
Să dăm sfoară azi în țară,
Când apar sute și mii
De prostii și nerozii,
Ilustrate, colorate,
Să le aruncați pe toate!
Ironii săptămânale
Fără duh de cinci parale,
Tiraje și-abonamente
Fără haz, fără talente,
Înapoi la tidva goală!
Ca să-și facă loc *Păcală*.

De prisos să vi-l prezint:
O să-l auziți grăind.
Neașul nostru *Păcală*
O să dea și pe la școală,
Și pe-acasă, și pe stradă;
O să dați de el hui-hai,
La Senat și în tramvai.
Nu cred c-o să se mai nască
Așa soi de gură-cască.

1928

«Manuscriptum», an. XI, nr. 2, 1980, p. 15.

PĂCALĂ ÎN CIȘMIGIU

Șoseaua și Grădina Icoanii, Filaretul
Ți-au imitat zadarnic, o, Cișmigiu! portretul.
Un singur Monte-Carlo există-n București,
Tu ești și Monte-Carlo și Cișmigiu tu ești.

Benoni latră-n apă și frunzele-l îngână
Știind că lângă tine e Opera Română.
Minunea ta-i păzită de două ministere
Adânci ca două sfinte sălașuri de mistere.

Aleea Carmen Sylva, Liceul Lazăr, Schitul
Lui Măgureanu veghează grădina și stropitul,
Și șapte-alei cu sălcii și cu pietriș pe lăt
Duc la movila rece cu laptele bătut.

Miss Wellebeck de vorbă cu Fraulein Klara Roth
Șterg pe Bébé și Pufy mânjiți de fragi pe bot,

Și ei printre grimase de guri posomorâte
Le văd solemne, grave, bătrâne și urâte.

«Manuscriptum», an. XI, nr. 2, 1980, p. 15-16.

[PROGNATA, DOAMNA DOCTOR...]

Prognată, doamna doctor, gustând un colț de pâine,
Avea un zâmbet parcă și-un rânjet ca de câine.
Și-i sta frumos și bine
Când își pune urechea, s-asculțe-n piept, pe mine.
Dar stând întins pe masă alături de halat,
Cădeam fără de voie cu gândul în păcat.

«Manuscriptum», an. XI, nr. 2, 1980, p. 16.

AGRICULTURĂ

Caută-ți găina și curca de ouă
Și-n cuiabar de paie pune-le-amândouă.
Dar bagă de seamă,
Nu știu cum te cheamă:
Uneori cu creasta și cu coada bearcă
Și cocoșul, dragă, să ouă se-ncearcă.
Am văzut odată chiar un biet clapon
Stând să facă ouă măcar de carton.
– «Dacă nu-mi lipsește – zice – nici un maț!»
Oul lui se cheamă însă găinaț.

«Manuscriptum», an. XI, nr. 2, 1980, p. 16.

[ȘTIE TOT...]

Știe tot și-ar face tot
Are mintea în compot.
Dar de-l rogi
Nu e-n stare de nimic
Priceput într-altceva:
Critică la cafenea.

Și-a pierdut tot timpul bun
Cu baloane de săpun.

«Manuscriptum», an. XI, nr. 2, 1980, p. 16.

[E TOT CE VREAM SĂ ZIC]

E tot ce vream să zic.
Nu mă-ntreba nimic,
Că n-am răspuns în stare
Să împlinescă orice întrebare.

«Manuscriptum», an. XI, nr. 2, 1980, p. 16.

Y

Prin cerul spart
Vii stele-mpart
Armonii transcendente,
Peste veștede petale.

În surdine,
Coarde fine

Tremurarea-și cadențează,
Și-n refrene vagi vibrează.

Ochi de rouă
Lacrimi plouă
Și-ntr-un tril de clape clare
Joacă vinul în pahare.

1896

Publicată de Șerban Cioculescu în «România literară», an. XIV, nr. 5, 29 ianuarie 1981, p. 7.

[CA SĂ...]

Ca să
Nu mai fie ca bolnavă
N-aștepta firul să iasă
Iarba este cu zăbavă.

Până ce se va topi
Așternutul și zăpada
Fă-i tu floare cum vei ști
Din cuvinte cu grămada.

«Luceafărul», an. XXIV, nr. 45, 7 noiembrie 1981, p. 1.

[CATREN OCAZIONAL]¹

N-a-nțeles poetul când admiri și spui
Că n-ar fi de stânga versurile lui.
Domnule ministru, respectându-ți treapta,
Te întreb de n-o fi că le-a scris cu dreapta.

[1946]

«Manuscriptum», an. XII, nr. 1, 1981, p. 13.

[ȚI-AȘ TRIMITE MĂRȚIȘOARE...]

Ți-aș trimite mărțișoare
Ochii blândeii căprioare.
În silabe ca un dar
De smarald și chihlimbar.

«Luceafărul», an. XXV, nr. 10, 6 martie 1982, p. 1.

PODOABE

[Variantă]

În lumina lunii, moale
Un păianjen – un blestem
Se deșiră prin petale,
Noaptea-ntreagă ca un ghem.

¹ Acest catren este însoțit în manuscris de următoarea însemnare a lui Tudor Arghezi: «Era să fie citit catrenul de mai jos la banchetul oferit de ministrul de atunci, M. Ralea, în ziua Premiului Național de poezie» (n. ed.).

Ac, mosor, compas, gherghef.
Bate raza-n loc și-o coase
Și pe ramuri de sidef
Își desface firu-n șase.

Două fire străvezii
Tin de coada unei ghinde.
Câte-o stea de broderii
Ca o muscă i se prinde.

Uneori oprit pe fire
Înnodând un vârful de ață
Întâlnește cu uimire
Luna plină drept în față.

Vântul mai înalt ca teii
Iute și nebun, ca țapul,
Prin hlamida areneii
Își strecoară zilnic capul.

Și când nu e vânt sau ploaie,
Numai umbra grea de lene,
Un mierloi, o cucuvaie,
Iau găteala lui pe pene.

«Luceafărul», an. XXVI, nr. 19, 14 mai 1983, p. 1.

BILETE DE PAPAGAL [III]

[1]

Moare-n fiecare zi
Ba de cap, ba de stomac
Și iată-l că ne trăi
Fără patru ani un veac.

Și-acum pune un picior
Și în veacul următor.

[2]

Șapte ceasuri nu-ți ajung,
Fă-ți discursul cât mai lung,
Dă cât vrei din mâini și gură.
Prostul nu are cenzură.

[3]

Ce bine v-ați mai înțeles
Când mi-ați dat actul de deces;
Și singur când m-am dezgropat,
Ce viu m-ați felicitat.

[4]

Ce-i o țară, azi, vitează?
Sensurile variază.

[5]

În ce fel de zodie
Te-ai născut, jigodie?

[6]

Neron moft, și moft Irod.
Tu trecuși un șanț și-un pod
Și la ceasul liturghiei
Ucizi mama și copiii.

[1940]

«Manuscriptum», an. XIV, nr. 3, 1983, p. 39.

[FATĂ ALBĂ...]

Fată albă,
Fără salbă
Ieși din grâu și din mohor
Că-ți aduc un mărtișor
La grumazul
Ca atlasul
Ca să-ți poarte
De-ntâi marte
Bucuria și noroace,
Ieși din spice, vino-ncoace.

«Luceafărul», an. XXVII, nr. 8, 25 februarie 1984, p. 1.

[MI-O SETE DE TINE, SUAVĂ...]

Mi-o sete de tine, suavă,
O sete de-arșiță bolnavă.
Paharele de carne în preajma mea
Dar nu te pot bea.
Pahar rotund
Te-aș bea până-n fund.
Femeie, răcoare, nălucă,
Că setea mea bea și usucă.

Mi-e sete-n răscoală
Zăcând ca de boală.
Te-aș prinde-n liveze
Dar ochiul ne vede.
Un ochi ca de școală
Deschis pentru noi
Bolnavi amândoi.

Ne află tot satul,
Pândește păcatul.
Păcatului inima-i dulce,
Că vrea să te culce,
Ascunși în hățiș,
Te-aș bea pe furiș.

1964

«Flacăra», an. XXXIII, nr. 10, 9 martie 1984, p. 9.

VINO-NDĂRĂT

Vino-ndărăt, descântă-mă să-mi treacă,
Ia-ți farmecele, lasă-mi inima săracă.
Stinge-mi cărbuni și dă-mi să le beau leșia,
Îmi fă ceva și ia-mi ticăloșia,
Îngaimă și murmură din datini cuvinte,
Să-i vie sufletului minte.

Din amfora întreagă rămase un ciob.
Cum de-ai putut din slobod să faci rob
Și dintr-un teafăr un neghiob?
Fă semne de-a-ndaratelea și ia
Păienjeniișul de pe mintea mea
Și strânge-l, du-ți-l, fă-ți-l trâmbă.
Se-mpleticește ochiul, căutătura-i strâmbă
Auzul astupat și gura
O iau ca și căutătura
De-a curmezișul gândurilor toate.
Vrăjitul tău de pipăit nu poate
Nimic mai mult decât să facă scame
Din suflet, și să mi-l destrame?

Înstreinează-mă de tine – abia cuprins.
Fă-te urâtă, hădă, rea-ntr-adins,
Du-mă cu scârbe, fă să-mi pară rău
C-am sărutat petala zâmbetului tău.

«Luceafărul», an. XXVII, nr. 20, 19 mai 1984, p. 1.

CLAPONII

Ieșiseră din ouă, adesea răsclocite
Umblând după găngăi și viermi pe nimerite
Și legănați, nesiguri pe slabele picioare
Cădeau în gropi de ploaie, cercând în van să zboare.
Era-ntuneric beznă jur-împrejur iată
Îi vede grădinarul cu milă, ca un tată.
Veniți încoa, le spuse hoinarilor, de-acuș
O să găsiți semințe, nu muște, și culcuș.
Sunt omul de grădină,
Vă scot din întuneric la lumină
Și vă învăț din aripi să dați cum se cuvine.
Intrați aci, la mine.
Deocamdată dascălul local
Va fi să vă învețe-a cânta un papagal.
El n-are cine știe ce voce de tenor
Dar gama și solfegiul le știe binișor.
Nu este-așa, Coco?
El dete pilda-ndată: Do, Re, Mi, Fa, Si, Do.
Pe-ncetul și măsură ce va scădea și frigul,
O să vă-nvețe moșul Cocò și cucurigul.

«Flacăra», an. XXXIII, nr. 21, 25 mai 1984, p. 25.

[N-AM DAT CU VOIE NICI O SUFERINȚĂ...]

N-am dat cu voie nici o suferință
Și am, cu toate-acestea, o căință.
Și trebuia să-ndur pentru trecut
Povara relelor ce n-am făcut.

N-am înșelat, n-am pângărit altarul tău
Deci n-aș avea de ce, dar am păreri de rău.
Mă muștră cugetul cu vorbe grele
Și-i glasul chiar al gândurilor mele.
Și să-nțeleg îmi vine greu
Mă muștră el, mă muștru eu?

«Luceafărul», an. XXIX, nr. 8, 22 februarie 1986, p. 1.

[LA GEAM PĂMÂNTUL MI-A TRIMIS...]

La geam pământul mi-a trimis
Să-mi înflorească un cais,
Și fiecare mugure cu floare
Nu m-aș mira, să-nceapă, ca fluturii, să zboare.

«Luceafărul», an. XXX, nr. 20, 16 mai 1987, p. 1.

FLORI DE MUCIGAI

Mi-e sete și aș vrea să te beau, să te sorb
Și să mă-mbăt cu tine, pe brânci și orb.
Îngenunchiat la tine
Ca la rugăciune
Să te beau fierbinte ca un tăciune.

Ești o vioară cu vibrarea nepătrunsă,
 Lasă-mă să-ți caut coarda ascunsă
 Și s-o fac să cânte mută.
 Ești o alăută,
 Ești un stup cu mierea nebăută.
 Doamnă, marchiză,
 Lasă-ți stupul să se deschiză.
 Te roagă o albină,
 Regină.
 Și-aș vrea s-o alung,
 Sunt orb și ciung,
 Și numai buzele mi-s întregi.
 În tremurul sărutării mă întreci.
 Și sărutarea
 Cu gura aprinsă, cu coapsele reci.
 Iată,
 Crâncenă și zvăpăiată,
 Tinerețe, tristețe,
 M-am lipit de stupul tău,
 L-am devastat și-acum îmi pare rău.
 Nu trebuia
 Să te frâng ca pe o nuia
 De salcie moale
 A mădularelor tale.
 După ce am gustat din miezul tău
 Nedemn de tine-mi pare rău.
 Nu trebuia, nu era permis.
 Stupul trebuia să rămâie închis.

«Luceafărul», an. XXX, nr. 21, 23 mai 1987, p. 1

[MI-E FOAME DE TINE, MI-E FOAME ȘI SETE...]

Mi-e foame de tine, mi-e foame și sete
 Ascunsă în dantele și plete.

Ți-aș rupe dantela să te ajung mai iute
 Pierdută-n falduri și cute.
 Te vreau desfăcută și goală
 Cu șoldurile scrise-n spirală.
 Firește că dragostea e-a inimii-ntâi
 Dar nu poți fără trup să rămâi.

«Luceafărul», an. XXX, nr. 23, 6 iunie 1987, p. 1.

INIMII

Ce duci acolo-ascuns, m-au întrebat,
 Crezând că-s niște bucuri de furat.
 Ia niște haruri căpătate de pomană.
 Căutător de zdrențe și de vechituri.
 Avuși aleanuri pentru toți,
 Să ai și pentru mine un leac nu poți?
 Câți au bătut la tine, flămânzi și desculți,
 Le-ai dat un adăpost, oricât de mulți.

«Luceafărul», an. XXX, nr. 27, 4 iulie 1987, p. 1.

HORĂ DE NUNTĂ

În mijlocul tuturor-și
 Întinsese zâna hora
 Și flăcău cântând pribeag
 Mă uitam cam fără drag.
 Hora,-nțeleseam bine,
 Se-ntindea și pentru mine,

Multă părere de rău
Eram vârstnic dar flăcău.

«Luceafărul», an XXX, nr. 31, 1 august 1987, p. 1.

[TREBUIE SĂ MI LE ASCUND,
SĂ NU MI LE MAI VADĂ...]

Paraschivei

Trebuie să mi le ascund, să nu mi le mai vadă
Gândul și lacrima oricine.
Și ziua trece, noaptea iarăși vine
Și plâng mereu stârnit de tine.

21 martie 1967

«Caiet teatru», nr. 76, februarie 1988, p. 5.

FLORI DE MUCIGAI

Croncăne un corb în ploaie
Și-i răspunde o cucuvaie.
Temnița e o cetate
Și din turlă ceasul bate
Să mi-aducă știrea, știu,
Todeauna că-i târziu
Pentru tot ce-aș vrea să știu.
Dacă ceasul va să tacă
Cu tăcerea nu se-mpacă.
Și zburând cu vecii vecii
Vin la gratii liliicii.

«Familia», an. XXIV, nr. 3, martie 1988, p. 1.

[MUSCALII, NEMȚII, SÂRBII ȘI UNGURII SE BAT...]

Muscalii, nemții, sârbii și ungurii se bat,
Pe tot atât de multe tărâmurii și hotare,
Bătaie cum în lume în veac nu s-a aflat
Cu-atâta vitejie și dârză-nvierșunare.

Dar între cele patru oștiri ce-acuma mor,
Vulturul dând ocolul voinicilor trasare
De-a întâlni păstrată la pieptul tuturor,
Aceași iconiță a lui Ștefan cel Mare.

1916-1918

«Familia», an. XXIV, nr. 4, aprilie 1988, p. 1.

PSALM LUI EMINESCU

De-o viață toată noaptea ți-am trimis
Stăpâne, gândul nerostit nici scris
Că cine-ar fi atât de iscusit și teafăr
De-a-și înmuia ca tine, condeiul în luceafăr.

Te caut pretutindeni și umbra ți se-ascunde
În ce stihie veche, rătăcitoare ? Unde ?
Plânsetul spune că ai fi-n pământ
Ca să te-ncapă nu-i pământ destul de sfânt.
Tu te-ai întors de unde ne-ai venit
Purces din nesfârșit,
Unde se-ascunde taina tuturor.

«Luceafărul», an. XXXII, nr. 10, 11 martie 1989, p. 1.

[PĂRINTELE EPISCOP, BĂTRÂN DE O
VECIE...]

Părintele episcop, bătrân de o vecie,
Cuteierase lumea pentru Hristos și Papă,
Călătorind ca Pavel din Tars cu o solie
Pe drumurile-ntinse, de pulbere și apă.

N-a pregetat o dată, n-a-ntârziat o dată
Să mângâie durerea, necazul și-agonia.
Curată-i era mâna și viața prea curată
Trăindu-și suferința de om și veșnicia.

Doi îngeri mari de aur, ca grâul dat în spic
Primitu-i-au și trupul și sufletul creștine
Într-un șervet cu ciucuri, gălbui de borangic,
Un suflet ca văpaia și-un trup cât un ciorchine.

«Adevărul», an. I, nr. 44, 15 februarie 1990, p. 1.

[UN VEAC ÎNTREG DE CÂND MEREU
MĂ-NȘEALĂ...]

Un veac întreg de când mereu mă-nșeală
Și-o tot gonesc cu graiul de cerneală.
Îmi trece seara în manta albastră
Și-mi bate cu un deget la fereastră.
Îmi spune că e sora mea de lapte
Și să nu iau nici seama că se face noapte.
Dar eu aștept și noaptea să mai stea
Până ce iese-n cer și steaua mea.

Mă duc prin toamna frunzelor în horă
Și-ascult jucând dantela ei sonoră.

Rue de Pavillions

«Alfă», nr. 7, iulie 1990, p. 10.

PĂPUȘA MEA

Tătușu-a căpătat cu fata lui
Păpușă cu ochii vineți ori căprui,
Ori verzi cu brumă-n ei ca pruna
Și schimbători și alții-ntodeauna
Nu știu-n câte feluri de scânteii.
Că nu-ndrăznește să se uite drept în ei.
Viteaz și îndrăzneț în toate cele
Se-nfricoșează doar de două stele
Ce-l ațintesc naive dintre pleoape
Ca din adâncul fund al unei ape.
În fața lor se pierde și rămâne prost.
Și vocea ca un geamăt răgușit
Îl turbură și-i trece prin trup ca un cuțit
Moale și cald și dulce, de mătase,
Din buzele pe care de-abia le sărutase.

«România Mare», an. III, nr. 86, 28 februarie 1992, p. 16.

[NEPUTÂND SĂ SCRII MAI BINE...]

Neputând să scrii mai bine
Dragă prietene, ca mine,

Mi-ai luat pâinea de la gură
Și cărbunii de căldură.
Zece ani de răbdare
Tot n-ai fost mai mult în stare
Și mi-ai cere-acum iertare.
Fericitul autor
Știe că eu iert ușor.

«România Mare», an. III, nr. 86, 28 februarie 1992, p. 16.

MONOLOGURI

[1]

Fă-te șir de stânci odată,
Taie vântul la mijloc
Și-n cărarea lui tăiată
Fă-mi să trec, prin piatră, loc.

[2]

Peste vântul călător
Am o zestre de-mpărțit:
O cireadă, un izvor
Și-o pădure-n asfințit.
Pe-o potecă de-o copită
Stăpânirea cotropită
Când e dincoace și când,
Dincolo de cer și vânt.

«Curierul românesc», an. IV, nr. 19-20,
20 octombrie 1992, p. 8.

VERSURI PENTRU COPII

PRIETENII COPIILOR
PE TERENUL DE SPORT
[1942-1943]

[1]

Nu prea stă frumos, băiete,
Să sari capra peste fete.
Înțeleg să sară ea,
Capra, pe spinarea ta.

[2]

Ar vrea și ea pe zăpadă
Să alunece, să cadă.
Pune și tu, dacă poți,
Talpa lor de șapte coți.

[3]

Dacă n-o lovești cu rost,
Mingea sare strâmb și prost.
Dar se-ntâmplă că piciorul
Își trănestește jucătorul.

[4]

Dus ușor în josul apii,
Să te-ntreci înot cu crapii
Și, călcând cu tot obrazul,
Să te legene-ncet iazul.

ANIMALE MICI ȘI MARI
[1943]

[1]

Dumnezeu ne dă de-a gata
Totul chibzuit și bine.
Calul este pentru tata,
Mânzul este pentru mine.

[2]

De la floarea de lumină,
Ea ne-aduce plosca plină
Și ne toarnă în pahar
Lapte de mărgăritar.

[3]

Sus pe cracă, parcă-n grindă,
Veverița roade ghindă.
Deși nu-i așa de bună
Ca o nucă și-o alună.

[4]

Puiul mătii-ntăia oară
Vede fluturii că zboară.
Vino-ți, mătule, în fire,
Lucruri multe-or să te mire.

[5]

Cel mai bun ceasornicar
E cocoșul din hambar.
Când îi stă, Moș Crăcănel
Pune ceasul după el.

[6]

Mi-ar plăcea să fiu curcan,
Să scot moțul din sprâncene
Ca un turc un iatagan,
Să mă umflu gros, în pene.

[7]

Așa câine-aș vrea și eu
Să fie prietenul meu.
Nu m-aș teme de nimic
Că sunt cărn, fricos și mic.

[8]

Hai tataie, hai mamaie,
Să ne luăm și noi o oaie
Cu doi gemeni, cu doi miei,
Să mă culc în pat cu ei.

[9]

Doamne, câte lighioane
Ai făcut pentru copii.
Lumea-i plină de plocoane,
De minuni și jucării.

[10]

Ele nu dau nici o hrană
Oamenilor, de pomană,

Însă iazul fără ele
E ca noaptea fără stele.

[11]

Două rațe și-un rățoi
Au zburat până-n zăvoi,
Pentru că s-au săturat
De coteț și praf uscat.

ZILE DE FERICIRE

[1943]

[1]

Dunărea și apa toată
Izvorăsc dintr-o găleată.

[2]

Vasilache-aș vrea să știu
E păpușă ori e viu ?

[3]

Nu-i mai arde seara, iacă,
Nici cățelului de joacă.

[4]

Noi ne ducem la culcare.
Noapte bună, mamă-mare.

[5]

Hoțul cum ar lua în gură
Cel puțin o prăjitură.

[6]

Ușa, ușa,
Cu căruța.

[7]

Cuțule, nu-ți este frică
De așa soi de pisică?

[8]

Mare-adâncă, măi băiete.
Trec prin ea-n papuci și ghețe.

[9]

Cuțu merge și la școală,
Fără cărți, cu mâna goală.

[10]

Cel puțin găina n-are
La spălat, rufe murdare.

[11]

Fă-ți tu numai vânt pe-o roată
Că străbați și lumea toată.

[12]

Cuțu s-a cam necăjit
Grebla că l-a mârâit.

[13]

Iată, soarele e sus
Dar băiatul doarme dus.

[14]

Pe la ceasul opt sau zece
Ia un duș de apă rece.

[15]

Dacă lunecă și-o scap
Mă dă mingea peste cap

[16]

Cuțul tare-ar vrea să-l pape
Punei-i cornul mai aproape.

IUBITELE NOASTRE ANIMALE
[1944]

[1]

Capra-i mândră cine e
Și o cheamă Bebé.

[2]

Numai domnișoara știe
Grohăitul cum se scrie.

[3]

Domnul ăsta, cu covrigu-n
Coadă-i domnul Cucurigu.

[4]

Dumnealui, când întrebam,
Răspundea că-l cheamă «Ham»

[5]

În coteț, în lac, în sac
Vorba ei e una «Mac».

[6]

Am și-un mut, bagă de seamă.
Ia ghicește cum îl cheamă.

[7]

Are-o coadă fiecare
Și-o poreclă din născare.

[8]

Mângâi-o pe bot și tu
Și-o să spuie că e «Mu».

[9]

Când l-apucă bucuria
Pe cumătru, strigă «I-a».

MICI COPII, MARI BUCURII
[1944]

[1]

Domnul doftor de păpuși
A sosit și-aduce-acuși
Vată, scule, spirt și ismă:
Dar va face-ntâi o clismă.

[2]

Seara vine somnoroasă –
Ochii strâng și buza-i groasă;
Bosumflată și posacă
Lasă baltă tot și pleacă.

[3]

Eu, de ziua dumitale,
Ți-am făcut un cozonac
Cu stafide și migdale
Și umplut cu nuci și mac.
Dar nu știu ce s-a-ntâmplat –
C-a ieșit un colț mușcat.

[4]

Dă-ne pace, măi Grivei,
Că nici tu nu știi ce vrei:
Cloșca de te-o da grămadă,-ți
Trece pofta de saladă.

[5]

Până astă-seară picuiul
N-a știut ce e ariciul.
El credea, prostul de el,
Că ariciul e purcel.

[6]

Așa pat când calcă hoții
Beciul, păcăliți cu toții.
Fata mării-a dus la gură
Linguroiul cu untură.

[7]

În orchestră, surioare,
Bate toba o căldare,
Și-n loc de violoncel,
Cântă gros un brotăcel.

[8]

– «Toată casa-i un săpun;
Ce, ești, picuiule, nebun?»
– «Să nu-ți dau un pai mai bine
Ca să-nveți să faci ca mine?»

[9]

Melcul iese din găoace
Vrând și el cu ei să joace,
Și lăcusta se avântă,
Vaca-Domnului le cântă.

[10]

Maica, frații-l tot răsfăță,
Corcolit de dimineață.
Numai el nu prea pricepe,
Că e mic și-abia începe.

SPORTURILE COPIILOR

[1944]

[1]

De-ar mai fi o dată vară
Să plecăm voioși la țară
Și, de-a ruga prin pădure,
Bucuria să ne fure.

[2]

Profesorul stă pe mal;
Nu cumva să-i ia un val.
Căci, atunci, cu-o săritură,
Îi aduce-acasă-n gură.

[3]

Din rachetă în rachetă
Mingea face o navetă,
Prinsă ca-ntre două bice.
Jocul este să nu pice.

[4]

Dimineața, la plimbare,
Doamna iese-n câmp călare,
Iar boierul plimbăreț
O urmează călăreț.

[5]

Cu frânghia, de-a atleții,
Să vedem de-nving băieții.
Mi se pare că e gata
Să câștige cel cu fata.

[6]

Domnișoara știe bine
Să danseze pe patine,
Dar îi vine mai ușor
În nădragi de domnișor.

[7]

Cine face mușchii mari,
Ochii buni, copiii tari
Și dă aripi la picioare?
Două roate zburătoare.

[8]

Trei fete s-au jucat
Cu balonul lor umflat.
Când să-l prindem împreună
S-a dus tocmai până-n lună.

SĂRBĂTOAREA DE PĂPUȘI
SE ÎNCEPE CHIAAR ACUȘI
[1944)

[1]

Ce mi-e că ar fi ligheanul,
Heleşteul ori oceanul,
Cel cu boroboățele;
Că ne scapă ratele.

[2]

Nu gândesc, nici nu zic că
N-ar fi și-asta muzică,
Însă-n parte, fiecare
Cântă tot altă cântare.

[3]

Grădinarul cu ghivece
Ne aduce cincisprezece.
Că ce fel de sărbători
De păpuși, sunt fără flori?

[4]

Din caleașcă, la ospăț,
Castelana se coboară.
Haide-ntâi să te învăț
Hora noastră, domnișoară.

[5]

I-a condus un individ
De cățel, un cățelan.
Ea e de celuloid,
Și el e de porțelan.

[6]

Cotoșmanul a sărit
Peste ziduri de cetate
Și palate răsturnate,
Șoaricele find grăbit.

[7]

Socoteala-i încurcată,
Căci cât face-o dată una
Mă întreb întodeauna
Și nu aflu niciodată.

[8]

Gospodinele-au venit
Ca să cumpere fidea;
Și-a rămas de chibzuit
Dacă-i bună în cafea.

[9]

Pentru fetele uimite
De atâta voinicie,
Ei cad cu destoinicie
Peste cap, pe negândite.

[10]

Cu girafe pe căruță
Azi l-a inaugurat,

Cercul nostru, o maimuță
De bumbac adevărat.

[11]

Pentru marea sărbătoare
A păpușilor, măcar,
S-a întins o masă mare,
Care nu-i în calendar.

[12]

De la masă, le aduce
Ciutelor de căprioare,
Fiecare-o sărutare
Și câte ceva să-mbuce.

[13]

Accidentu-i serios,
Puiul mării de o șchioapă
Trebuie sculat de jos,
De pe preș, ca dintr-o apă.

[14]

Dă semnalul de plecare
Cu alaiul, toboșare,
Că-n lanterne arde tare
Mucul mic de lumânare.

[15]

Zarva din bucătărie
Pregătește, jos, dejunul
Și copiii, câte unul,
Fac mâncări și cocărie.

[16]

Ca să fie mai drăguț
Între ginere și fată,
Când se plimbă cu căruț,
Ursul pune și cravată.

TRECE ANUL

[1944]

[1]

Pe o ramură, băiete,
Cântă polca un sticlete.
Câteșitrei, voi, nu puteți
Să cântați ca trei sticleți.

[2]

Două fete mititele
Umblă după micșunele,
Fiindcă vor să strângă-ncet,
Mamei, coșcogea buchet.

[3]

Vântul scutură copacii
Și-i îndoaie de pământ,
Însă, pasămite dracii
Nu țin seamă nici de vânt.

[4]

Numai zmeului îi place
Să stea-n vânt și-n frig afară,
Să se-ntreacă și să joace,
Dus de coadă și de sfoară.

[5]

Vara-i bine, -ntins pe rână
Să mă fac cioban de stână
La o capră și un ied,
Să fiu baciul ori să mă cred.

[6]

Tu să crezi că umbli-n mare
Când în apa de pârâu,
De-abia udă la picioare,
Vrei să-ți treacă peste brâu.

[7]

Vara-i vară, orice-ai face:
Poate omul să se joace
Și să cânte cât îi place,
Când încolo, când încoace.

[8]

Vrei să fii și tu cioban.
Ia trei găște și-un găscan
Și să strigi în gura mare:
«Lapte dulce de vânzare».

[9]

De momăia dintr-un par
Păsările n-au habar,
Nici de-ar fi momâi o oaste,
Nu sunt ele-așa de proaste!

[10]

Voi, crezând că-i pomul mare,
V-ați ales cu-o supărare.

Două coşuri goale, vere:
Ca să-ncapă şapte mere!

[11]

Ala, bala, portocala,
Mai bună-i hora ca şcoala,
Țarina decât cerneala,
Decât cartea, hoinăreala.

[12]

Vă dau: Bună dimineța!
Tot o școală-i și verdeța.
Fluturele și-un bondar
Zboară ca-n abecedar.

[13]

Cu păpușa și pisica
Spui că nu-nvățăm nimica.
Parcă eu, lungi-s-ar anii,
Nu-nvăț lenea cu motanii!

[14]

Nu-i rușine, n-ai sfială,
Să stai vara-n pielea goală.
Toamna-n câmp, una din două,
Iei umbrela sau te plouă.

[15]

Domnul ăsta din ogradă
Este Omul-de-Zăpadă.
A venit pe neașteptate
Pe la opt și jumătate.

[16]

Vicleimu-a colindat
Toată noaptea de Ajun
În costum de bal mascat
Până-n ziua de Crăciun.

CARTEA MEA FRUMOASĂ
[1958]

ZECE HARAPI

Zece plozi, zece harapi,
În papuci și în ciorapi,
Au plecat să strângă ouă.¹
Unul însă nu se-ndură,
Supărat de-o bătătură,
Și-au pornit, din zece nouă.

Nouă cârni, strânși în sobor,
Sunt prăjiți ca-ntr-un cuptor.
Unul e de tot răscopt
Și, răzbit de moleșeală,
Cade, mort de oboseală.
Și-au rămas din nouă opt.

Opt harapi s-au prins ca marea
Să o fure cu căldarea.
Unul, auzind din șoapte
Ce și-au pus în gând să facă,
S-a oprit și se dezbracă,
Și-au rămas din ceată șapte.

Șapte, câți au mai rămas,
S-au bălăbănit un ceas

¹ E știut că-n râul Nil
Ouăle-s de crocodil.

Cu găteje noduroase.
Un harap s-a-mbolnăvit,
S-a culcat și-a adormit.
Și din șapte mai sunt șase.

Șase mierii-i dau târcoale
Și le lasă gura bale:
Nu poți trece să nu lingi.
Dar pe unul l-a-nțepat
O albină, și-a urlat.
Și-au rămas din șase cinci.

Cinci harapi au fost pârâți
De-alți harapi, și mai urâți,
La un jude idolatru,
Din ei unul, cu hârtie,
A intrat în pușcărie,
Și din cinci câți mai sunt? Patru.

Patru cârni, Doamne ferește,
Dând cu undița la pește,
S-au zbârlit ca vai de ei.
Unul, creț și mai rotund
A fost tras de laț la fund
Și mai sunt cu toții trei.

Trei harapi, trei coate goale,
S-au zgâit la animale
Mai de rând și mai de soi.
Unul mai cutezător
S-a băgat îmblânzitor.
Și din trei sunt numai doi.

Doi harapi mâncau stafide,
Roșcove, la Piramide.
Le-a lipsit numai tutunul.
Văzând soarele că trece,
Unul n-a mai vrut să plece

Și-a rămas că pleacă unul.
Un harap ce să se facă
Singur, te gândești oleacă,
Singur cuc și oropsit?
Gândul bun când i-a venit,
Iată taică, iată maică,
S-a-nsurat c-o harăpoaică.

ZECE CĂȚEI

S-au legat zece căței
Să se facă derbedei,
Doritori de-o viață nouă.
Unul însă s-a retras
Și din zece-au mai rămas
Buni tovarăși numai nouă.

Hotărâți, fără zăbavă
S-au și dat la o ispravă
Mai cuminte, cel mai copt
S-a pitit subt coșul mare
Și din nouă, prin urmare,
Au rămas, căței, opt.

Opt s-au strecurat tiptil
Într-un automobil.
Pe șofer, cum l-au zărit,
Ei s-au și cărăbănit.
Numai unul, mai sfios.
Și cu dinții toți de lapte,
N-a putut să sară jos
Și din opt rămas-au șapte.

Iată-i instalați, în fine,
Cum nu se putea mai bine.

Când veni proprietăreasa
O iau iar la sănătoasa.
Dar pe unu-l înșfăcase
Și-au rămas din șapte șase.

Cu al șaselea cățel
S-a-ntâmpnat ceva la fel.
Ca o fiară, care mușcă,
A fost prins și pus în cușcă.
E ușor să te convingi
Cum se face că, deodată,
După fusta sfâșiată,
Au rămas din șase cinci.

Însă, piază rea și-aici,
Că au dat de un arici.
Cel mai blând și mai netot
Înțepat a fost în bot
Și rănitul, ca la teatru,
A ieșit schilod din scenă
Și rămaseră-n arenă,
Din toți cinci căței, patru.

Când au dat și de cocoș
În cotețul cu cuibare,
Altul a scăpat din gheare
Scărmănat și cocoloș.
Și din patru derbedei
Au rămas acum trei.

Crezi că s-au astâmpărat,
După tot ce s-a-ntâmpnat?
Iată-i cum au tăbărât
Pe furtunul de stropit
Și l-au tras și l-au târât
Până ce a izbucnit
Și pe unul l-a chiorât.
Și din trei căței vioi
Am rămas numai cu doi.

Dar căței pe o punte
Începură să se-nfrunte.
Unul din căței, săracul,
Făcând, prostul, pe nebunul,
A venit de-a berbeleacul
Și-a rămas, la urmă, unul.

Singuratic, trist, măhnit.
Tocmai bine-a nimerit.
Drăgălașa de copilă
L-a primit la ea cu milă.
Și când iar s-au întâlnit
Toți căței camarazi,
A fost și mai fericit
Până-n zilele de azi.
Căci, dintr-unul, hai, noroc!
S-au făcut zece la loc.

ZECE MÂȚE

Zece mâte-au fost poftite
La un ceai, pe negândite.
Dar de teamă să n-o plouă,
Poate și de altă frică,
Stă la ușă cea mai mică
Și-au plecat de-acasă nouă.

Nouă mâte-ascultă-aici
Un concert pentru pisici.
Una sforăie pe nas
Și acuma doarme dusă
Și din toată ceata spusă
Mâte opt au mai rămas.

Opt pisici se duc la râu
Unde-i apa peste brâu
Plină-n fund cu frig și noapte.
Un pisoi, cum a călcat,
Că s-a dus! și s-a-necat
Și-au rămas cu toate, șapte

Șapte mâte s-au jucat
A un joc nemaijucat.
Cărămizile fiind groase
Au lovit pe una-n cap,
Ca o multe de dulap,
Și-au rămas din șapte șase.

Șase mâte din grădină
S-au suit într-o mașină,
Și-n târligi, ca în opinci,
Una nencăpând, frumos
Au lăsat-o-n drum, pe jos,
Și din șase mai sunt cinci.

Cinci pisici s-au rânduie
Sus pe mal, la pescuit.
Hai, mai prinde-l, dacă poți!
Că pe unul l-a furat
Racul cel răscărat
Și-au rămas patru din toți.

Patru mâte, după pește,
Vor să-l prindă între dește
Și cu mâna, vrei, nu vrei.
Una fuge cu un crap,
Să și-l facă la proțap,
Și-au rămas din patru trei.

Trei pisici, precum se știe,
S-au dus la menajerie
Ca să vadă un cotoi,

Însă pe cel mai drăguț
L-a luat și l-a dus un struț
Și-au rămas pisicii doi.

Două mâțe, chipurile,
Au bătut nisipurile
Toată ziua, toată luna.
Dar o mătă, mi s-a spus,
A zburat și s-a tot dus
Și-a rămas din două una.

O pisică de prigoană,
S-a văzut că e orfană,
Singuratică și mică,
Și, bolnavă, s-a culcat.
Nu mai știu ce s-a ntâmplat.
Nu mai e nici o pisică.

ȘAPTE FRAȚI [1963]

[1]

Unul și-unul, șapte frați
Au ieșit la sport grămadă.
Rog să nu prea observați
Că-s de câlți și-au stat în ladă.

[2]

Trage, vulpe, ține bine!
Cuțule, nu te lăsa!
Ursule, nu ți-e rușine?!
Elefant de mucava!

[3]

Au pornit la alergare.
Să vedem: Care drezină
Iese-ntâi din fuga mare?
Cred că puiul de găină.

[4]

Asta nu-i petrecere,
S-au luat la întrecere
Și, din fugă, poate-ntâiul
Să-și scrântească și călcâiul.

[5]

Elefantul sare, cade,
Jucând tenis cum se cade.

După ce s-a cântărit,
Face cură de slăbit.

[6]

Capra-i veche, precum știi:
Sar copii peste copii.
Cei mai mici peste cei mari,
Laolaltă, toți ștregari.

[7]

Pe trotuar, ca și-n șopron
Să jucăm, de vrem, șotron.
Elefantul s-a crezut
Mai ușor și a căzut.

[8]

A! Cu mingea e mai bine;
Nu dă nimeni de bucluc.
Nasul e de cârpă, ține,
Mingea e de cauciuc.

[9]

Asta-i altceva, înot,
Intră-n apă până-n bot.
Numai pâslă dacă scapă –
Și de n-ar intra la apă...

[10]

La ping-pong s-au prins în joc
Jucătorii cu cojoc
Și cu fulgi, ca și cu pene.
Stați puțin, că vi-i cam lene!

ȘCOALA «PUII DE GĂINĂ»

[1]

Ceartă-l, domnule, și-l pune
În genunchi, pe coji de-alune.
Cât îl vezi de mieluşel
Nici nu știi ce dă din el.

[2]

S-a-nființat acum un an
Școala «Puii de Găină»
Pentru puii cu ghiozdan,
Cărturari cu gușa plină.

[3]

Un cocoș e profesor,
Mândru ca un președinte,
Și pășește înainte
Serios și scrutător.

[4]

Clasa lui e-ntr-o livede
Așezată cum se vede.
E-o tăcere până-n duzi
Că nici musca n-o auzi.

[5]

La istorie învață
Că dușmanul de-o viață

Şade-n casele din faţă
Şi-i cotoiul cu mustaţă.

[6]

Iar la muzică, în cor,
Şeful, domnul profesor,
Îi învaţă cum să strige
Cotcodace, cucurige.

[7]

Pentru jocuri, prevăzute
În program, sunt cinci minute.
Domnului Cocos îi place
Dar n-arată şi se face.

[8]

A sunat : La prînz, acasă,
Îl aşteaptă ciorba grasă
Şi bucate, două, trei,
De mălai, porumb şi mei.

[9]

Ce-o să spuie Cloşca, dacă
Numai unul n-o să treacă?
Căci băiatul eminent
A căzut şi-i repetent.

[10]

Ţi-a făcut şcoala primară
Cloşca-n fulgi, la subsuoară,
Şi de-acuma, dragul meu,
Poate mergi şi la liceu.

Ţine minte de la taine,
Că-ţi vor prinde tare bine,
Câteva învăţături:
Să nu fugi după trăsură.

Şi când intră profesorul
Tu salută-l cu piciorul
Şi să strigi pe bariton
«Trăiţi! Domnule Clapon».

[11]

Să-ţi mai dau, mă rog, un sfat,
După cum l-am învăţat
Şi eu, de la cloşti şi curci,
Ca să ştii să te descurci.

Când zăreşti un clopoţel
Şi te-ntinzi s-ajungi la el,
Fă o mică socoteală
Să nu iasă păruială.

Dacă totuşi, după şcoală,
Vrei să tragi o păcăleală
La căţei, boieri şi slugi,
Sună repede şi fugi.

[12]

Să vorbim, că nu mi-e frică
Nici la tablă de piscică,
Deşi-i locul să mă mir
S-o mai văd şi-n tibişir.

Domnul ne-a crezut mai proşti,
Ca pe nişte fii de cloşti,
Socotind că n-o să ştim
Numele să-i nimerim.

I-am răspuns atunci frumos:
«Așa să fii sănătos,
Că știm, domnule, și noi
Ce-i o mătă și-un cotoi.»

[13]

Fu admir, fără-ndoială
Ce fel iese din croială
Un costum de coconăș,
Pentru școală și oraș.

N-aș voi să mai v-arăt
Părțile de dindărăt.
Vi se trage luare-aminte
Doar la cele din nainte.

Un cizmar mai iscusit
Încă nu le-a reușit
La băieți bocanci și ghetе
Și pantofi cu toc la fete.

[14]

Naltul corp profesoral
A-ntocmit un manual
De gramatică și jocuri
După ore, după locuri.

Pentru pui de-o zi și mame,
Seara, domino și dame,
Iară pentru sărbători
Păcăleli și ghicitori.
Lecțiile dimineții
Trec de-a puii și iereții.
Baba-oarba, am răspuns,
Vine cu de-a v-ați ascuns.

[15]

Ai la șorț, în buzunar,
Câțiva bani de cheltuială.
Nu-i da fără socoteală
Pe bomboane și zahar.

Aritmetica te-nvață
Și să scazi dar și s-aduni.
Pe cofeturi și dulceață
Nu da bani munciiți și buni.

Eu aș fi cam de părere,
Dacă ai în pungă doi,
Să-i dai mamii, din avere,
Unul, seara, înapoi.

[16]

Ce e jocul ăsta, țurcă?
Oină, poarcă sau sfârlează?
Sfârcul biciului se-ncurcă
Și-nvârtirea se strâmbează.

Toată treaba e să ții
Mosorelul în picioare.
Bate-i vârful, fâ cum știi,
Poate cade, poate sare.

Biciul vezi să nu-l deochi
Și să nu ai nenorocul
Să te ardă peste ochi
Și din loc să-ți mute ciocul.

[17]

Bilele și-alicele
Au gonit arșicele.

Nu mai joc în rotogol,
Nu mai știu ce-i «pui de giol».

Ichiuri, soalbe nu mai sunt.
Fac o groapă în pământ
Și-asta-i toată tevatura,
Să dai bilele de-a dura.

Fiindcă ești, oricum, tot pui,
Mintea nu cumva să-ți pui
Și să-nghiți, drept muscă mică,
O gogeamite alică.

NOTE BIBLIOGRAFICE

- CADENȚE, E.P.L., București, 1964, 62p.
SILABE, E.P.L., București, 1965, 66p.
RITMURI, E.P.L., București, 1966, 90p.
NOAPTEA, E.P.L., București, 1967, 76p.
FRUNZELE TALE, cu o *Prefață* a autorului, datată 30 iunie 1967, E.P.L., București, 1968, 63p.
CRENGI, Editura Eminescu, București, 1970, 70p.
XC, Editura Cartea Românească, București, 1970, 53p.
CĂLĂTORIE ÎN VIS, Editura Eminescu, București, 1973, 78p.
DESLUȘIRI, ediție de Mitza Arghezi, Editura Eminescu, București, 1980, 86p.
PRIETENII COPIILOR PE TERENUL DE SPORT, Editura Socec & Co. S.A.R., București [1943], 10p. Catrene cu ilustrații pe fiecare pagină.
ANIMALE MICI ȘI MARI, Editura Socec & Co. S.A.R., București, [1943], 10p. Catrene cu ilustrații pe fiecare pagină.
ZILE DE FERICIRE, Editura Socec & Co. S.A.R., București, [1943], 6p. Distihuri cu ilustrații pe fiecare pagină.
IUBITELE NOASTRE ANIMALE, Editura Socec & Co. S.A.R., București, [1944], 9p. Distihuri cu ilustrații pe fiecare pagină.
MICI COPII, MARI BUCURII, Editura Socec & Co. S.A.R., București, [1944], 12p. Catrene cu ilustrații pe fiecare pagină.
SPORTURILE COPIILOR, Editura Socec & Co. S.A.R., București, [1944], 10p. Catrene cu ilustrații pe fiecare pagină.
SĂRBĂTOAREA DE PĂPUȘI SE ÎNCEPE CHIAȚ ACUȘI, Editura Socec & Co. S.A.R., București, [1944], 9p. Catrene, câte două pe fiecare pagină, cu ilustrații.
TRECE ANUL, Editura Socec & Co. S.A.R., București, [1944], p. 16. Catrene cu ilustrații pe fiecare pagină, iar pe contrapagină câte o proză. Pe dactilograma uneia dintre proze, Tudor Arghezi a notat următoarele: «Subt ilustrații executate în streinătate și cu textul editat de Socec.

Înțelegerea cu editura fiind anonimatul versificatorului, la apariție cele 12 albume, ale cărora coperte au fost ascunse, purtau nume de autor: Tudor Arghezi.

Notificare. Dreptul de autor era frustrat de o comandă plătită cu versul.

A intervenit o nouă înțelegere, care a redus totuși drepturile la mai puțin de jumătate, socotite însă pe tiraj. Autorul fiind în lagăr (oct.-dec. 1943) a trebuit să primească orice condiții.»

Așa se explică faptul că din cele 12 albume despre care vorbește Tudor Arghezi au apărut numai 8, iar din cel de al 9-lea, intitulat *Școala «Pui de găină»*, s-au păstrat numai versurile.

CARTEA MEA FRUMOASĂ, cu desene de Mitzura Arghezi, Editura Tineretului, București, 1958, 56p.

ȘAPTE FRAȚI, cu ilustrații de Clelia Ottone, Editura Tineretului, București, 1963, 15p.

ȘCOALA «PUII DE GĂINĂ», inedit.

CUPRINS

Notă 5

ÎN VOLUME

CADENȚE (1964)

Bună-dimineața, Primăvară!	9
Asceză	10
Sus	10
Așteptare (<i>Toată ziua-n drum mă uit</i>)	11
Irodul	12
Ghiersul îngânat	13
April	14
Dragoste târzie	15
O vișină	16
Râvnă	17
Trândăvie	17
Pe o harpă medievală	18
Privighetoarea	18
Peste lumi	19
Monotonie pe vioară	19
Viteazule	20
Plecarea	21
Parcă	22
Îngânare	23
Pastel	23
Fluture, tu	23
Întoarcere la brazdă	24
Bade Ioane	25
Inscripție pe cutia de poștă	26
Cântecele mele	26
Romantă de mai	27

SILABE (1965)

Mamă țară	28
84	29

Mulțămită.....	29
Fata din dafin	30
Cale frântă.....	30
Sufletească	31
Pe un prag.....	32
Scrisorile.....	33
Ora răzleață.....	33
Surâsule	34
Ritm civilic.....	34
Psalm (<i>Am fost să văd pe Domnul bătut de viu pe cruce</i>) ..	35
Așteaptă	36
Inscripție pe amfora Lui.....	36
Posteritate	37
Mărgele de ploaie	37
Mecena	38
Canină.....	39
Cucul (<i>Din fereastra-n dreapta, sus</i>)	40
Oltenească.....	41
Poveste pentru Zgombi	41
La mulți ani!	42
Colindet	44
Destine.....	45
1943	46
Sângele I.....	46
Decepție.....	47
Miezul nopții.....	47
Adiere.....	48
De ziua ta (<i>De ziua ta, primiși o floare în ghiveci</i>)	49
Posterități	50
Cantilenă.....	50
Distih.....	51

RITMURI (1966)

Recunoștință.....	52
Lui Gheorghică, mamă	52
Marile tăceri.....	53
Creion (<i>Printre castanii puși la rând</i>).....	54
Pițigoi	55
Icoană	56
Inscripție pe evantaliu.....	56

Ție (<i>Ceahlăul e statuia ta</i>)	57
Psalmul mut	57
Mireasmă	58
Două stepe	58
Ce mai năvală!.....	59
Blesteme de babă.....	60
Du-te vino... ..	62
A fost... ..	64
De ziua ta.....	65
Murmure de plop.....	67
Pițigoi mei.....	68
Lacrima.....	69
Balada Unirii.....	70
Omul meu	72
Doi flămânzi.....	73
Tecla.....	75
Monopol.....	76
Stângaciul	77
Bilete de Papagal [I]	
1. (<i>Când se-adună la un loc</i>).....	80
2. (<i>Între clipele sublime</i>).....	80
3. (<i>A uitat să mai lucreze</i>).....	80
4. (<i>E un «capodoperă»</i>).....	81
5. (<i>Nici nu poți să te mai miști</i>)	81
6. (<i>Numai zâmbetul și laba</i>)	81
7. (<i>Vreți să-i faceți o plăcere?</i>).....	81
8. (<i>Cu priceperea și treaba</i>).....	81
9. (<i>Nu purta căciulă mare</i>).....	81
10. (<i>Bizuit pe-nghițitoare</i>).....	82
Zintâi de martie	82
Ilie în cer.....	83
Postfață	94

NOAPTEA (1967)

Tainul meu	97
Moliftul.....	98
Nu.....	98
Latium	99
Apele tăcute	100
Pauza mea	101

Caut cheia pe-ntunerice	101
Balada Paraschivei din Bunești Bucuvinei	102
Manuscrisul	106
Răzvrătire	107
Priegie	107
Iscălitură pe oglindă	108
Portret	109
Inscripție pe scripcă	109
Între zodii	110
Aluatul	111
Bine și rău	111
Psalm de tinerețe	113
Balada sângelui (II)	113
De Înviere	114
Trămbițele de argint	115
Psalm (<i>Când m-ai făcut, mi-ai spus: de-acum, trăiește</i>) ..	115
Litanie	116
Neîmplinire	117
M-ai uitat?	118
Remember	119
Ție, căreia	120
Resurrexit	120
Neant	121
În amurg	122
Modernitate	123
Tendresse	124
Nelămurire	124

FRUNZELE TALE (1968)

Frunzele tale	126
Inscripție (<i>Gândul meu mahnii mă-nreabă</i>)	126
Psalm (<i>Doamne, tu singur vâd că mi-ai rămas</i>)	127
Sufletele mele-s două	127
Într-o zi	128
Nunta mare (Fragment)	129
Băietanul	130
Pe cobză	134
Vestitorul	135
O ceată cu fireturi la cap	137
Pe o carte	138

Serenada (<i>Simțisem că aveai undeva</i>)	138
Noapte- bună (<i>Să te sărut de noapte-bună</i>)	139
Doi frați	139
Glasul pustiei	140
Vrăbiile mării	140
Trebuie	141
Patru versuri	141
Răscoala sufletului	142
Ușa care scârțâie	142
O fabulă	142
Versuri de abecedar	
(<i>Așteptăm pe îndelete</i>)	143
(<i>V-à pus mama pe balcon</i>)	144
Săgeata	144
Litanii (<i>Mă chemi din depărtare și te-ascult</i>)	145

CRENGI (1970)

Versuri descălate	146
Inscripție (<i>Ai trăit destul, maestre</i>)	146
Împăratul	147
Ciorba	148
Creion (<i>E-o burtă fiecare, îmbrăcată</i>)	148
Ora confuză	149
Un om	150
Da, ești tu	151
Leneșul (<i>Deși-l cheamă Penes</i>)	153
Școală nouă (Fabulă)	154
Mărăcine	158
Tablete peștiște	
[Prefață]	158
[1] (<i>Cutare, zici, că-odată, dimineața</i>)	158
[2] (<i>Viteaz în timpurile bune</i>)	159
[3] (<i>– «De ce nu te-ai rostit la timp și mai curând?»</i>) ..	159
[4] (<i>Ai tradus? Ai scris? Depinde!</i>)	159
[5] (<i>Decât grai de vorbe goale</i>)	159
[6] (<i>Orișicât ar da din gură</i>)	159
[7] (<i>Tinerețea, din grămadă</i>)	159
[8] (<i>După cum te-ai învățat</i>)	160
[9] (<i>Vino, taica să te-nvețe</i>)	160
Mândra	160

Ceahlăul	161
Stihuri (<i>Între-o zi, copila mea</i>)	161
Flori de mucigai	162
Zlătarii	163
Inscripție pe ghiozdan	164
Vezi?	165
Pasărea necunoscută	165
Mi-e dor de tine	166
Litanii	
1 (<i>Mi-e dor amar de tine</i>)	168
2 (<i>Ne căutam destinul în trifoi</i>)	169
3 (<i>Lăsându-mi ochii-n tine să te culce</i>)	169
4 (<i>Te sărutai culcată, dar buzele ți-s reci</i>)	169
5 (<i>Când am făcut logodna la bine și la rău</i>)	169

XC (1970)

Ia aminte	170
E bine a trăi	170
Voce din pământ	171
Război și pace	172
Ospăț	173
Puțoiul	174
Tată	174
Baladă	175
Țepeș Domnul	177
Obârșie	177
Omule, tu	177
Nu știa	178
Fabula măgădăului	179
Măseaua minții	180
Dedicație (<i>Pizmașul scuipe-n lacrimile mele</i>)	181
Fabulă	182
Mititeii	182
Puricile	183
Musafirul	183
Cucul (<i>An de an, în primăvară</i>)	184
Inscripție pe masa de prânz	184
Litanii (<i>Ștergeți-mi numele</i>)	185
Doamnă Moarte	185

Distihuri

1 Teatru	186
2 [<i>Sus te-așteaptă-n lume slava</i>]	186
3 [<i>Pe la clopotul chindii</i>]	186

CĂLĂTORIE ÎN VIS (1973)

S-a spulberat	187
Nu știu	187
Soroc	189
Gravură-n lemn	189
La un conac	190
Năluca (<i>Înghite, omule, înghe</i>)	191
Pentru asemenea sminteală	192
Da	193
Inscripție (<i>Nu-i nimic de pus în loc</i>)	194
Mângâieri	194
Inscripție (<i>Dintre sutele de prieteni</i>)	195
Cela ce zidi statuia	195
Chilia	196
Pactul Atlantic	197
Epitaf	

[1] (<i>Cimitir dintre pustii</i>)	198
[2] (<i>Pentru-o ceată de caiete</i>)	199
[3] (<i>Căinele-și desface cracul</i>)	199
[4] (<i>Dante-mi spuse dintre popi</i>)	199

Distihuri

1 (<i>Zise, după ce i-ai dat</i>)	199
2 (<i>Când îi dai un cap de așă</i>)	199
3 (<i>Te ispitise gândul și pofta visătoare</i>)	199
4 (<i>Vrei să fii stăpân și Domn</i>)	200
5 (<i>Neputând să te sărut</i>)	200
6 (<i>Cât mai sunt pe lume viu</i>)	200
7 (<i>Măcar în ziua ultimei mișcări</i>)	200
Plaja	200
Școala	202
Piciu se însoară	203
Șoarecele dezmoștenit	205
Melcule	206

DESLUȘIRI (1980)

Îndoiala.....	208
[Cine te-a făcut, ciocane...]	209
Confidențe (variantă).....	209
Ce-a mai rămas.....	210
Masca lui.....	211
[Bujorii rând pe rând se răsfirează...]	211
Lasă-mă, noapte.....	212
E frig!.....	213
[Cine vine la răscruce?...].....	214
[Adeseori de-mi trece prin auz...]	215
Bucolică.....	215
Niciodată.....	216
Tata.....	217
Leneșul (<i>Au sunat și clopotele</i>).....	218
Dezrădăcinare.....	219
Stihuri (<i>Totul se petrece acolo sus</i>).....	220
Și nu știu.....	220
Vrăbiile (<i>Mă cheamă vrăbiile la fereastră</i>).....	221
[Adio, poate nu ne-om mai vedea...]	221
Horă de poezi.....	222
[Răspuns fără-ntrebare...]	223
[Tanti,-n două geamantane...]	223
[Mă-ntrebi de ce plâng...]	224
Inscripție pe o carte de bibliofil (avut).....	224
Dedicație de mecenat.....	225
Ce-ai făcut?.....	225
Sixtine	
I (<i>I-a fost scris să nu rămâie</i>).....	225
II (<i>Câte-o vorbă roade-ncet</i>).....	226
Mângâiere.....	226
Sângele și aurul.....	226
Mi-e milă.....	227
Inscripție (<i>Nici târziu, nici la-nceput</i>).....	228
Pitpalacul în grâu.....	228
Distihuri	
[1] (<i>Din nimicuri</i>).....	229
[2] (<i>Noi suflăm pe-același flaut</i>).....	229
[3] (<i>E scriitor știut, de meserie</i>).....	229
[4] (<i>Binișor ia-l și încet</i>).....	230
[5] (<i>Te aud în grai și șoapte</i>).....	230

[6] (<i>Un crâmpoi și-atât, de vlagă</i>).....	230
[7] (<i>Tot căzând din pizmă-n ură</i>).....	230
[8] (<i>Ai căzut: te uită bine</i>).....	230
[9] (<i>Fierțe-n toate ciorbele</i>).....	230
[10] (<i>Hai, bârfește-mă la toți</i>).....	230
[11] (<i>Jubilați în grai și port</i>).....	231
[12] (<i>Numără-ți păcatele</i>).....	231
[Tu petreci și zgomotos...]	231
[Fii dulce și blajină...]	231
[Un elogiu să-i aduc?...].....	232
[Și-ntr-o zi, ca din greșală...]	232
Pe o pagină albă (variantă la poezia <i>Peste lumi</i>).....	232
[Am spus o viață...]	233
Ție (<i>Cât inima ți-e bună și dulce amintirii!</i>).....	233
[Cutreierăm ținutul sus și jos...]	234
Monotonie pe vioară (Variantă).....	235
Noapte de An.....	235
Cântec de putere.....	236
[Voi m-ați ascuns...]	237
Hodler (Gravuri).....	237
Cameleona.....	238
[Din note...]	239
[Ș-acum mă întorc spre locul...]	240
Despre cloști.....	241
Ninge.....	243
[Dacă m-aș gândi...]	243
Otiliei Cazimir.....	244
[Întrebi soarele sau cartea...]	245

ADDENDA

Cântec de cununie pentru Mișura când s-a făcut mare.....	246
21 (variantă) (<i>Trecutul revenind pe-alocuri</i>).....	247
37 (<i>Prin apele holdei doi palizi fugari au trecut</i>).....	248
Iată, sufletule.....	249
18 (<i>Între zenitul presupus</i>).....	250
Din Agate negre	
1 (<i>Ce-mi cereți veștede buchete?</i>).....	251
5 (<i>Misterul, în aprilul trist</i>).....	253
Clopote de toamnă.....	255
7 (<i>După un stol de nopți amare</i>).....	256

8 («De tot ce nu cunosc mi-e dor»)	258
9 (Gândurile-mi se duc plecate)	261
10 (Pe câmpul poleit cu rouă)	263
11 (-Te duci și vezi, ah! du-te)	265
12 (În câte capete plecate)	266
14 (Mi-e părul sclipitor în rouă)	269
Solilocul unui paria	274
20 (Am dor imens să fug, dar unde?)	276
De pe un pergament	277

ÎN PERIODICE

Tatălui meu	283
Plâns...	284
Iubitei mele	284
Clara noapte	285
În cimitir	285
În zări	286
De-o fi să mor...	286
Frunză galbenă	287
Epigramă	287
Valea Saulei	288
Zori de aur	288
În Roma	289
Do-re-mi	290
Aegypt	290
Maiul roz	291
Năluca (Cu a visului meu daltă, lucitor argint din astre)	291
În regiuni bizare	292
Noaptea (E noapte. Șoapte trec pe baltă)	293
Versuri (E vântul care-mi bate-n geam)	293
36 (Sărmanul meu suflet strivit)	294
Litanii (În depărtarea noastră, Lio)	295
Litanii (variantă) (În depărtarea noastră, Lio)	297
21 (Trecutul revenind pe-alocuri)	299
4 (Dar unde merg? Prin ce oraș)	301
[Un veac s-a scurs, și împreună...]	302
Dedicație (Femei, potire cu venin)	304
Sintaxă ritmică	306
Cucuveaua (variantă la poezia Noaptea)	308
Moarte albă	308

Cetatea veche	309
[Joaca de-a vorbele]	
1. Omul și vrabia	310
2. Vrabia la spălătorie	311
3. Chiriașul de pripas	311
4. Vrabia n-are parale	311
5. Biata babă	311
6. N-are că i-ar da	312
7. Vânătorile	312
8. Vrabia la judecătorie	312
Carol II Rege	312
Letopiseți	314
Ne supra crepida	315
Bilete de Papagal [II]	
1 (Frontul, slava mea enormă)	317
2 (Ce-mi tot vorbești de geniu și talent)	318
3 (Ești viteaz, te știu, și-ai fost)	318
4 (Când traduci, pare că scrii)	318
5 (Nu-s așa de fioros)	318
6 (Are o fire minunată)	318
7 (Te-mașă toți deștepții, scriind, ce-i poezie)	319
Silabele acestea	319
Prolog de deschidere a noului teatru «Comoedia»	319
Secetă	328
[Tu vei avea de-ales...]	328
[Știu, te trec mii de flori...]	329
[E un spital al fostei mănăstiri...]	329
[Fără să știu, gândul, streine...]	330
[Măică dragă, dragă țară...]	330
Monotonii	331
Noapte-bună (Iată soarele e sus)	332
[Prins Cocò de-o nostalgie...]	333
Psalm (Îți mulțumesc Iehova că mă ții în viață)	334
[Mi-e familia-nzestrată...]	335
[În colțul ochilor ca niște bube coapte...]	335
[Rupți albi din vrejul lor adânc...]	336
[Cocoșule, te-ascult cântând...]	336
[Duminică și sărbătoare nu-i...]	337
Logodnă (N-am nimic decât inima)	339
Caisele	340
Cireșile	340
Cititorule	340

Catrene și distihuri	
[1] (<i>Oricare-i timpul și felul de doctrină</i>)	343
[2] (<i>Trâmbiți, clopote, lăute, tobe, flaute, tipsii</i>)	344
[3] (<i>Și azi aceleași ceasuri mereu, fără sfârșit</i>)	344
[4] (<i>Din viața voastră goală făceați întâietate</i>)	344
[5] (<i>E oltean, însă, din fire</i>)	344
[6] (<i>Pe cât crești și ești mai mare</i>)	344
[7] (<i>După cazne de un an</i>)	344
[8] (<i>Nu auzi nimic, măcar</i>)	344
[9] (<i>De vorbește</i>)	345
[Păcală I]	345
[Păcală II]	346
Păcală în Cișmigiu	347
[Prognată, doamna doctor...]	348
Agricultură	348
[Știe tot...]	349
[E tot ce vrem să zic...]	349
Y	349
[Ca să...]	350
[Catren ocazional]	351
[Ți-aș trimite măștișoare...]	351
Podoabe(variantă)	351
Bilete de Papagal [III]	
[1] (<i>Moare-n fiecare zi</i>)	352
[2] (<i>Șapte ceasuri nu-ți ajung</i>)	353
[3] (<i>Ce bine v-ați mai înțeles</i>)	353
[4] (<i>Ce-i o țară, azi, vitează?</i>)	353
[5] (<i>În ce fel de zodie</i>)	353
[6] (<i>Neron moft, și moft Irod</i>)	353
[Fată albă...]	354
[Mi-o sete de tine, suavă...]	354
Vino-ndărât	355
Claponii	356
[N-am dat cu voie nici o suferință...]	357
[La geam pământul mi-a trimis...]	357
Flori de mucigai (<i>Mi-e sete și aș vrea să te beau, să te sorb</i>)	357
[Mi-e foame de tine, mi-e foame și sete...]	358
Inimii	359
Horă de nuntă	359
[Trebuie să mi le ascund, să nu mi le mai vadă...]	360
Flori de mucigai (<i>Croncăne un corb în ploaie</i>)	360
[Muscalii, nemții, sârbii și ungurii se bat...]	361

Psaln lui Eminescu	361
[Părintele episcop, bătrân de o vecie...]	362
[Un veac întreg de când mereu mă-nșeală...]	362
Păpușa mea	363
[Neputând să scrii mai bine...]	363
Monologuri	
[1] (<i>Fă-te șir de stânci odată</i>)	364
[2] (<i>Peste vântul călător</i>)	364

VERSURI PENTRU COPII

PRIETENII COPIILOR PE TERENUL DE SPORT (1942-1943)

[1] (<i>Nu prea stă frumos, băiete</i>)	367
[2] (<i>Ar vrea și ea pe zăpadă</i>)	367
[3] (<i>Dacă n-o lovești cu rost</i>)	367
[4] (<i>Dus ușor în josul apii</i>)	367

ANIMALE MICI ȘI MARI (1943)

[1] (<i>Dumnezeu ne dă de-a gata</i>)	368
[2] (<i>De la floarea de lumină</i>)	368
[3] (<i>Sus pe cracă, parcă-n grindă</i>)	368
[4] (<i>Puiul mătii-nțâia oară</i>)	368
[5] (<i>Cel mai bun ceasornicar</i>)	369
[6] (<i>Mi-ar plăcea să fiu curcan</i>)	369
[7] (<i>Așa câine-aș vrea și eu</i>)	369
[8] (<i>Hai, tataie, hai mamaie</i>)	369
[9] (<i>Doamne, câte lighioane</i>)	369
[10] (<i>Ele nu dau nici o hrană</i>)	369
[11] (<i>Două rațe și-un rățoi</i>)	370

ZILE DE FERICIRE (1943)

[1] (<i>Dunărea și apa toată</i>)	371
[2] (<i>Vasilache- aș vrea să știu</i>)	371
[3] (<i>Nu-i mai arde seara, iacă</i>)	371
[4] (<i>Noi ne ducem la culcare</i>)	371
[5] (<i>Hoțul cum ar lua în gură</i>)	371
[6] (<i>Ușa, ușă</i>)	371
[7] (<i>Cuțule, nu-ți este frică</i>)	372

[8] (<i>Mare-adâncă, măi, băiete</i>).....	372
[9] (<i>Cuțu merge și la școală</i>).....	372
[10] (<i>Cel puțin găina n-are</i>).....	372
[11] (<i>Fă-ți tu numai vânt pe-o roată</i>).....	372
[12] (<i>Cuțu s-a cam necăjit</i>).....	372
[13] (<i>Iată, soarele e sus</i>).....	372
[14] (<i>Pe la ceasul opt sau zece</i>).....	372
[15] (<i>Dacă lunecă și-o scap</i>).....	373
[16] (<i>Cuțu tare-ar vrea să-l pape</i>).....	373

IUBITELE NOASTRE ANIMALE (1944)

[1] (<i>Capra-i mândră cine e</i>).....	374
[2] (<i>Numai domnișoara știe</i>).....	374
[3] (<i>Domnul ăsta, cu covrigu-n</i>).....	374
[4] (<i>Dumnealui, când întrebam</i>).....	374
[5] (<i>În coteț, în lac, în sac</i>).....	374
[6] (<i>Am și-un mut, bagă de seamă</i>).....	374
[7] (<i>Are-o coadă fiecare</i>).....	375
[8] (<i>Mângâi-o pe bot și tu</i>).....	375
[9] (<i>Când l-apucă bucuria</i>).....	375

MICI COPII, MARI BUCURII (1944)

[1] (<i>Domnul doftor de păpuși</i>).....	376
[2] (<i>Seara vine somnoroasă</i>).....	376
[3] (<i>Eu, de ziua duminitale</i>).....	376
[4] (<i>Dă-ne pace, măi Grivei</i>).....	376
[5] (<i>Până astă-seară picul</i>).....	377
[6] (<i>Așa pat când calcă hoții</i>).....	377
[7] (<i>În orchestră surioare</i>).....	377
[8] (<i>-«Toată casa-i un săpum»</i>).....	377
[9] (<i>Melcul iese din găoace</i>).....	377
[10] (<i>Maica, frații-l tot răsfăță</i>).....	377

SPORTURILE COPIILOR (1944)

[1] (<i>De-ar mai fi o dată vară</i>).....	378
[2] (<i>Profesorul stă pe mal</i>).....	378
[3] (<i>Din rachetă în rachetă</i>).....	378
[4] (<i>Dimineața, la plimbare</i>).....	378
[5] (<i>Cu frânghia, de-a atleții</i>).....	379

[6] (<i>Domnișoara știe bine</i>).....	379
[7] (<i>Cine face mușchii mari</i>).....	379
[8] (<i>Trei fetețe s-au jucat</i>).....	379

SĂRBĂTOAREA DE PĂPUȘI SE ÎNCEPE CHIA ACUȘI (1944)

[1] (<i>Ce mi-e că ar fi ligheanul</i>).....	380
[2] (<i>Nu gândesc, nici nu zic că</i>).....	380
[3] (<i>Grădinarul cu ghivece</i>).....	380
[4] (<i>Din caleașcă, la ospăț</i>).....	380
[5] (<i>I-a condus un individ</i>).....	381
[6] (<i>Cotoșmanul a sărit</i>).....	381
[7] (<i>Socoteala-i încurcată</i>).....	381
[8] (<i>Gospodinele-au venit</i>).....	381
[9] (<i>Pentru fetele uimite</i>).....	381
[10] (<i>Cu girafe pe căruță</i>).....	381
[11] (<i>Pentru marea sărbătoare</i>).....	382
[12] (<i>De la masă, le aduce</i>).....	382
[13] (<i>Accidentu-i serios</i>).....	382
[14] (<i>Dă semnalul de plecare</i>).....	382
[15] (<i>Zarva din bucătărie</i>).....	382
[16] (<i>Ca să fie mai draguș</i>).....	383

TRECE ANUL (1944)

[1] (<i>Pe o ramură, băiete</i>).....	384
[2] (<i>Două fete mătite</i>).....	384
[3] (<i>Vântul scutură copacii</i>).....	384
[4] (<i>Numai zmeului îi place</i>).....	384
[5] (<i>Vara-i bine, -ntins pe rână</i>).....	385
[6] (<i>Tu să crezi că umbli-n mare</i>).....	385
[7] (<i>Vara-i vară, orice-ai face</i>).....	385
[8] (<i>Vrei să fii și tu cioban</i>).....	385
[9] (<i>De momăia dintr-un par</i>).....	385
[10] (<i>Voi, crezând că-i pomul mare</i>).....	385
[11] (<i>Ala, bala, portocala</i>).....	386
[12] (<i>Vă dau: Bună dimineața</i>).....	386
[13] (<i>Cu păpușa și pisica</i>).....	386
[14] (<i>Nu-i rușine, n-ai sfială</i>).....	386
[15] (<i>Domnul ăsta din oglindă</i>).....	386
[16] (<i>Vicleimu a colindat</i>).....	387

CARTEA MEA FRUMOASĂ (1958)

Zece harapi.....	388
Zece căței.....	390
Zece mâțe.....	392

ȘAPTE FRAȚI (1963)

[1] (<i>Unui și-unul, șapte frați</i>).....	395
[2] (<i>Trage, vulpe, ține bine!</i>).....	395
[3] (<i>Au pornit la alergare</i>).....	395
[4] (<i>Asta nu-i petrecere</i>).....	395
[5] (<i>Elefantul sare, cade</i>).....	395
[6] (<i>Capra-i veche, precum știi</i>).....	396
[7] (<i>Pe trotuar, ca și-n șopron</i>).....	396
[8] (<i>A! Cu mingea e mai bine</i>).....	396
[9] (<i>Asta-i altceva, înot</i>).....	396
[10] (<i>La ping-pong s-au prins în joc</i>).....	396

ȘCOALA «PUII DE GĂINĂ»

[1] (<i>Ceartă-l, domnule, și-l pune</i>).....	397
[2] (<i>S-a nființat acum un an</i>).....	397
[3] (<i>Un cocoș e profesor</i>).....	397
[4] (<i>Clasa lui e-ntr-o livadă</i>).....	397
[5] (<i>La istorie învață</i>).....	397
[6] (<i>Iar la muzică, în cor</i>).....	398
[7] (<i>Pentru jocuri, prevăzute</i>).....	398
[8] (<i>A sunat: La prânz acasă</i>).....	398
[9] (<i>Ce-o să spuie Cloșca, dacă</i>).....	398
[10] (<i>Ți-a făcut școala primară</i>).....	398
[11] (<i>Să-ți mai dau, mă rog, un sfat</i>).....	399
[12] (<i>Să vorbim, că nu mi-e frică</i>).....	399
[13] (<i>Eu admir, fără-ndoială</i>).....	400
[14] (<i>Naltul corp profesoral</i>).....	400
[15] (<i>Ai la șorț, în buzunar</i>).....	401
[16] (<i>Ce e jocul ăsta, furcă?</i>).....	401
[17] (<i>Bilele și-alicele</i>).....	401

Note bibliografice.....	403
-------------------------	-----